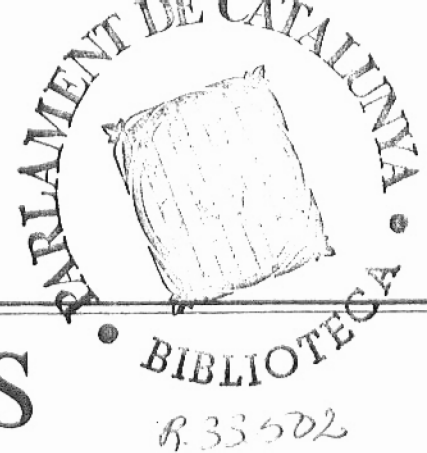

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 31 / III Legislatura / Tercer període

Dimecres, 10 de maig de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 28

Primera reunió

SUMARI

S'obre la sessió a un quart d'onze del matí i cinc minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política de suport als Jocs Olímpics de Barcelona (Punt primer de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Obiols (S) (p. 1415).*

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la preparació dels Jocs Olímpics a Barcelona (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1417).*

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre les realitzacions i infraestructura amb vista als Jocs Olímpics de Barcelona (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Fernández i Díaz (P) (p. 1419).*

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 1422).*

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1423).*

Rèplica : *I. Sr. Obiols (S) (p. 1430), I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1431), I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 1432) i I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 1433).*

Contrarèplica conjunta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1434).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del llibre (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Sobrequès (S) (p. 1437).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1439).*

Rèplica : *I. Sr. Sobrequès (S) (p. 1440).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1441).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i catorze minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia l'ajornament del punt sisè de l'ordre del dia (p. 1441).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el control de les substàncies tòxiques, nocives i cancerígenes (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Saura (IC) (p. 1441).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 1443).*

Rèplica : *I. Sr. Saura (IC) (p. 1445).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 1445).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del llibre (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1446).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1447).*

Rèplica : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1449).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1449).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla de Metros de Barcelona (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 1450).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1451).*

Rèplica : *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 1453).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1453).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la posposició del punt desè de l'ordre del dia (p. 1453).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment del teatre a Catalunya (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1453).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1454).*

Rèplica : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1456).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1456).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'ordenació del litoral català (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Saura (IC) (p. 1457).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1458).*

Rèplica : *I. Sr. Saura (IC) (p. 1459).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1460).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la discriminació de la dona treballadora a Catalunya (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 1461).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 1463).*

Rèplica : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 1464).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 1465).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 28

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els lletrats Srs. Pau i de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria i Energia i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política de suport als Jocs Olímpics de Barcelona.

2. Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la preparació dels Jocs Olímpics a Barcelona.

3. Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre les realitzacions i infraestructura amb vista als Jocs Olímpics de Barcelona.

4. Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política del llibre.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre els acords entre la Generalitat de Catalunya i els Consells Regionals.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el control de les substàncies tòxiques, nocives i cancerígenes.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política del llibre.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Metros de Barcelona.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Protecció dels Animals.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el foment del teatre a Catalunya.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ordenació del litoral català.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la discriminació de la dona treballadora a Catalunya.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral.

15. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de Juliol, de Caixes d'Estalvis de Catalunya, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre el Compliment de la Normativa Legal Vigent en les Corporacions Locals de Catalunya.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la Problemàtica del Sector de la Fruita Seca a Catalunya.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Relativa al Medi Natural.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Llars d'Infants i Parvularis.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Problemàtica Causada per la Sequera que afecta Catalunya.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Assistència Sanitària Primària.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Formació Professional i Ocupacional de la Dona Treballadora.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Relativa al Medi Natural.

Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió. D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han de presentar per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades; aquesta llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega la Presidència que se l'eximeixi de la seva lectura. Se m'eximeix? (Pausa.) Gràcies. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades demà, dia 11, a dos quarts de cinc de la tarda.

El primer punt de l'ordre del dia és : interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política de suport als Jocs Olímpics de Barcelona, que formulen els Diputats Il·lustre senyor Raimon Obiols, Honorable senyor Lluís Armet i Il·lustre senyor Higin Clotas, del Grup Socialista; per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Raimon Obiols.

**Interpellació al Consell Executiu,
tramitada pel procediment d'urgència,
sobre la política de suport
als Jocs Olímpics de Barcelona**

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, l'objectiu d'aquesta interpellació és doble : d'una banda, vol ser un element de reflexió sobre un tema molt important, potser el tema més important de la nostra societat en aquest moment, i, per altra banda, també l'ocasió per donar a conèixer per primera vegada xifres exactes sobre l'estat de la qüestió.

La reflexió vol ser una crida al sentit comú. I m'agradaria desenvolupar-la al voltant d'algunes idees ben simples, algunes constatacions elementals que penso que haurien de ser òbvies per a tothom i que, aparentment, a jutjar pel que ha succeït en aquestes darreres setmanes, no ho són.

Cal recordar, una vegada més, que l'obtenció dels Jocs Olímpics per la ciutat de Barcelona representa, a la vegada, un èxit d'una determinada estratègia, una estratègia de consens i de concòrdia, i també una extraordinària oportunitat per a Barcelona i per a Catalunya, una extraordinària oportunitat nacional. L'efecte real, l'objectiu de la celebració dels Jocs Olímpics del 92 a la ciutat de Barcelona, per al conjunt de la nació, per al conjunt de Catalunya, és, sens dubte, en el terreny econòmic, físic, extraordinàriament important; però també l'efecte induït, l'efecte que té pel que fa referència a les possibilitats de projecció de Catalunya, a les possibilitats de modernització de la nostra societat, a la possibilitat de col·locar la nostra realitat en el mapa europeu i en el mapa mundial.

En aquest context, sobre el qual jo crec que podem estar absolutament d'acord tots plegats, cal recordar també que, tal

com estableix la Carta Olímpica, el protagonisme bàsic d'un procés d'aquesta naturalesa pertoca a la ciutat, però recordar també quelcom que sembla obvi, que sembla elemental, que no caldria recordar : que els altres nivells de govern, de l'Administració, sens dubte, reconeixent aquest protagonisme, tenen també l'obligació, la responsabilitat d'emprendre aquelles accions, de prendre aquelles decisions, d'efectuar aquells procediments que assegurin, que ajudin a assegurar l'èxit de l'organització i la dotació mínima d'infraestructures necessàries.

Això ha succeït en la història dels Jocs pràcticament sempre, àdhuc quan en els diversos nivells de l'Administració del Govern existien formacions de signe polític diferent —un cas recent i paradigmàtic podria ser, per exemple, el de la ciutat de Munic i l'Estat federat de Baviera. És a dir que la transcendència d'aquest fet, l'oportunitat que significa un fet d'aquesta naturalesa, fa sobrepassar tota temptació de partidisme o de sectarisme polític —que els ciutadans, d'altra banda, no perdonarien, evidentment— i assegura un element que, sense que signifiqui l'eliminació de punts de vista diferents —cosa legítima—, sense que signifiqui ni tan sols la pèrdua del que pot ser una sana competència, de cara a la realització, a la gestió concreta de les coses entre administracions de signe polític diferent, sí que assegura que el component general, el resultant general és un component de col·laboració, de bona entesa i de col·locar en segon terme, de col·locar en posició absolutament secundària els elements de pugna política partidista que puguin estar lligats a un objectiu que és un objectiu general.

És clar que, des del nostre punt de vista, com a força política que ocupa avui una responsabilitat de govern, amb una instància protagonista d'aquesta realització a l'Ajuntament de Barcelona, no es tracta, en absolut, de demanar ni de pressionar per a adhesions incondicionals, per a actituds d'entusiasme col·lectiu irrefrenable, per posar en marxa quantiosos recursos, no es tracta d'això; es tracta, simplement, de demanar, d'exigir amb la màxima energia, pensar no en la nostra ubicació concreta, en el nostre rol concret, sinó en el país i en l'objectiu del 92, per demanar una mínima col·laboració lleial, és a dir una actitud mínimament positiva del punt de vista de la coordinació entre les institucions.

Jo vaig abocar aquesta qüestió fa temps, ja, des d'aquesta mateixa tribuna, i em va sorprendre extremament que la resposta que el President de la Generalitat —per cert, avui absent d'aquest hemicicle, i aquesta absència per a mi és profundament significativa— va ser una resposta d'una negativitat escandalosa; es va dir, en relació amb els Jocs Olímpics : «Nosaltres hauríem pogut posar bastons a les rodes i no n'hem volgut posar». Ens vam trobar, doncs —i l'evolució posterior ens ha mostrat que aquella observació estava absolutament carregada de sentit, és a dir, que impregnava un determinat capteniment del Consell Executiu—, amb una actitud amb la qual semblava que es feia un favor no posant bastons a les rodes, al projecte olímpic, i crec que estem legitimats, crec que l'opinió pública ens dona un ample i unànime suport quan nosaltres reclamem del Consell Executiu de Convergència i Unió, no simplement l'actitud negativa de dir «no, nosaltres no posem bastons a les rodes, i en podríem posar» —com, literalment, vam escoltar en aquesta Cambra, en boca del President de la Generalitat—, sinó de reclamar quelcom més; no gaire més

—hi insisteixo—, no adhesions incondicionals, no seguidisme en relació amb les iniciatives del govern de la ciutat de Barcelona, no una descapitalització —per utilitzar una expressió, per cert, poc afortunada, utilitzada per portaveus del Consell Executiu de Convergència—, per demanar una actitud que sigui una actitud de cooperació mínima, eficient, lleial, la qual és exigible en tota circumstància entre governs i administracions i la que és més exigible encara quan es tracta d'abordar una qüestió tan transcendental per al futur del nostre país com la celebració dels Jocs Olímpics de l'any 1992. Perquè, efectivament, jo no puc deixar de silenciar el que hem assenyalat ja, també públicament, en altres instàncies : la nostra convicció —absolutament objectiva, crec— que les actituds per part del Consell Executiu de Convergència han estat, a l'entorn de tots els temes dels Jocs de cara a l'any 1992, actituds de passivitat, actituds d'entorpiment que han significat, que signifiquen encara avui un fre institucional gratuït per a la bona reeixida dels Jocs de l'any 92.

Jo podria fer la relació exhaustiva del que han estat elements d'una política d'entorpiment —la faré ben ràpidament, perquè em sembla que són temes que són ben presents avui en l'opinió pública. Des de la dissolució de la Corporació Metropolitana de Barcelona, pocs mesos després del nomenament de Barcelona com a seu dels Jocs de l'any 92, al condicionament a la constitució del COOB, amb el retard consegüent, condicionant-ho a la negociació d'una fórmula per a la distribució d'un possible dèficit, en el moment en què no era pràcticament possible determinar aquestes magnituds; la intervenció permanent, que tendeix a crear una suspicàcia en l'opinió pública a l'entorn de la catalanitat dels Jocs Olímpics, amb declaracions del President de la Generalitat i d'altres exponents del Consell Executiu; les vicissituds més o menys pintoresques lligades al voltant de la mascota dels Jocs Olímpics, amb una actitud que, per a mi, és paradigmàtica —i permetin-me que m'estengui mínimament respecte a aquesta qüestió, que és, si vostès ho volen, intranscendent, però que és molt exemplar, en relació amb la reflexió que jo voldria poder induir en els caps pensants de la majoria i del Consell Executiu—, l'actitud adoptada en un moment determinat pels representants del grup majoritari, vinculat a les vicissituds que vostès recordaran del cas Mariscal, d'oposició col·lectiva, política, frontal a una mascota que després assoleix un grau de popularitat inòrida en el nostre país i internacionalment... Doncs bé, l'element de reflexió que jo voldria introduir és : per què els serveix adoptar aquestes actituds, quin benefici treuen d'adoptar aquestes actituds? Quin benefici els significa que avui, i més endavant, la gent recordi i tingui present que el grup municipal de Convergència —i Convergència col·lectivament—, que els representants de la Generalitat en el COOB s'oposen a la mascota dels Jocs i voten en contra de la mascota dels Jocs? No comprenc, realment —i crec que vostès haurien de fer aquesta reflexió amb mi—, quina rendibilitat concreta poden obtenir d'actituds d'aquesta naturalesa... El fre a decisions que van vinculades a poder obtenir, de cara al 92, un sistema d'infraestructures adequat, en relació amb la celebració dels Jocs; el retard, durant dos anys i escaig, de la decisió d'«adecentar» l'autovia de Castelfels; la confusió generada al voltant de les decisions relatives a la pota sud del Segon Cinturó; el fre al projecte d'extensió de la línia segona del Metro fins a Montjuïc i a la Zona

Franca; les actituds lligades a la iniciativa del Comitè Olímpic Català, que han generat una confusió notable en l'opinió pública i que també signifiquen, des del meu punt de vista, una actitud paradigmàtica, d'una orientació que pretén més crear confusió i frustració que no obtenir resultats concrets.

Ens trobem, en aquest moment, en una situació que és una situació probablement irreplicable, del punt de vista d'assegurar una presència simbòlica i real de Catalunya en la competició esportiva dels Jocs, en la presència concreta dels Jocs, i aquesta situació irreplicable es dona per la concatenació d'unes circumstàncies peculiars —el fet que sigui un català el President del Comitè Olímpic Internacional, el fet que sigui un català el President del Comitè Olímpic Espanyol—, i això podria assegurar, si s'hagués adoptat des del Consell Executiu de Convergència una determinada actitud, l'avenç cap a unes fites concretes que impedís aquesta situació un xic esquizofrènica de divisió entre cultura de govern i cultura d'oposició, de dir «nosaltres estem a favor del Comitè Olímpic Català», de votar el seu Grup, en el ple de l'Ajuntament de Barcelona —una actitud minoritària en aquesta direcció—, però, en canvi, des de les instàncies concretes de gestió i de govern no s'ha avançat concretament en la negociació concreta per assegurar una presència de Catalunya, dels atletes catalans en la celebració concreta dels Jocs, presència que es podria assegurar perfectament si s'hagués adoptat i s'adoptés a partir d'ara una altra actitud, un tarannà de consens, de coordinació, de negociació amb el Comitè Olímpic Internacional, amb el Comitè Olímpic Espanyol.

En fi, altres temes que vostès tenen perfectament al cap : el bloqueig de l'Hotel Miramar, amb un expedient aturat durant un any, durant més d'un any, a la Comissió Jurídica Assessora; tota l'oposició al Pla d'hotels de Barcelona; l'apoteosi d'exabruptes i de declaracions absolutament inexactes... Jo no parlaré de «mentides», senyor Molins, però d'afirmacions que manquen ostensiblement, rigorosament, a la veritat. Per exemple, l'acusació que es volen edificar hotels en zones verdes a la ciutat de Barcelona, feta per diversos exponents del Consell Executiu, alguns aquí presents; l'acusació de «mordida», al voltant de la proposta d'aquest Pla; l'acusació d'especulació, al voltant de la proposta d'aquest Pla; els retards en l'adjudicació dels trams del Segon Cinturó; l'absència del President de la Generalitat durant les sessions del Comitè Executiu del Comitè Olímpic Internacional a Barcelona; la no-participació de la Generalitat en el *holding* olímpic... En definitiva, una relació llarga, que podríem ampliar, que mostra clarament que les coses no funcionen com haurien de funcionar en aquest terreny.

Des d'aquest punt de vista, senyores i senyors diputats de la majoria, jo voldria que tinguessin ben present —i crec que això pot significar una novetat per a vostès i àdhuc per als membres del Govern aquí presents— el que ha significat fins al moment la presència de la Generalitat en allò que és l'esforç d'inversió al voltant dels Jocs Olímpics.

Nosaltres partim d'una idea que crec que és una idea majoritàriament assumida per l'opinió pública : la necessitat que les tres instàncies de l'Administració —l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona, el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat central— aportin, amb una tònica negociada, raonable, una aportació equilibrada, un finançament equilibrat per a les inversions lligades no tant a l'organització concreta

dels Jocs, sinó a tota la política d'infraestructures lligades a un objectiu d'assegurar la realització dels Jocs, però també de fer un gran salt endavant des del punt de vista de la modernització del país en l'horitzó de l'any 1992.

Doncs, bé, s'han barallat moltes xifres al voltant d'això; n'hem vist anuncis publicitaris... Jo els puc avançar el que és la veritat, és a dir, l'estudi exacte, concret —i, si m'ho permeten, les xifres no menteixen—, el que és l'estudi exacte, concret, d'inversions compromeses per part de les diverses instàncies de l'Administració al voltant de les infraestructures esportives, de transports, de telecomunicacions, i d'àrees, de cara als Jocs del 92.

En aquest sentit, la distribució percentual és, en aquest moment, la següent : l'Ajuntament aporta el 42,6% —un esforç que cap altre ajuntament olímpic ha verificat en cap altra edició anterior dels Jocs Olímpics—; l'Estat aporta el 37,8% i la Generalitat aporta el 15,9%. Si fem aquest percentatge en relació amb el conjunt de les institucions, és a dir, incorporant el COOB, RENFE, etcètera, aquest percentatge baixa encara al 12,9%.

El sentit d'aquesta interpellació, senyors de l'Executiu, és impulsar-los a una reflexió sobre un canvi d'actitud, un canvi d'actitud cap a una sensatesa, de col·laboració, i incitar-los, que al voltant del que són inversions encara no compromeses però summament necessàries per a la reeixida dels Jocs i per assegurar una obra de govern de cara al 92 que tingui sentit en aquest país —és a dir, al voltant de la pota sud del Segon Cinturó, al voltant del nus de la Trinitat, al voltant del Metro de Montjuïc—, que hi hagi un esforç conscient i responsable, per part del Consell Executiu de Convergència i Unió, per augmentar aquesta participació a unes cotes raonables que puguin ser compreses per l'opinió pública, perquè el que és evident és que en aquest moment això no és entès ni per nosaltres, ni, sobretot, pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Jo puc entendre que no faci il·lusió que una força política agafi en un moment determinat un protagonisme al voltant d'un tema incitant; ho puc entendre perfectament. El que no puc comprendre i el que crec que l'opinió pública de Catalunya no comprendrà mai és que vostès reforcin encara, d'una manera indirecta, amb actituds reticents, amb atacs extemporanis, amb passivitats incomprensibles, aquest protagonisme, i no facin el que el país els demana, el que els demanem nosaltres també, el que seria també una actitud en propi benefici, com a força política : que se sumin, sense reticències, que se sumin sense actituds de mesquinesa, a un objectiu comú; aportin amb generositat, amb rigor també, amb sensatesa, el seu esforç a la reeixida d'un objectiu que ha de ser, que és un objectiu de tots i no l'objectiu d'uns.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Obiols. L'Honorable Conseller vol acumular les respostes a les quatre interpellacions. Així, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Antoni Subirà, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per exposar la seva interpellació.

Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la preparació dels Jocs Olímpics a Barcelona

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors dipu-

tats, seria una llàstima que entre tots convertíssim aquest Parlament en el lloc on es practiquen les catarsis dels polítics catalans. Seria una llàstima que la casa on s'haurien de fer els debats polítics que, partint dels fets, apreciats pluralment, porten els diversos diagnòstics i opcions, on finalment s'expressa la voluntat popular a través de les lleis i de les resolucions de tot tipus; seria una llàstima que aquesta casa es convertís, en lloc d'això, en l'escenari de tragèdia on intentéssim purificar-nos per a l'experiència escènica de problemes massa personalitzats. Hauríem fet un mal servei al país, a Catalunya, si fos així.

Jo intentaré, senyores i senyors diputats, fer un gran esforç de racionalitat. I l'esforç haurà de ser gran, perquè la pressió que les darreres setmanes s'ha exercit sobre els nostres partits, sobre Convergència i Unió, ha estat molt forta, i el que fa més difícil la serenitat que vull donar a aquesta formulació d'interpellació és que els diputats de Convergència i Unió estem convençuts que la pressió s'ha exercit sense cap base objectiva.

S'ha exercit amb aquell argument tan groller que consisteix a dir: «Qui no està d'acord amb mi, està en contra dels Jocs Olímpics». Per a nosaltres és clar que aquest és un raonament inacceptable; més ben dit, no és, ni tan sols, un raonament.

Es dona, a més a més, la situació sorprenent que aquell que ha llançat les acusacions, aquell que ha denunciat suposades pressions, quan aquestes són desmentides inequívocament pels hipotètics pressionats, respon insistint-hi, aplicant aquella tècnica que honora tan poc la racionalitat del *mantenella y no enmendalla*.

A una discrepància sobre una solució concreta es respon amb una acusació generalitzada de voler monopolitzar el país, i, al final, després de pàgines i pàgines de diari, el tema arriba al Parlament. Amb intenció d'aclarir-lo?; per part nostra, sí. Amb intenció de racionalitzar-lo?; per part nostra, sí.

És clar —perquè és claríssim— que, quan un important diari fa cinc dies —fa cinc dies, només— titulava a quatre columnes que un qualificadíssim representant de l'Ajuntament de Barcelona —cito— «vuelve a cargar contra Pujol», vol dir que no es raona, vol dir que simplement es carrega «contra», i això no pot anar per aquest camí.

Senyor President, el nostre Grup ha examinat els antecedents parlamentaris del tema olímpic i hem repassat aquelles declaracions més solemnes del Parlament —les que s'han adoptat després dels debats d'orientació política general— i trobem, concretament, les següents: el dia 26 de setembre de 1984, el Parlament de Catalunya dona suport —del 84— a la candidatura de la ciutat de Barcelona com a seu dels Jocs Olímpics del 1992, i insta el Consell Executiu a «continuar actuant en aquest sentit i a donar suport a les actuacions que permetin aconseguir aquesta designació».

El 3 d'octubre del 86, el Parlament de Catalunya es congratula de la col·laboració institucional que s'ha produït en relació amb la candidatura de la ciutat de Barcelona per a l'organització dels Jocs Olímpics del 1992, i insta totes les institucions catalanes a «continuar aquesta col·laboració per tal d'obtenir els millors beneficis per a Catalunya derivats d'aquest esdeveniment».

I, finalment, el 7 d'octubre de 1988, el Parlament de Catalunya acorda ratificar la seva voluntat de donar suport —«tot el suport possible»— a la ciutat de Barcelona amb motiu de l'or-

ganització dels Jocs Olímpics i instar —acorda instar— «totes les institucions i els sectors socials catalans a col·laborar en aquesta tasca».

I nosaltres preguntem, senyor President: és que el Govern s'ha decantat d'aquesta línia? No és cert que, des de la més alta instància del Comitè Olímpic Internacional, es va afirmar que un element importantíssim en la consecució dels Jocs per a Barcelona havia estat l'unànim i sincer suport de les institucions polítiques catalanes, tal com demanava la primera de les resolucions que he llegit? És que no és cert que tant el Parlament —amb majoria de Convergència i Unió— com el Govern de la Generalitat han afirmat sempre la primacia de la ciutat de Barcelona en tot allò relacionat amb els Jocs Olímpics? És que mai algun portaveu del Govern ha dit quelcom que es pogués interpretar, ni llunyament, com un intent d'apropiació? Anem ara a les qüestions més materials, però importants, molt importants, importantíssimes. Demanem al Govern, perquè ho expliqui des d'aquí a tot el país, quins són els compromisos que el Govern de la Generalitat ha agafat en relació amb les infraestructures olímpiques, de tot tipus, des de les obres públiques fins a la preparació d'atletes d'*élite*. Demanem concrecions pel que fa als cinturons —a l'anomenada «pota sud» del Segon cinturó—, sobre el metro —què passa amb el contracte-programa dels metros de Barcelona?—, què ha passat amb els famosos hotels? Nosaltres ja ho sabem, però volem que s'expliqui. Cal, evidentment. Només com a mostra, recordin, senyories, aquell titular del dia 21 d'abril, que deia —un titular—: «Un truco municipal permite edificar en un equipamiento». Subtítol: «La capacidad constructiva de la Plaza de la Palmera se utilizó para el Hilton y ahora para el Clot». Suposo —suposo— que demanar tot això, demanar totes aquestes explicacions, no em condemnarà a l'infern dels poc olímpics, encara que, després de sentir la interpellació anterior, suposo que em podria salvar de l'infern dels poc olímpics declarant-me entusiàsticament a favor del gos i la gamba. (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, cal que es coneguin les xifres d'inversió que la Generalitat fa i està compromesa a fer per als Jocs. Senyores i senyors diputats, amb rigor, és a dir, sense incloure-hi, com fan altres administracions, coses tan allunyades —i poc olímpiques, encara que necessàries— com l'autovia Lleida-Cervera. O és que no s'hauria fet si no hi haguessin hagut Jocs Olímpics? I tot això cal, senyor President, tot això cal, senyories, perquè hi ha encara una altra i darrera consideració: el Govern de la Generalitat, a més a més d'ajudar Barcelona a fer uns bons Jocs Olímpics, uns grans Jocs Olímpics, té encara una altra obligació, que és vetllar perquè no es perjudiqui l'adequat equilibri del territori de Catalunya. I hi ha altres coses molt importants, fora de l'àmbit olímpic, que s'han de continuar fent, en el terreny de les obres públiques, de la sanitat, de l'ensenyament... O és que Catalunya ha de quedar parilitzada per l'esforç olímpic?

Senyores i senyors diputats, em sembla que no m'equivoco si dic que, després de l'any 92 —em sembla que no m'equivoco si ho dic—, vindrà l'any 93, i segons a quina voracitat es deixés arrossegar el Govern de la Generalitat, els Jocs Olímpics, en lloc de ser una gran oportunitat de projecció i de promoció per a Barcelona i per a tot Catalunya, haurien estat un entrebanc, un esclat —un esclat, això sí—, però un entrebanc.

Nosaltres pensem que no ha de ser així, i si es fan les coses bé en l'actual línia, en l'actual i present línia del Govern de la Generalitat, obtindrem l'equilibri més adequat entre l'esforç i l'aprofitament futur per a tot el país. Si les coses es fan bé, sense deixar-se arrossegar per un nerviosisme incontrolat, es poden fer uns bons Jocs Olímpics, uns excel·lents Jocs, i es pot aconseguir una potenciació del país de cara al futur. Els Jocs són una gran il·lusió col·lectiva, i tots sabem que això pot ser un potentíssim motor de dinamisme si ningú perd el cap pel camí.

Senyor President, és per això, per tot això, que nosaltres hem volgut, hem cregut necessari formular aquesta interpellació, perquè la política referent als Jocs Olímpics del Govern de la Generalitat pugui ser formulada amb tota claredat i solemnitat, perquè les diferències d'opcions i de mètode —si hi són— puguin ser debatudes objectivament i racionalment, i no manipulades amb desqualificacions genèriques. Creiem que és així com millor servirem Barcelona —la Barcelona olímpica— i també tot Catalunya, que, no ho oblidem, és la nostra principal obligació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Subirà. Per exposar la seva interpellació té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jordi Fernández i Díaz, del Grup parlamentari Popular.

**Interpellació al Consell Executiu,
tramitada pel procediment d'urgència,
sobre les realitzacions i
infraestructura amb vista als
Jocs Olímpics de Barcelona**

El Sr. FERNÁNDEZ I DÍAZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, veient en l'ordre del dia d'avui quatre interpellacions d'urgència sobre els Jocs Olímpics, jo pensava que ahir s'havia produït, o abans-d'ahir, o potser la setmana passada, la nominació de Barcelona com a seu olímpica per als Jocs Olímpics d'estiu del 92, perquè, quatre interpellacions d'urgència, només poden respondre —teòricament— a uns fets sobrevinguts, perquè, conceptualment, aquesta iniciativa parlamentària està prevista per a això, per això és «d'urgència» : s'han produït uns fets molt importants, amb unes conseqüències polítiques que interessen i preocupen molt l'opinió pública, i els grups parlamentaris presenten unes iniciatives amb caràcter d'urgència.

Aquesta coincidència en el tema —els jocs olímpics—, i aquesta coincidència a qualificar com a molt urgent la necessitat d'aquesta iniciativa, amb uns fets que s'han produït fa més de dos anys i mig, demostra que quelcom està fallant, que quelcom no està funcionant de manera adequada.

I, sobre això, a mi m'agradaria fer una reflexió, no catàrtica, una reflexió conjunta, per veure si entre tots plegats som capaços de fer un diagnòstic sobre el que està passant i que ha motivat aquestes iniciatives, i, sobretot, coincidir en el que hem de coincidir, i que a partir d'ara no sigui necessari plantejar sobre aquests temes més interpellacions d'urgència, perquè la normalitat sigui la nota predominant en l'execució de la preparació dels Jocs Olímpics del 92. I, respecte a això, unes referències, perquè les coses no passen per casualitat, normalment :

passen per *causalitat*, perquè hi ha causes que provoquen aquestes conseqüències.

En l'anterior legislatura, en aquest Parlament funcionava una comissió de seguiment dels Jocs Olímpics. Aquesta comissió la presidia un diputat del nostre Grup, el senyor Josep Curto. Va dimitir la Presidència, perquè la voluntat política dels dos Grups majoritaris d'aquesta Cambra —el de Convergència i Unió i els socialistes— va ser que la Comissió no funcionés. Així, tan clar i rotund com el que estic dient. Va ser una coincidència política, que no funcionés la Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics, i la nominació olímpica va ser el 17 d'octubre del 86; per tant, per tant, durant l'anterior legislatura ja Barcelona havia estat designada seu olímpica i, per tant, aquesta Comissió de Seguiment que, en definitiva, el que havia de fer era seguir —en l'àmbit de competència i responsabilitats de la Generalitat de Catalunya, del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya— efectivament el que s'estava fent, no va funcionar. En aquesta legislatura, tampoc funciona; tampoc funciona. I, segurament, si hagués funcionat en l'anterior legislatura i funcionés en aquesta legislatura no s'haurien produït els fets que han provocat aquestes interpellacions d'urgència, de la mateixa manera —suposo— que, si el ple extraordinari que el nostre partit havia demanat a l'Ajuntament de Barcelona no s'hagués convocat per l'Alcalde cinc mesos després de la seva petició —a pesar que agraïm que s'hagi produït— doncs, segurament hauríem contribuït també que aquesta situació no s'hagués produït.

Amb això, què volem dir? Volem dir que les forces polítiques que tenen més directa responsabilitat en la matèria, que són, òbviament, el Partit Socialista —que governa a l'Ajuntament de Barcelona— i Convergència i Unió —que governa a la Generalitat de Catalunya—, perquè tenen la responsabilitat social, tenen més responsabilitat que això s'hagi produït. No han donat possibilitat que la via institucional prevista funcionés de manera adequada, i per això s'ha produït, entre altres coses, aquesta situació. És a dir, hi havia voluntat política que no funcionessin les institucions, que no funcionessin les institucions —i ara m'estic referint al Parlament de Catalunya, la Comissió de Seguiment dels Jocs—, i ara estem patint tots plegats les conseqüències d'aquesta manca de voluntat política, d'arreglar les coses com s'han d'arreglar, no a través de querelles en els jutjats, ni de memorials de greuges. Segurament ens hauríem estalviat aquestes conseqüències.

Bé, jo he dit que nosaltres volem que aquest debat sigui constructiu, que, efectivament, es faci un diagnòstic de la situació, i trobar solucions, que és el que el país, en definitiva, està esperant. L'altre dia, el President de la Generalitat, jo ho vaig llegir en un mitjà de comunicació, que deia que no volia replicar l'Alcalde de Barcelona perquè al país no li interessa aquesta polèmica, «i si no interessa al país», deia, «a mi tampoc». Jo crec que no és un raonament adequat. Al país, sí que el preocupa, li interessa molt, aquesta polèmica; el que passa és que no li agrada, però li interessa molt, i el preocupa molt. I, per tant, el que s'ha de fer és que aquesta polèmica no continuï. Hem de donar una imatge al país que les institucions cooperen de manera adequada en un objectiu que és comú, o, com a mínim, les referències que el Portaveu del Grup majoritari d'aquesta Cambra ha portat aquí, respecte a declaracions institucionals del Parlament de Catalunya en què s'insta el Consell Ex-

ecutiu..., és evident que, si aquesta és la voluntat política del Parlament, doncs, el que ha passat després no demostra, com a mínim, una certa coherència entre el que es diu i, després, el que es fa per la via dels fets.

Aleshores, què està passant, des del nostre punt de vista? Estan passant diverses coses : una —després m'hi referiré, és la nostra opinió, discutible, evidentment, com totes, però és la nostra i la volem manifestar aquí— és que s'estan contraposant personalitats polítiques molt fortes; fins i tot m'atreviria a dir carismàtiques, separades, potser, pels seixanta metres més grans d'Europa o del món, distància no tan sols física, sinó fins i tot mental i política, sobretot, que s'estan oposant models, potser, de Catalunya, de dues forces polítiques que governen les dues institucions més importants, des d'un punt de vista polític, de Catalunya : primer, la Generalitat; després, l'Ajuntament de Barcelona, i està passant que, potser, tots volem, abans de la celebració dels Jocs, posar-nos medalles, quan les medalles, el que hem d'intentar és que se les posin els atletes i, a aquest pas, em temo que poques medalles es posaran els atletes, sota el Comitè Olímpic Català, sota el Comitè Olímpic Espanyol o sota el Comitè Olímpic que sigui, si continuem així.

Nosaltres entenem que és necessari contemplar els Jocs Olímpics com un projecte global, ni d'un partit, evidentment, ni d'una institució, ni tan sols d'una ciutat, ni tampoc d'una comunitat autònoma : és un projecte global en el qual estem tots implicats : Barcelona, amb la seva pluralitat, Catalunya, amb la seva pluralitat, i Espanya, amb la seva pluralitat, i, fins i tot, es demana el suport del Parlament Europeu perquè Barcelona tingui el suport de les institucions europees, com a ciutat important d'Europa, i, per tant, podríem dir que, d'alguna manera, també hi ha un projecte global d'aquesta Europa que entre tots intentem construir.

Sota aquesta premissa, que és un projecte global, la cooperació interadministrativa, la cooperació entre les diferents institucions implicades és fonamental. Ningú, és obvi, pot demanar contractes d'adhesió política a les seves tesis, ni actuar sota el principi —que ja s'ha comentat— que el que no està amb mi està contra mi, i nosaltres afegiríem; per tant, si està contra mi està contra els Jocs Olímpics o si està contra mi està contra Catalunya.

Ha d'existir un model de Jocs Olímpics a realitzar i en funció d'aquest model, i d'acord amb les responsabilitats i les possibilitats de cadascuna de les institucions afectades, una cooperació lleial de caràcter institucional.

Aleshores, podríem discutir quin és el model de Jocs Olímpics que volem. És evident..., jo la setmana passada vaig assistir a la compareixença del senyor Alcalde de Barcelona al Senat, una compareixença molt interessant, en la seva condició de President del COOB, davant la Comissió d'Educació i Cultura del Senat, va fer referència —jo vaig entendre que era així—, d'alguna manera, als diferents models de Jocs Olímpics que s'han produït. Per referir-nos al dos últims : a Seül, una forta, fortíssima intervenció estatal, inversió estatal, al final el resultat era una gran organització i uns Jocs Olímpics que passaran a la història, em dona la impressió, com uns Jocs Olímpics molt ben organitzats; els Jocs de Los Angeles, uns Jocs on, precisament fins i tot amb un referèndum, la ciutat i l'Estat de Califòrnia no van voler invertir pràcticament ni una pesseta i on la inversió va ser pràcticament molt reduïda a unes determinades

instal·lacions olímpiques i, en definitiva, va ser la iniciativa privada la que va organitzar els Jocs, que després van donar molts beneficis.

Hi ha dos models extrems i, després, entremig d'aquests dos models corresponents als últims Jocs Olímpics organitzats, tenim una panòpia de possibilitats. I nosaltres ens hem de posicionar : quin model de Jocs Olímpics volem nosaltres per a Barcelona? I jo entenc —i ho dic amb sinceritat— que el model nostre era el que contenia el dossier de candidatura. Suposo que quan es va presentar una candidatura davant el Comitè Olímpic Internacional amb una forta competència, que no es va donar en el cas de Los Angeles, per exemple, amb una forta competència..., hi havia un model de Jocs Olímpics, i si hi va haver unanimitat en aquell moment, i unitat, aquesta unitat és exigible en aquests moments : els compromisos que, per aconseguir la candidatura, les diferents institucions afectades van assumir, s'han de mantenir en aquests moments. No és admissible baixar del tren en marxa : unitat per aconseguir la candidatura i despenjar-se en el moment que la candidatura està guanyada i que ara s'han d'assumir els compromisos prèviament adquirits.

I a partir d'aquí faig una pregunta : hi ha alguna diferència entre els compromisos que es van assumir per guanyar per a Barcelona la candidatura olímpica l'any 86 a Lausanne i els compromisos que en aquests moments s'estan demanant de les diferents institucions afectades? I, com que estem en el Parlament de Catalunya, jo pregunto al membre del Consell Executiu que hagi de respondre en nom del Consell Executiu : quins compromisos va assumir la Generalitat de Catalunya amb vista a l'organització dels Jocs Olímpics de Barcelona 92 i si aquests compromisos, en aquests moments, són els que s'estan demanant, perquè si hi hagués un diferencial de compromisos no es pot exigir. Aleshores, el que s'ha de fer, el que s'ha de fer és intentar convèncer que això és convenient per a Barcelona i, per tant, per a Catalunya, i el Govern de Catalunya, lògicament, si hi ha un consens que això és convenient, evidentment, hauria d'entrar en aquest compromís. Perquè ja sabem —o això és el que opinem nosaltres— que, *stricto sensu*, els Jocs Olímpics no necessiten ni la pota sud ni el metro a Montjuïc, i n'estic segur; es faran amb una millor organització o una pitjor organització, però es poden fer. Però per això he parlat de model dels Jocs Olímpics. Ja sabem que els Jocs Olímpics són un gran pretext, en el millor sentit de la paraula, per donar una gran passa endavant en la construcció de la ciutat, no una ciutat qualsevol, sinó la ciutat que és la capital de Catalunya; és un gran pretext.

És evident que les exposicions del 88 i del 29 van aconseguir que Barcelona fes moltes coses que se'ns dubte no hauria fet, o ho hauria fet al llarg de molts anys. És evident que Sevilla, per exemple, amb el pretext de l'Expo-92, està fent coses que necessita, però que sense aquest pretext no aconseguiria en molts anys. I jo crec que és bo per a Barcelona i, per tant, per a Catalunya que sota el paraigües d'aquest gran pretext dels Jocs Olímpics del 92, si és possible donar una gran passa endavant en la millora de Barcelona, això es pugui aconseguir.

Però —insisteixo—, hi ha una diferència conceptual i metodològica per a mi fonamental : aquest gran pretext si no estava —si no estava— pactat en el moment de la petició de candidatura, s'ha d'intentar per la via, no de l'exigència de responsabilitats, no per la via del contracte d'adhesió, sinó per la via del

convenciment, i cadascú assumirà la seva responsabilitat, assumirà la responsabilitat política, òbviament, davant del poble de Catalunya, que ja s'adonà de qui és qui, de què és el que fa cada institució, què és el que fa cada força política davant d'aquesta situació.

Per a nosaltres aquest és el debat que s'ha de produir avui. Perquè el senyor Raimon Obiols ha donat unes xifres —i vaig en la línia d'intentar aclarir que aquest debat sigui constructiu—, ha donat unes xifres, que jo no dic que siguin veritat o no, perquè no ho sé, però, és clar, jo llegia *La Vanguardia* aquest matí i havia vist: «l'Estat invertirà tres vegades el que inverteix la Generalitat i dues vegades el que invertirà l'Ajuntament», i si després resulta que l'Ajuntament, segons aquestes xifres, inverteix el 42% i escaig, l'Estat el 37,8 i la Generalitat el 15,9, aleshores ja no ho entenc, ja no ho entenc, i ho dic amb sinceritat i amb cordialitat. A mi m'agradaria que això s'aclarís, que això s'aclarís. Jo tinc la impressió, per tota la informació que he llegit i que m'he procurat, que la inversió més important és la de l'Estat, després la de l'Ajuntament i després la de la Generalitat, però en tot cas a mi m'agradaria que el senyor Conseller ens aclarís això. Quins són els percentatges? I amb això jo no prejutjo res, perquè la xifra absoluta en si mateixa tampoc diu massa, tampoc diu massa, perquè l'esforç s'ha de mesurar en funció també de les possibilitats de cadascuna de les institucions. No és un debat absolut, sinó relatiu, no és un debat absolut, però és relatiu, però crec que aquestes coses són les que avui interessa que s'aclareixin en aquests moments, perquè a mi em preocupa també sentir que el President de la Generalitat diu que no entra en la societat mixta Estat-Ajuntament perquè la Generalitat no pot descapitalitzar-se; no ho entenc, no ho entenc. No entenc què vol dir aquesta expressió, però en tot cas crec que s'ha d'explicar.

Perquè tampoc veig massa coherència política en donar suport a un Comitè Olímpic Català i després, a l'hora de la veritat, que pagui l'Estat espanyol i que pagui l'Ajuntament. Home!, hem de ser una mica coherents: si demanem un Comitè Olímpic Català —i no és el cas de discutir-ho—, el que és evident és que hi ha d'haver també una voluntat política al darrere, no?, no és per això de qui paga mana, però és poc presentable davant de l'opinió pública posar-se la medalla de la iniciativa de la creació d'un Comitè Olímpic Català intentant, amb això, demostrar que el que interessa és la catalanització dels Jocs de Barcelona 92, assimilant aquesta idea de catalanització al fet de la creació d'un Comitè Olímpic Català i, després, a l'hora de la veritat, que les responsabilitats les assumeixi l'Estat espanyol i l'Ajuntament de Barcelona.

Per què no ha entrat en aquesta societat la Generalitat de Catalunya? Per quines raons no hi ha entrat? Què vol dir que la Generalitat no pot descapitalitzar-se i que, en funció d'això, no pot entrar en aquesta societat, que, en definitiva, ha de gestionar i obtenir els elements financers necessaris per finançar les infraestructures i els equipaments relacionats directament o indirectament amb les olimpíades?

I una darrera reflexió: hem de saber què s'entén per inversió olímpica o inversió paraolímpica, perquè és obvi que si tot el que es fa a Barcelona i a la seva rodalia d'aquí al 92 és inversió olímpica o paraolímpica no ens entendrem. Si l'autopista del Garraf és inversió olímpica o paraolímpica, no ens entendrem,

i hem d'acabar amb aquestes xifres, amb aquest ball de xifres i hem d'aclarir una mica i concretar quines són les regles del joc, quines són, en definitiva, inversions olímpiques i quines són, de veritat, inversions paraolímpiques.

I ja acabo, senyor President, ja acabo, senyor President. Aquest debat ha de ser aclaridor. Hem d'intentar que la imatge que d'aquest Parlament pugui sortir cap a l'opinió pública catalana sigui la de la claredat, la de la responsabilitat, la de la unitat i la lleialtat i cooperació institucional. És lamentable per a nosaltres que, d'alguna manera, s'estigui en aquests moments encunyant la imatge que, per exemple, en un primer moment —i sé que les comparacions són odioses, però d'alguna manera això en la mesura que genera competitivitat és positiu—, en un primer moment l'Expo de Sevilla funcionava molt malament i els Jocs Olímpics funcionaven molt bé; aquí hi havia unitat, aquí hi havia treball en equip, hi havia organització i el de Sevilla era un desastre. I ara, malauradament, la imatge que s'esta transmetent a l'opinió pública és al contrari: a Sevilla les coses funcionen molt bé —i me n'alegro, i me n'alegro— i aquí, i segurament no és veritat, la imatge que es dona és que les coses no funcionen, i en tot cas el que sí que és evident és que la imatge es correspon amb la realitat que a nivell institucional no hi ha el nivell de cooperació, de diàleg i d'entesa necessaris entre la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona.

Senyor President, senyores i senyors diputats, he dit que a més d'aquest conflicte hi havien potser alguns elements que influïen en aquesta polèmica. Jo estava dient que potser hi havien dues grans personalitats polítiques a Barcelona... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: ...que no s'entenien, però que també hi havia una contraposició de dos conceptes territorials de Catalunya, dues visions diferents de Catalunya, potser ambdues distorsionades respecte a la realitat, i que això estava influïnt, no en la superfície, sinó en el fons del problema.

Potser hi ha un grup que té una imatge de Catalunya en la qual Barcelona és una singularitat anòmala, difícil d'encaixar, i potser hi ha una altra opció política que veu Barcelona i la seva rodalia com una mena de polis postmoderna, centrípeta, dominant, un centre irradiador de cultura, tecnologia, formació —i a nosaltres ens agrada molt aquesta imatge de Barcelona—, però que d'alguna manera, i com a símptoma, el pla estratègic Barcelona 2000, el futur de Catalunya entès com el futur de Barcelona. I aquests dos models, que molt esquemàticament i simplistament he donat aquí, potser estan també en el fons de tot el que està passant en aquests moments.

Dues visions, en definitiva, diferents, dos partits polítics amb vocació hegemònica, personalitats polítiques molt importants, i, en definitiva, Catalunya, víctima d'aquest enfrontament entre dos conceptes de caràcter partidista, que, de moment, són incapaços d'objectivar la realitat o, com a mínim, de trobar la unitat necessària davant d'un gran projecte comú com és el de l'organització dels Jocs Olímpics de Barcelona.

I finalment, i amb això ja sí que acabo, senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres lamentem que en una ocasió com aquesta no s'aprofiti, de debò, potser, aprofitant que tots dos són diputats, un debat entre el senyor Maragall i el

senyor Jordi Pujol a tots ens hauria aclarit bastant les coses i, sens dubte, hauria portat una nova imatge de futur respecte a aquesta polèmica, molt necessària en aquests moments a nivell de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Díaz. El senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Mixt, té la paraula per exposar la seva interpellació.

**Interpellació al Consell Executiu,
tramitada pel procediment d'urgència,
sobre la celebració dels Jocs
Olímpics de Barcelona**

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, dividiré una intervenció, que pretenc ben concisa, en quatre apartats : el primer, la justificació de la nostra interpellació; el segon, els elements de la nostra interpellació; el tercer, el pla d'hotels, i, el quart, la nostra conclusió d'aquest debat.

Començant pel primer, la justificació de la nostra interpellació, hem volgut presentar aquesta interpellació d'urgència bàsicament per tres motius : el primer, com les seves senyories saben ben bé, el nostre partit avui és fora de l'Ajuntament, perquè així ho varen decidir a les eleccions els nostres conciutadans i la Llei Electoral, i ens ha semblat oportú que vostès, representants del poble de Catalunya, coneguïn quina és la nostra posició en un tema d'extraordinària importància objectiva i forta repercussió ciutadana.

El segon és que un debat com el que avui ens aplega aquí, que és reflex d'una polèmica institucional de profundes arrels, no pot confrontar, a través del mecanisme d'aquesta interpellació, únicament les dues forces majoritàries d'aquest Parlament i de les nostres institucions.

En efecte, el conflicte que la dinàmica de preparació olímpica està comportant ens afecta a tots els partits de Catalunya. Seria molt greu, creiem, caure en el parany d'un displicent «ja s'ho faran». Els partits que avui hem presentat interpellació, així com aquells que no l'han presentada, estem extraordinàriament preocupats pel que succeeix en l'àmbit olímpic. Tant és així que els centristes hem decidit disposar de l'única interpellació per via d'urgència que tenim en aquest període legislatiu per fer palesa la nostra inquietud i la nostra disconformitat per la situació creada.

I la tercera justificació és perquè ens sembla important —i a això em referiré una mica després— que en aquest debat sorgeixi una voluntat explícita i durable de consens entre ambdues institucions, la Generalitat i l'Ajuntament, però, com els deia, a això, m'hi referiré després.

Senyores i senyors diputats, he decidit, conscientment, estalviar l'anàlisi de l'extraordinària importància dels Jocs del 92 per centrar-me en el que vull que sigui el nervi de la nostra preocupació. Podríem parlar, com alguns il·lustres portaveus ho han fet, de la importància objectiva que aquests Jocs tenen per a Catalunya i per a Espanya; no ho faré perquè els crec, a tots vostès, ben conscients d'aquesta importància. En canvi, sí que vull manifestar que l'objectiu bàsic de la nostra interpellació, senyor Conseller, no és que vostè ens justifiqui o no les actituds que ha anat prenent la Generalitat; no ho pretenem. Li as-

seguro que no es tracta d'emetre avui un judici d'intencions, ans al contrari, es tracta de manifestar la nostra preocupació per elements ben concrets dels seus compromisos en els diversos àmbits de la seva competència. En efecte, volem conèixer l'estat del seu compromís i de les seves aportacions en les següents qüestions. Primera : àrea de Montjuïc; segona : àrea de Diagonal; tercera, la de la Vila Olímpica; la quarta, la resta de Catalunya, i la cinquena, els projectes relacionats amb els Jocs. Volem conèixer, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, el grau de desenvolupament d'aquestes inversions i el seu calendari, i li demanariem, senyor Conseller, conèixer-les amb la més gran de les precisions possibles. Volem un compromís aclaridor que no deixi lloc a cap dubte, i que ens eviti, en el futur, debats tensionats com el d'avui.

Ens preocupen, senyor Conseller, cinc temes addicionals, que tenen, naturalment, relació amb el pressupost per àrees abans esmentat, i que ens agradaria conèixer amb exactitud; amb exactitud vol dir, exactament, si s'endegaran o no? Si els endeguen, quan i de quina manera? M'estic referint, com vostè ja imaginarà, a l'autovia de Castelldefels, a la pota sud del cinturó, al metro de Montjuïc, a l'endarreriment de l'adjudicació de diversos de trams del segon cinturó, i en la posició de la Generalitat respecte el pla d'hotels. Insisteixo, senyor Conseller, que li demano informació precisa i, des de la modestia del Grup dels centristes d'aquesta Cambra, li demano compromisos per tal que tots els ciutadans d'aquest país tinguem la certesa de què estem jugant, i mai millor dit. Entenc que l'aportació de la Generalitat ha estat important; entenc que l'endeutament és força significatiu —ho varem manifestar en el passat debat dels pressupostos—, i comparteixo el criteri que, malauradament, els nostres pressupostos no admeten massa alegries, i que el seu grau de flexibilitat és ben petit. Nosaltres no els demanem que estirin més el braç que la màniga, però sí que els demanem informació i compromís, i que tots sapiguem, a aquestes alçades, a què ens hem d'atenir. Si bé no discutim la seva voluntat de fer les coses bé, també compremem la necessitat que tots sapiguem —i molt especialment l'Ajuntament d'aquesta ciutat— amb què poden comptar i que tinguem alternatives ben perfilades en funció que alguna d'aquelles iniciatives no puguí dur-se a terme.

Tot seguit m'agradaria fer una breu referència i una pregunta ben concreta al senyor Conseller entorn a la polèmica del pla d'hotels. Hem llegit i seguit amb molta atenció els elements constitutius d'aquesta empatollada discussió. Pensem que és cert que manquen places hoteleres a Barcelona, i aquest no és un problema recent, però adquireix una especial virulència a causa de la celebració dels Jocs Olímpics. Pensem que és cert que calia i que cal prendre mesures; se n'han pres algunes i, probablement, necessitarem d'altres de complementàries. Ara bé, el que ens preguntem és : a canvi de què?, i a quin preu han de pagar els veïns de Barcelona l'establiment d'hotels de luxe a la nostra ciutat. Vostès m'entendran si pregunto, retòricament, si és que potser el preu està justificat.

Voldria fer tres reflexions perquè el senyor Conseller, si ho creu oportú, ens doni la seva opinió. El primer : han de ser malmesos equipaments públics per a l'edificació d'aquests hotels? No necessita més la ciutat treure el màxim profit social d'aquests equipaments? Escoles, hospitals, llars d'avis, no són objectius olímpics per a la ciutat de Barcelona?

Segona reflexió : què han de pensar aquells empresaris que, sense cap avantatge avui, estan edificant els hotels de la primera tongada. Estem davant d'un plantejament raonable? Estem davant d'un plantejament just? Estem davant d'un greuge comparatiu?

Tercera : com mesurar, amb criteris objectius, els solars que han d'ésser requalificats. Per què uns sí i els altres no.

En definitiva, senyores i senyors diputats, com fem plegats d'aquest pla un projecte transparent, acceptat i compartit pels veïns de Barcelona, i que no quedi ni el més mínim dubte respecte a la inexistència d'una presumpta especulació —a la qual s'ha referit algun altre portaveu— a la ciutat. No podem admetre ombres al respecte. Estic convençut que tots volem una Barcelona ben allunyada d'aquella magistralment escrita per Eduardo Mendoza, *Ciutat dels prodigis*. I el més important : estem en condicions d'assolir-ho plegats.

Voldríem els centristes de la Cambra preguntar-li, senyor Conseller, d'on neixen, segons el seu punt de vista, els recels al pla d'hotels que ens ocupa; quina és la posició del seu Departament, i amb quines alternatives es pot treballar. N'estem segurs que vostè, senyor Conseller, no en té prou dient que aquest pla d'hotels no serveix de pas massa. I ens agradaria conèixer què cal fer per resoldre, sense malmetre aquestes zones d'equipament, la problemàtica, per tots compartida, dels hotels a Barcelona.

Per acabar, senyores i senyors diputats, els centristes hem manifestat avui la nostra opinió i, molt especialment, el nostre desig com a ciutadans que els Jocs Olímpics siguin un èxit per a Barcelona, Catalunya i Espanya. Ens preocupa, i ho hem dit repetidament, el 93, però volem tenir la seguretat que el 92 serà una data històrica per a aquest país que mai oblidarem, i no volem córrer riscos respecte a la natura de l'oblit. El portaveu que els parla, membre de l'Assemblea del COOB del 92, va assistir a la Cinquena Assemblea d'aquest organisme el propassat dilluns dia 8. Vàrem tenir una sessió de treball presidida per la voluntat de tots plegats fer camí, i en el capítol de precis i preguntes, el delegat de la Generalitat de més rang al COOB, el senyor Vilaseca, va manifestar, explícitament, la voluntat de la Generalitat d'inaugurar una etapa de relacions, diguem-ne olímpiques, amb l'Ajuntament de Barcelona. També el President del COOB, el senyor Alcalde Maragall, va manifestar, ben explícitament, aquest desig. I jo, senyores i senyors diputats, potser un xic ingenu, els vaig creure a tots dos. Som un Grup petit, els centristes del Centre Democràtic i Social, però, senyores i senyors diputats, em poden creure si els dic que m'agradaria seure ara a l'escó i escoltar de boca del senyor Conseller que el consens que Catalunya ens exigeix a tots i, molt especialment, als grups majoritaris és possible. Perquè volem ser partícips d'aquest consens en aquest debat ben important del nostre Parlament de Catalunya, els centristes hem pres la paraula. I, per la seva atenció, senyores i senyors diputats, els dono sincerament les gràcies.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Per contestar a les quatre interpellacions, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyors diputats interpellants, se-

nyores diputades, senyors diputats, el Govern de la Generalitat, en nom de qui els parla, vol afrontar aquest debat amb un objectiu únic : deixar ben palès, un cop més, el suport inequívoc que el Govern i el seu President han donat sempre, està donant i continuarà donant als Jocs Olímpics de Barcelona 92. Volem que aquest debat vagi bé, és a dir, serveixi per realitzar una anàlisi aprofundida dels fets objectius i l'expressió de les voluntats de cadascuna, el lliure exercici democràtic de les seves responsabilitats, fugint dels judicis d'intencions sense cap fonament i, més encara, òbviament, d'afirmacions que després els fets s'encarreguen de desautoritzar. És per això que no els ha de sorprendre que la meua intervenció no respongui a aspectes puntuals d'alguna de les intervencions que hem escoltat. Intentaré explicar els fets tal com s'han produït, no com alguns els han explicat o, com a d'altres els hauria agradat que succeïssin, per justificar la seva actitud intemperant.

El Govern de la Generalitat ha donat sempre suport als Jocs Olímpics de Barcelona 92, un suport que ve de lluny. El dia 7 de gener del 1983, quan la nominació olímpica de Barcelona era encara un fet certament llunyà, el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona varen signar un conveni en la consideració primera del qual es deia que : «En tot moment ha existit i existeix la més gran identitat de criteris i interessos respecte a la conveniència de presentar la candidatura de Barcelona com a organitzadora dels Jocs Olímpics de 1992, i de la necessitat d'establir una estreta col·laboració per tal d'aconseguir la corresponent designació del Comitè Olímpic Internacional ». En el dossier de candidatura presentat l'any 1986, a la carta de presentació al Comitè Olímpic Internacional, signada pel Molt Honorable senyor President de la Generalitat, es diu : «Com a President del Govern autònom de la Generalitat, faig palès el suport i el compromís del Govern de Catalunya a les aspiracions olímpiques de Barcelona. Des d'un inici, totes les institucions del país s'han arreglerat de manera decidida en la postulació de la capital catalana». I segueix : «És obvi, doncs, que el Govern de la Generalitat, màxima representació de l'Estat a Catalunya, col·laborarà amb tota l'energia i aportarà els seus recursos per fer possible que Catalunya, amb l'organització d'uns Jocs Olímpics a Barcelona l'any 92, assumeixi dins d'Espanya el paper modernitzador i universal que li correspon ».

Aquest suport ha estat reconegut per tothom, fins al punt que declaracions públiques de responsables polítics i esportius del màxim nivell varen destacar la unitat de totes les institucions implicades en la defensa de la candidatura, com el fet determinant de l'èxit d'aquesta. «Només la unitat ens ha donat la nominació», va dir algú. I el fet de la unitat en la defensa de la candidatura és més remarcable encara per la diferència amb altres candidatures : optants tan qualificats com París o Amsterdam, qualificats no només des del punt de vista tècnic, sinó també de la maduresa de la seva convivència democràtica, no varen gaudir per a la seva opció d'aquesta gran força. I aquestes preses de posició no varen ser simplement platòniques : la Generalitat, subratllant ja des de l'inici el fet que la titularitat dels Jocs correspon a l'Ajuntament de la ciutat candidata, va fer allò que des de l'Ajuntament se li va demanar que fes.

Un cop aconseguida la nominació per a l'organització dels Jocs Olímpics, el President de la Generalitat va repetir con-

stantment que el protagonisme principal hauria de ser de la ciutat. Així, el President i el Govern de la Generalitat varen renunciar a qualsevol intent de disputar aquest protagonisme, i ho varen fer d'una manera contundent. Probablement, això explica —i ho esmento només a tall d'exemple— que no donéssim suport a alguns intents que inicialment hi van haver que —com ha estat el cas a totes les edicions dels Jocs Olímpics posteriors a la Segona Guerra Mundial— el President del COOB no fos l'alcalde de la ciutat, aspecte que ara, amb una certa perspectiva, pensem que potser hauria estat més positiu. Però això ara són comentaris marginals. El que compta és que la Generalitat sempre ha proclamat la titularitat i primacia de l'Ajuntament. És evident, però, que l'Ajuntament sol no pot fer els Jocs; cal, naturalment, que altres institucions —Govern central, Generalitat, Comitè Olímpic Espanyol hi participin, i, sobre la base de la seva participació, tinguin també un pes en les decisions. En l'Acta de Constitució del Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics —una vegada aconseguida la designació el dia 17 d'octubre del 86—, signada el 12 de març de 1987 per l'aleshores Ministre de Cultura, senyor Javier Solana, pel Molt Honorable President senyor Jordi Pujol, per l'Excel·lentíssim senyor Alcalde Barcelona i per Sa Altesa Reial —avui morta— Don Alfonso de Borbón y Dampierre, President del Comitè Olímpic Espanyol, a l'exposició de motius es diu: «L'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya són, sens dubte, garants del bon ordre de la col·laboració, i cal que estiguin vinculats en la preparació de tot allò que finalment suposi la consumació dels Jocs Olímpics l'any 92, tot constituint, per tant, les primeres institucions interessades a participar al Comitè Organitzador.»

A partir d'aquest moment s'inicien la discussió i la signatura dels diferents convenis, a través dels quals es defineixen i fixen els diferents compromisos pressupostaris assumits pel Govern de la Generalitat. En aquest procés, el Govern de la Generalitat va tenir en compte, i molt en compte, la seva realitat financera: els recursos de què la Generalitat disposa són, en la seva majoria, de caire finalista, cosa que impedeix la discrecionalitat en la despesa, limitació a la nostra autonomia, que sempre hem denunciat. Només acceptant aquesta limitació objectiva pot entrar-se en el judici del contingut dels compromisos adquirits, i, en qualsevol cas, aquesta realitat ens obliga, en l'exercici responsable de les nostres competències, a limitar l'abast dels nostres compromisos econòmics, evitant veure'ns arrossegats a despeses excessives que, en cap cas, podrien ser suportades per un esforç extraordinari d'endeutament, obligada com està la Generalitat a retornar-ho mitjançant els recursos generats en la mateixa acció del Govern i d'administració de la fiscalitat transferida, sense ultrapassar els límits que la prudència i la bona administració aconsellen, i que tots vostès, per cert, ens recorden tan sovint.

Més endavant faré referència a d'altres limitacions, però cal no oblidar aquesta: el Govern de la Generalitat no pot, per l'actual mètode de finançament, comprometre's sense limitacions, i aquestes han de ser, necessàriament, proporcionals al grau de discrecionalitat de la seva despesa. Cal que s'entengui bé aquest raonament: en primer lloc, és evident que no té la mateixa capacitat d'assumir compromisos que no la desequilibrin una institució de pressupost global 100 que una altra de pressupost global 1.000 —és, simplement, una qüestió de di-

mensió, d'impactes relatius; en segon lloc, és igualment evident que, de dues institucions amb un mateix volum pressupostari, pot adquirir més compromisos aquella que disposi de més discrecionalitat en la despesa, és a dir, aquella que tingui menys ingressos finalistes, més grau de llibertat.

Tenint molt present aquesta realitat, i per tal d'evitar possibles discussions posteriors, s'adoptaren els compromisos següents: el primer pacte econòmic subscrit —no en el temps, com després veurem, però sí en importància— va ser el mateix dia de la constitució del Comitè Organitzador Olímpic Barcelona 92, signat entre el Govern de l'Estat, la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i el Comitè Olímpic Espanyol. D'acord amb la naturalesa de les institucions signants, en aquest primer conveni s'acordà que els possibles dèficits que es podrien produir es repartirien, en els seus primers 9.500 milions de pessetes, íntegrament al Govern de l'Estat, i, a partir d'aquesta quantitat, un 20% al Govern central, un 40% l'Ajuntament de Barcelona i el 40% restant la Generalitat, amb un límit de 4.200 milions de pessetes. Vull fer notar que el quart component del Comitè Olímpic Organitzador de Barcelona, el Comitè Olímpic Espanyol, era, en el primer article dels acords, descarregat de qualsevol responsabilitat econòmica; era lògic, atesa la seva estructura financera, i a ningú, mai —si més no, fins a avui— se li ha acudit d'acusar el Comitè Olímpic Espanyol de manca de col·laboració o de voluntat política, o de posar pals a les rodes per aquest fet.

Ja aquí es posa de manifest la voluntat de la Generalitat de mesurar molt bé el volum dels seus compromisos, limitant les quantitats que exposa, particularment en aquells casos que la decisió de la despesa no depèn només, ni tan sols majoritàriament, de les seves opinions; actitud, aquesta, de prudència mínima, que estem segurs que aquest Parlament aplaudirà, i que ens hauria exigít de no haver-se plantejat en aquests termes.

El primer conveni sectorial, de data 13 de febrer de 1986 —aquest sí, el primer en el temps—, signat entre la Generalitat, el Ministeri de Transports, la RENFE, l'Ajuntament de Barcelona i la Corporació Metropolitana, fixava com un objectiu prioritari l'aixecament, soterrament i millora de diferents instal·lacions ferroviàries de la xarxa arterial ferroviària de Barcelona. El total compromès era de 8.451 milions de pessetes, dels quals, la Generalitat n'aportava 2.023, en aportacions anuals de 500 milions des de l'any 86 fins al 89, ambdós inclosos —excepció feta de l'any 87, que va ser de 523 exactament. Les obres han estat —i ho són actualment— executades per RENFE i el Ministerio de Transportes, Turismo y Comunicaciones; aquesta actuació, que comprèn el trasllat de l'estació de mercaderies a la Llagosta, ha suposat un esforç complementari per part del Departament —concretament, per la Direcció General de Carreteres—, que ha programat, per afrontar el trànsit que donarà l'estació, l'inici de les obres de la variant de la Llagosta, que té un pressupost total de 2.158 milions de pessetes —2.158 milions, a més dels abans esmentats. Com veuran, aquest conveni es va signar abans de la nominació oficial, una vegada estava ja presentada la candidatura, amb la qual cosa es demostra que el nostre suport olímpic és anterior a la mateixa nominació.

Quant a la xarxa viària, i per seguir un criteri cronològic, el conveni signat el 30 d'octubre de 1987 entre el Molt Honorable

President de la Generalitat i l'Excel·lentíssim Alcalde de Barcelona, després de fer una clara manifestació en el sentit que la situació de la xarxa viària de Barcelona mereixia una especial atenció per la transcendència i l'abast dels Jocs Olímpics del 92, establia una sèrie d'actuacions pel que fa a la Generalitat —pel que fa a la Generalitat— : es comprometia a realitzar les obres del Segon Cinturó de Barcelona des de la Diagonal fins al nus Trinitat, amb una valoració total, en aquells moments, de 15.600 milions de pessetes, i amb una programació que, condicionada a la disponibilitat de terrenys i a la retirada dels serveis afectats per part de l'Ajuntament de Barcelona a través de l'IMPU, permetia garantir l'acabament de tots els trams de l'esmentat Cinturó abans del 31 de desembre de 1991.

La situació actual de cadascun dels trams en què es va dividir el compromís assumit en el conveni és el següent. Avinguda Diagonal-avinguda Pearson : pressupost actualment aprovat, 2.631,6 milions de pessetes —obra actualment en licitació—; obertura de pliques el dia 19 de maig; termini màxim d'execució, trenta mesos des de la licitació. Avinguda Pearson-Can Caralleu : pressupost estimat de 3.400 milions de pessetes —està en fase final de projecte. Can Caralleu-carrer Iradier : pressupost estimat de 2.520 milions de pessetes, en fase final de projecte. Carrer Iradier-Collserola : el pressupost de licitació ha estat de 2.389,7 milions de pessetes; l'obertura de pliques està prevista per al dia 19 de maig, i s'ha establert màxim —i, per tant, millorable— de vint-i-quatre mesos des de la iniciació. Collserola-avinguda del Jordan : el pressupost de licitació ha estat 2.552,4 milions de pessetes; igualment com l'anterior, l'obertura de pliques està prevista per al dia 19 de maig, i el termini màxim és de vint-i-quatre mesos.

Vull fer un incís : aquesta, senyor Fernández Díaz, és una, conjuntament amb l'anterior, de les dues obres que es van declarar desertes per voluntat del Departament, al seu dia, el mes de desembre, en la primera licitació de les obres; ambdues obres —ho havia explicat abans; sembla que no havia arribat al coneixement del senyor Diputat—, ambdues obres han estat tretes novament a licitació, en comptes d'amb un termini de trenta mesos, amb un termini de vint-i-quatre mesos, la qual cosa permetrà que la seva finalització no pateixi cap mena, cap mena de retard respecte als terminis anteriorment fixats.

Avinguda del Jordan-carrer Joan de Mena : l'obra està en execució; el pressupost de licitació va ser de 568,9 milions de pessetes, i fou adjudicada per 560; va iniciar-se el 15 de juny del 88 —l'abril del 89 s'havien certificat 100 milions de pessetes—, i la data de finalització és el 15 d'octubre d'enguany; la previsió d'increment d'obres es calcula al voltant dels 90 milions de pessetes. Carrer Joan de Mena-anell Valldaura : objecte d'un conveni anterior, del qual parlaré més endavant. Anell Valldaura-Via Júlia : obra en execució; el pressupost de licitació es va fixar en 1.590,7 milions de pessetes, i fou adjudicada per 1.525,5 milions de pessetes; la data d'iniciació va ser el 23 de juny de 1988, i s'han certificat, a hores d'ara, 750 milions de pessetes; la data d'acabament és el 23 d'octubre d'enguany; hi ha una previsió d'increments d'obra de 660 milions de pessetes per reforçar els murs a efectes de la construcció de les lloses de cobriment. Via Júlia-Meridiana : obra en execució; pressupost de contracte, 1.654,3 milions de pessetes; pressupost d'adjudicació, 1.562,4 milions de pessetes; data d'inici, 21 de juliol del 88; termini contractual, 21 de

gener del 90; certificats, 431,9 milions de pessetes; increments previsibles, 300 milions de pessetes. Nus de la Trinitat : la part a càrrec de la Generalitat —ja saben vostès que el nus de la Trinitat és on enllaça la part del Cinturó la responsabilitat de construcció del qual és del Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo, amb la part del Cinturó la responsabilitat de construcció del qual és del Govern de la Generalitat—, la part del nus a càrrec de la Generalitat té un pressupost previst en el conveni de 2.300 milions de pessetes; està, en aquest moment, en discussió el disseny del projecte definitiu.

En el cas que no s'arribi a acord sobre el finançament de la pota sud anterior a 1992, s'hauria de fer una solució provisional del nus Diagonal-Cinturó, amb un pressupost estimat en 1.500 milions de pessetes. A la Comissió Mixta Generalitat-Ajuntament de Barcelona, del 19 de maig del 89, es proposarà l'encàrrec del projecte, perquè es pugui licitar el desembre del 89, amb vint-i-quatre mesos de termini, per tal d'acomplir els terminis de finalització de tot el Cinturó el 31 de desembre de 1988.

Del que s'ha indicat, cal remarcar : primer, en tots els trams —excepció feta del nus Trinitat— es pot garantir l'acompliment dels terminis compromesos, particularment si l'Ajuntament resol a temps alguns temes pendents de l'anomenat «bloc fantasma» de serveis afectats i de terrenys disponibles en els trams d'immediata licitació. L'import ja compromès, o estimat d'acord amb els valors indicats fins a aquí, arriba a 21.992 milions de pessetes, és a dir, un 40% per sobre dels 15.600 estimats en el conveni.

Conveni 1985 : cal recordar que, ja al desembre del 85 es va signar un conveni Generalitat-Ajuntament sobre actuacions en la xarxa arterial, que comprenia l'acabament del túnel de la Rovira, la seva boca nord amb l'enllaç fins al Segon Cinturó, els trams d'aquest Segon Cinturó entre barri Montbau i anell Valldaura, i la unió del seu tronc amb les calzades laterals a l'alçada del carrer Guineueta i perllongació fins al carrer Artesania, amb una aportació, per part de la Generalitat, de 2.067 milions de pessetes.

En compliment d'aquell compromís, es van executar les obres següents. Enllumenat del túnel de la Rovira : pressupost d'execució a càrrec de la Generalitat, 206,1 milions de pessetes; adjudicat el 25 de maig del 86 i acabat el 26 de març del 87. Boca nord túnel de la Rovira o accés al Segon Cinturó : pressupost finançat per la Generalitat, 1.466 milions de pessetes; adjudicat el 28 de gener del 86 i acabat el dia 1 de maig del 88.

El Sr. PRESIDENT : Es prega silenci.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Joan de Mena-anell Valldaura : pressupost a càrrec de la Generalitat, 602,4 milions de pessetes; adjudicat el 28 de l'1 del 86; obra acabada el desembre del 87; manca acabar la passera de vianants; es preveu un complementari de 130 milions de pessetes. Acabament anell Valldaura, carrer Artesania i unió amb laterals : pressupost a càrrec de la Generalitat, 178 milions de pessetes; adjudicat, el 28 de gener del 86; acabat, el 31 d'agost del 87. També aquí la Generalitat va complir sobrerament els compromisos del conveni : cal remarcar que la inversió total feta per la Generalitat ha estat, segons acabem d'esmentar, de 2.583,2 milions de pessetes, és a dir, un 20% superior al que s'havia compromès en el conveni.

Però els compromisos de la Generalitat en matèria de xarxa

viària no s'han circumscrit als esmentats convenis. Per iniciativa pròpia estan en diverses fases d'execució o de contractació un seguit d'actuacions que tenen com a objectiu comú la preparació de l'esmentada xarxa viària per als compromisos olímpics, ja siguin de Barcelona o de les diverses subseus.

Desdoblament de l'A-18 a Terrassa. Pressupost de contracte : 940 milions; pressupost d'adjudicació : 898; previsió d'incidències —revisió de preus modificacions, liquidació— : 180 milions de pessetes; certificat fins a abril del 89 : 495 milions de pessetes; data d'iniciació : 28 de juliol del 88; data contractual de termini : 31 de maig del 89 —és a dir, en el present mes, i així serà.

Laterals de l'A-19 a Badalona. La primera fase d'aquesta obra està pressupostada en 140,4 milions de pessetes, té projecte aprovat i està pendent d'aprovació de plurianualitats, i s'inicien les obres enguany.

Condicionament de l'autopista des de plaça Cerdà fins a Bellvitge. Projecte aprovat : 394,7 milions de pessetes —arriba fins al quilòmetre 2,2; cal recordar que es tracta d'un condicionament de millora de seguretat viària i d'embelliment de l'entorn, no d'augment de capacitat vial—; informació pública acabada el passat dia 15; immediatament farem l'aprovació del projecte, que podrà licitar-se a mitjan d'aquest mes, per adjudicar-ho a mitjan juny amb termini d'adjudicació de quinze mesos.

Reparació de les autopistes A-18, A-19 i de la carretera 246. Pressupost estimat de 500 milions de pessetes, més 200 milions per a una actuació de xoc : es preveu començar el 1990 i amb anualitats 91 i 92; per això, en el nou programa de paviments, s'hi han previst unes actuacions de xoc —a què he fet referència— a efectuar amb urgència l'any 1989, amb 100 milions a l'A-18 i 100 milions a l'A-19. Variant de Banyoles. Pressupost : 1.253 milions de pessetes; l'inici d'obres està previst per al 1990; enviat anunci d'informació pública.

Girona-Banyoles. Pressupost de 2.000 milions de pessetes; inici d'obres previst per al 1990; projecte en redacció —es traurà a informació pública el projecte informatiu durant el mes de maig i, mentrestant, està en redacció el projecte constructiu.

Carretera 245, d'autopista al cinturó del litoral. Tram fins a la B-201 : està inclòs en la concessió i es pot començar dintre de dos mesos; tram des de la 201 fins a enllaçar amb la xarxa del litoral : pendent de decisió —en el programa està previst començar l'any 1990.

Desguassos de la C-245 i de la B-205. Projectes en redacció urgent —és el Baix Llobregat—; compromís d'acabar el projecte de la B-205 el mes de juny i licitar-lo immediatament; pressupost total : 350 milions de pessetes; proposada l'aprovació de plurianualitats en el Consell Executiu.

Enllumenat del Prat. Pressupost aprovat : 73 milions de pessetes; proposada l'aprovació de plurianualitats en el Consell Executiu.

Túnel del Tibidabo. L'aportació de la Generalitat, a través de TABASA, que porta a terme el túnel de Vallvidrera, accessos i obres complementàries, és de 7.523,2 milions de pessetes, 65% del total de la inversió prevista, que és d'11.574,1 milions de pessetes —com és conegut, el 35% restant és a càrrec de l'Ajuntament—; el termini d'execució del túnel i els accessos és d'agost a novembre de 1990.

El 17 de novembre de 1987, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona signaren un conveni per a l'establiment de l'estació d'autobusos de Barcelona nord. El finançament és a càrrec..., un 65% de la Generalitat i un 35% de l'Ajuntament; el pressupost de licitació era de 1.019 milions de pessetes; va ser adjudicada l'obra per 983,9 milions de pessetes; les obres estan en execució i el termini d'execució en què es fixa la licitació acaba el febrer de 1990.

Deixant de banda els dos convenis que s'han esmentat, en matèria de transports hi ha altres inversions que la Generalitat té en programa, en col·laboració amb altres institucions, com, per exemple, el projecte de soterrament de la travessia de RENFE i la nova estació de mercaderies de Terrassa. En aquests moments, la Direcció General de Transports està elaborant el projecte constructiu amb la pretensió de contractar l'obra el segon semestre de 1989; el pressupost previst és de 3.725 milions de pessetes; l'acabament de les obres, sempre que s'assoleixi l'ajut del FEDER, es preveu per al primer trimestre de 1992.

A la Seu d'Urgell, la Direcció General de Transports té redactat el projecte d'instal·lació d'ajuts a la navegació aèria, a l'espera de la decisió sobre el futur de l'aeroport; el projecte d'instal·lació és de 120 milions de pessetes, i el termini d'execució, d'un any. Quant a l'estació d'autobusos de la Seu d'Urgell, està essent redactat per la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, amb un pressupost aproximat de 50 milions de pessetes, la part corresponent a l'estació d'autobusos.

Per imperatius urbanístics de Barcelona, concretats per conveni entre l'Ajuntament i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, i també per necessitat de la traça del túnel del Tibidabo, es fa necessari el trasllat del taller de reparacions dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Rubí. s'està redactant el projecte, que es preveu per un import de 3.085 milions de pessetes i que, en tot cas, es podria iniciar el setembre de 1989, previ concurs; el termini previst d'acabament finalitza el 1992.

El 29 de juliol de 1988, la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Barcelona i el Comitè Organitzador de les Olimpíades Barcelona 92, varen signar un conveni marc per al finançament d'instal·lacions de competició a les subseus olímpiques de les comarques de Barcelona. Aquest acord recull el compromís econòmic adquirit per la Generalitat en el mateix dossier de candidatura, que establia que, a la Generalitat de Catalunya, a través de la Secretaria General de l'Esport, li corresponia una aportació de 3.740 milions de pessetes, és a dir 4.237 milions de pessetes de l'any 88 —d'aquesta quantitat, mitjançant el conveni amb l'INEF de Montjuïc, la Generalitat ja tenia compromesos 1.809 milions de pessetes—; en aquest conveni, l'Ajuntament de Barcelona aporta els terrenys de l'INEF, i l'obra corre a càrrec de la Generalitat; en aquests moments, s'executa l'obra civil, i el segon semestre de 1989 s'adjudicaran els serveis, i el 1990 els equipaments, per a la seva posada en marxa l'any 1991; la resta, per un total de 2.428 milions de pessetes, es varen concretar en el conveni amb el COOB en equipaments esportius, als quals la Generalitat dona suport amb subvencions per a la seva realització; l'execució i la contractació corren a càrrec del COOB 92, i la Secretaria General de l'Esport paga, contra certificacions d'obra, la part que li correspon.

Les actuacions previstes en el conveni són les següents. Pa-

velló municipal de Badalona : 985 milions, d'un total de 1.800 —la resta, Diputació, COOB i Ajuntament de Badalona—; estadi de beisbol de Viladecans : 51 milions de pessetes, d'un total de 150 —la resta, Diputació, COOB i Ajuntament de Viladecans—; estadi de beisbol de l'Hospitalet : 133 milions de pessetes, d'un total de 400 —la resta, Ajuntament de l'Hospitalet, Diputació i COOB—; estadi municipal de Terrassa : 230 milions de pessetes, d'un total de 825 —la resta, Ajuntament, Diputació i COOB 92—; palau municipal de Granollers : 330 milions de pessetes, d'un total de 950 —la resta, Ajuntament, Diputació i COOB—; instal·lacions esportives a Banyoles, la Draga : 190 milions de pessetes, que correspon al 100% de la inversió; la Seu d'Urgell : 105 milions de pessetes, d'un total de 193 —la resta, l'Ajuntament de la Seu d'Urgell i el COOB 92—; reserves i imprevistos : 404 milions, d'un total de 2.682 —la resta, Diputació i COOB.

Tal com va manifestar abans-d'ahir el senyor Vilaseca a la reunió del Consell Executiu del COOB 92, el que cal cercar és que es faci un gran paper esportiu. Per això, i fora dels convenis esmentats, s'ha anat a la creació, amb 400 milions de pessetes, del Centre d'Alt Rendiment Esportiu de Sant Cugat del Vallès, que indica la voluntat inequívoca de la Generalitat en relació amb els Jocs, voluntat reconeguda i compartida pel mateix Consejo Superior de Deportes, que assumeix el 50% de la inversió i el finançament, que és l'únic que existeix avui a l'Estat espanyol. També podem parlar dels 859 milions de pessetes per a equipaments de l'INEF i dels 300 milions anuals, durant quatre anys, per a manteniment del centre de Sant Cugat, o dels 1.200 milions de pessetes per als centres de tecnificació, destinats a millorar el nivell tècnic i competitiu dels esportistes.

Resumint : compromesos, des del punt de vista esportiu, per conveni : 4.237 milions de pessetes; compromesos per iniciativa pròpia, sense conveni : 3.659 milions de pessetes. Estan pendents de signatura altres convenis similars amb les Diputacions de Girona i Lleida; es troben en preparació i disposició de ser signats en breu termini dos nous convenis entre l'Institut Català del Sòl, el COOB 92 i, en un cas, el Consorci de la Subseu Olímpica de Banyoles, per tal d'instrumentar documentalment l'actuació, que ja està realitzant l'Institut Català del Sòl, per dur a terme les obres del canal de rem a Gavà-Castelldefels i de la vila olímpica i instal·lacions complementàries de Banyoles.

Així, les inversions lliurement projectades per l'Institut Català del Sòl amb motiu dels Jocs Olímpics són les següents. Banyoles, parc de la Draga : amb un import de sòl de 103 milions de pessetes, ja adquirit, i unes obres valorades en 210 milions de pessetes, que es preveuen acabar l'octubre de 1990.

Banyoles, vila olímpica. Import del sòl : 366 milions de pessetes, ja adquirit per l'ICS, i unes obres per un total de 291,8 milions de pessetes; les obres acabaran també l'octubre de 1990.

Gavà-Castelldefels, canal de rem. L'import de sòl ha estat de 700 milions de pessetes i les obres es preveuen de 985 milions de pessetes; acabament : desembre de 1990.

Eix Macià, a Sabadell : el terreny l'ha aportat l'Ajuntament; les obres, per un total de 850 milions de pessetes, acabaran el gener del 1990 —cal recordar que l'eix Macià de Sabadell és necessari per a la subseu olímpica del camp d'esports de Sabadell.

Granollers, estadi d'handbol : 42,9 milions de pessetes de sòl ja adquirit i 62,7 milions de pessetes d'obra; en total, ja s'adquirir tot el sòl —1.212,8 milions de pessetes— i resten pendents les obres, per un total de 2.399,5 milions de pessetes, amb la qual cosa la inversió directament olímpica de l'Institut Català del Sòl serà de 3.612,3 milions de pessetes.

També la Junta de Sanejament té previstes unes obres amb repercussió olímpica, que són les obres que no es veuen però que es noten. Col·lector del carrer Prim, entre el carrer Pere IV i el mar; pressupost : 96,3 milions de pessetes, que ja han estat fetes efectives; l'obra la va fer l'ens metropolità i està ja finalitzada.

Projecte d'ampliació de la planta depuradora d'aigües residuals del Besòs, a càrrec de l'entitat metropolitana, de l'ens metropolità, amb un pressupost total de 17,5 milions de pessetes, pagats ja per la Junta de Sanejament.

Estacions elevadores i col·lectors interceptors, Bogatell-Besòs, Ginebra i Bac de Roda, amb diners que avança VOSA i que paga la Junta de Sanejament; el pressupost total és de 1.950 milions de pessetes.

El Sr. PRESIDENT : Prego silenci a la Cambra, per favor!

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. El col·lector, el gestiona VOSA, i l'estació elevadora, l'entitat metropolitana; el termini d'acabament està previst durant el mes de novembre d'enguany.

Cal destacar també aportacions d'altres departaments de la Generalitat. Així, Indústria i Energia, donat que el COOB ha demanat espais de la Fira..., la Generalitat ha aportat 1.600 milions de pessetes, en quatre anys, per fer noves construccions, concretament l'ampliació, a les Arenes, de la Fira.

Sanitat i Seguretat Social. 1.500 milions de pessetes pels següents conceptes : 250 per al CAP de la vila olímpica i una subvenció per a l'Institut Municipal d'Assistència Sanitària de l'Ajuntament de Barcelona, a través del consorci hospitalari —250 milions anuals, de 1988 a 1992—, per un total de 1.250 milions de pessetes, bàsicament per a l'Hospital del Mar, hospital de referència a l'àrea olímpica.

El Departament de Cultura, igualment com tot el Govern de Catalunya, ha reconegut i defensat el paper primordial i de capitalitat que juga Barcelona per Catalunya i, en aquest cas, la seva cultura. Coneixent els déficits infraestructurals de Barcelona en el terreny cultural i sabedors que l'Ajuntament de Barcelona ha d'afrontar un cert cost de capitalitat, i que el Pressupost de la Generalitat de Catalunya, tot i el que es veurà, és insuficient per donar suport a totes les iniciatives culturals que hi emergeixen, l'Honorable Conseller de Cultura de la Generalitat va adreçar, a principis d'aquest any, una carta al Ministre de Cultura fent-li esment de les necessitats urgents de l'estructura cultural a Catalunya, resultat històric, d'una banda, de les escasses inversions realitzades per l'Estat i, de l'altra, que, tot i que les institucions i la societat civil varen intentar suplir aquest greuge amb importantíssims esforços, en canvi no varen poder desenvolupar totes les realitzacions necessàries per tal de disposar d'edificis, instal·lacions i equipaments homologables als de tantes ciutats europees. I el Conseller de Cultura, en aquesta carta, no es va limitar a parlar de déficits d'inversions del Departament de Cultura, sinó de déficits culturals de Catalunya, fos quina fos la institució competent o responsa-

ble, i, així, es parla del Palau de la Música, el complex cultural de la Casa de Caritat, el Museu Arqueològic, o el Centre Cultural Barcelona Nord, per posar-ne algun exemple.

Les actuacions en marxa avui a la ciutat de Barcelona, en què participa directament el Departament de Cultura, es concreten en inversions tan importants com el Palau de la Música Catalana —130 milions de pessetes l'any 1989—, el Museu d'Art Contemporani —1.200 milions de pessetes entre 1989 i 1992—, el Teatre Nacional —2.700 milions de pessetes entre 1989 i 1992—, i també en altres actuacions —Arxiu Nacional, Olimpíada Cultural—, amb una previsió per a l'any 89 d'aproximadament 700 milions de pessetes, inversions i infraestructures bàsiques de la ciutat de Barcelona.

Aquests són, doncs, senyor President, senyores i senyors diputats, els compromisos assumits per la Generalitat en relació amb els Jocs Olímpics. Els del primer dia i els que en el decurs del temps la realitat de la seva necessitat i la voluntat política —sempre present— del Govern, d'aprofitar l'esdeveniment dels Jocs com un factor important de desenvolupament de la ciutat de Barcelona i del conjunt de Catalunya, ens han fet adquirir.

Comprenc que ha estat prolixa la relació, però les tergiversacions l'han feta imprescindible. Compromisos que el Govern vol ratificar avui, i el grau de realització dels quals, en el seu cas, ha quedat reflectit. Afirmar, per tant, que la Generalitat no ha complert els seus compromisos amb els Jocs Olímpics és fals. Afirmar que la Generalitat boicoteja els Jocs, a més de fals, és mal intencionat, i reiterar aquestes afirmacions una i altra vegada, malgrat la seva falsedat, deslegitima la denúncia que les relacions institucionals no són bones. Malgrat que ningú no podrà dir que totes aquestes injustes imputacions hagin influït, ni gens ni mica, en la nostra voluntat de contribuir als èxits dels Jocs Olímpics ni al compliment de les nostres obligacions.

No vull, però, senyor President, acabar aquesta intervenció sense fer referència a alguns temes que han estat d'actualitat aquestes darreres setmanes i que formen part de les preocupacions plantejades pels diferents il·lustres senyores i senyors diputats.

Holding olímpic. El mes de novembre del 1988, l'Ajuntament va plantejar a la Generalitat la possibilitat de participar en les empreses, la creació de les quals l'Ajuntament havia propiciat per a tirar endavant realitzacions olímpiques o no, en l'àmbit de les seves competències o responsabilitats. El Govern de la Generalitat va respondre negativament aquesta proposta. Aquesta resposta negativa —que avui confirmem— es fonamenta en dos grans motius. El primer d'ells rau en el motiu ja esmentat de les limitacions financeres de la Generalitat: limitació de discrecionalitat en la despesa i de capacitat d'endeutament. Com he dit abans, és la nostra responsabilitat mesurar de manera extremament acurada el límit dels nostres compromisos; és per això que el Govern s'ha compromès sempre a través de convenis específics, que permeten calibrar millor els límits i ha fugit, i fugirà, dels compromisos genèrics i que poden arribar a límits impossibles de preveure i molt probablement impossibles d'assumir per la Generalitat, com podria ser el cas.

Però és que hi ha més: en aquest cas, es tracta d'assumir responsabilitats en un grup d'empreses la finalitat de les quals és

la realització de compromisos olímpics municipals o fins i tot realitzacions estrictament municipals amb escassa relació amb els Jocs Olímpics. Avui, el govern municipal vol cercar altres administracions per tal que l'ajudin a finançar aquestes actuacions. Ho torno a dir: de responsabilitat municipal. Sembla que el Govern central ha donat el seu vist-i-plau per a fer-ho, i ens sembla molt bé, ja ho hem dit moltes vegades. El Govern central pot elaborar amb tota discrecionalitat els seus pressupostos, i pot comprometre quantitats importants sense més contrapartida que la corresponent previsió suplementària d'ingressos, previsió que es justifica per la via d'una major pressió fiscal o per la via de l'endeutament, sense les limitacions sempre recordades que en aquest sentit té la Generalitat.

Per altra banda, ja era hora que ho fes. Amb la nova aportació de recursos no fa més que intentar disminuir la gran diferència d'esforç pressupostari que, malgrat tot, continua existint entre les seves aportacions a Barcelona 92, a Sevilla o a Madrid. Arriba l'aportació de l'Estat als Jocs Olímpics de Barcelona a la tercera part del que aporta a l'Exposició Universal de Sevilla?, i quin és el percentatge, respecte a l'Año Cultural de Madrid? En qualsevol cas, senyores i senyors diputats, aquests dos motius, econòmic l'un, conceptual, l'altre, ens fan ratificar avui en la nostra decisió de no participar en l'anomenat *holding* olímpic.

Metro de Montjuïc. També en aquest cas val la pena fer una mica d'història. Quan la ciutat de Barcelona va presentar la seva candidatura per tal d'organitzar els Jocs Olímpics, l'any 85, deia textualment el següent, pel que fa referència al transport d'espectadors a les àrees olímpiques: «La Línia III del metro uneix, passant per Montjuïc, l'àrea olímpica de la Vall d'Hebron amb la de la Diagonal. Això facilita les comunicacions entre tres de les quatre àrees olímpiques que Barcelona proposa.» Vull remarcar que aquest «passant per Montjuïc» significa que l'estació del Paral·lel s'enllaça amb el funicular de Montjuïc, modernitzat per la Generalitat l'any 83-84, i amb una capacitat de 2.400 viatgers/hora. «Sortint de l'estació superior», és el que diu el dossier de candidatura, «Sortint de l'estació superior del funicular a les instal·lacions olímpiques s'ha de caminar ben bé uns 650 metres fins a l'Estadi i 800 m fins al Palau Sant Jordi.» També diu: «Per tal de completar la xarxa de metro, actualment s'estan estudiant dos projectes alternatius de transport públic modern. La decisió sobre el sistema òptim s'adoptarà i es prendrà l'any 1986.»

No és fins al mes de febrer del 1987 que Presidència i direcció del metro plantegen a la Direcció General de Transports la necessitat d'estudiar el tema en profunditat. A partir d'aquest moment, la Direcció General de Transports i la companyia del metro, amb una bona col·laboració tècnica —no trencada ni tan sols per extemporànies declaracions fora de tota mesura per part de responsables polítics de l'Ajuntament de Barcelona, que es produeixen de tant en tant—, estudien tècnicament la possible solució al problema.

En el decurs dels treballs fets per la Comissió quadripartida —Ajuntament, companyia del metro, Ferrocarrils de la Generalitat, i Generalitat de Catalunya—, la Direcció General de Transports va proposar diverses alternatives de l'accés a Montjuïc, em refereixo: escales mecàniques, metro lleuger-tramvia, monocarril, autobusos, etcètera, que són rebutjades sistemàticament per l'Ajuntament, perquè obliguen a un tren-

cament del viatge a la plaça d'Espanya. Recordem que la candidatura olímpica preveia l'accés amb, com a mínim, una ruptura.

Val a dir que la posició de la Generalitat va quedar fixada el maig del 1988, si aquest sistema d'accés a Montjuïc es pagués ell mateix, és a dir, s'obtingués un finançament extra, públic o privat, que no condicionés el normal desenvolupament del pla de metros, estem d'acord a executar-lo.

Segon, si el finançament s'ha de portar per part de l'Administració de la Generalitat, s'ha d'incloure en el nivell de prioritat que li pertorqui, segons els criteris objectius —ja acceptats per totes les institucions— que havien servit per a elaborar les prioritats del pla de metros, i que posaven en relació el cost de la inversió i el nombre de viatgers a qui es dona servei. Mentrestant, el contracte-programa, l'instrument que ha de fer possible la realització de les inversions contemplades en el pla de metros, continua sense signar pel Govern central, tres anys després de la seva redacció.

El juliol del 88 representa un canvi de responsable en el Ministeri de Transportes. Ja en la primera entrevista, l'agost del 88, el senyor President planteja al Ministre Barrionuevo la necessitat de signatura d'un contracte-programa posat al dia. El dia 15 de setembre, el President de la Generalitat s'adreça per escrit al senyor Ministre, i li diu: «Entre altres coses, tinc notícia que el dia 23», és en castellà la carta, «habrá una reunió en el Ministerio para tratar del convenio sobre el transporte de Barcelona. Quiero, antes de esta reunión, darle a conocer el punto de vista de la Generalitat. Quiero hablarle del tema de la prolongación de la Línea II hasta Montjuïc. Existen discusiones técnicas acerca de esta prolongación en las que no voy a entrar; una vez superadas las discusiones técnicas, la Generalitat con gusto construiría otra obra, concretamente la de Montjuïc, si hubiera financiación suplementaria, o sea, que la Generalitat entiende que no debería sustituirse ninguno de los proyectos previstos, pues siempre se nos ha dicho que eran urgentes y prioritarios por el de Montjuïc, sino que habría que proporcionar una financiación adicional. Por consiguiente, y dado el interés de este tramo, le ruego, señor Ministro, que estudie la posibilidad: se trata de una inversión suplementaria de unos 9.000, 10.000 millones de pesetas.» És a dir, proposa al senyor Ministre la inclusió del metro de Montjuïc dintre del contracte-programa.

Fins avui, senyores i senyors diputats, la insistència del Govern prop dels ministres implicats —Economia i Transports—, per escrit i de paraula, no han aconseguit desbloquejar aquest tema.

Pla d'hotels. Senyor President, he tornat a sentir, referent a aquesta qüestió, unes paraules del senyor Obiols, l'Illustre Diputat portaveu del Grup Socialista, fent referència a unes declaracions meves en les quals s'esmenta que jo vaig dir que els hotels eren fets en zona verda. Mai, mai, ni jo ni cap membre del Govern de la Generalitat ha fet aquesta afirmació. Li dono, senyor President, transcripció de la cinta magnetofònica d'aquelles declaracions on es demostra que mai, en cap moment, aquesta expressió ha estat dita per nosaltres. Els prego, per tant, que retirin aquestes imputacions que mai han estat dites per cap membre, per cap membre del Consell Executiu, del Govern, per tant, de la Generalitat.

Dit això, senyor President, el dia 19 d'abril de 1989, el Ple

de l'Ajuntament de Barcelona aprovà inicialment un Pla d'hotels que comportaria —en cas d'aprovar-se definitivament i portar-se a la pràctica en la seva totalitat— la construcció de dotze hotels a la ciutat de Barcelona, amb la creació de 3.698 places hoteleres. Tots ells es realitzarien sobre terrenys qualificats d'equipaments —zona 7A, 7B, 7C i 17C-7 del Pla General Metropolità. Això comportaria una modificació substantiva de la normativa.

El dia 25 d'abril de 1989, en conferència de premsa, convocada per sortir al pas d'una nova acusació de boicotejar els Jocs feta des de l'Ajuntament de Barcelona, vaig donar compte, entre altres moltes coses, de la meua opinió com a responsable del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, contrària a l'aprovació del Pla d'hotels. Amb aquesta opinió, per altra banda, no feia més que reafirmar l'opinió ja expressada pel senyor Director General d'Urbanisme tres mesos abans, personalment, al senyor Serra Martí, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, i reflectides per la premsa de Barcelona el dia 25 de gener de 1989. Aquesta negativa es fonamentava i es fonamenta en tres motius principals. En primer lloc, en l'anàlisi de les necessitats, no es té en compte tot l'abast territorial que per a una demanda d'aquest tipus s'hauria de contemplar. El Pla General Metropolità no és un Pla només de la ciutat de Barcelona, i, per tant, l'avaluació de les necessitats i cercar les possibles solucions cal que tinguin aquesta visió més àmplia. Així, en aquests moments, altres vuit hotels estan en construcció o en fase de pròxima construcció en l'àmbit immediat a Barcelona o en punts estratègics dels seus accessos.

Segon motiu, tot el Pla es realitzaria sobre un sol qualificat d'equipaments, sense que en cap cas es justifiqui la seva necessitat per als objectius previstos. Quan diem que és una modificació substantiva del Pla, no ho diem per les modificacions puntuals d'un o de diversos emplaçaments, sinó per l'alteració de la regulació de les normes d'equipament, que podria donar lloc a una no volguda generalització, no només en l'àmbit de la ciutat de Barcelona, sinó en l'àmbit sencer que contempla el conjunt del Pla, és a dir, en l'àmbit metropolità.

Tercera; en tercer lloc, es contempla una figura que s'aproxima a la del contracte-subhasta, no prevista en l'ordenament jurídic vigent.

Certament, l'Ajuntament té el dret d'intentar resoldre els problemes d'hotels que al seu entendre té la ciutat, però amb la mateixa certesa la Generalitat té l'obligació de vetllar per la legalitat. Els arguments tècnics, els discutirem quan vulguin, avui o en àmbits més adients, però el que ara vull, senyores i senyors diputats, és defensar el dret de la Generalitat a acceptar o no una via determinada per a assolir un objectiu en l'àmbit de les seves competències, sense haver de sentir acusacions de boicot als Jocs o de manca de patriotisme.

Algú ha confós els termes; algú no té clares les responsabilitats i les competències de la Generalitat en el procés urbanístic. La Generalitat no és una entitat cívica o una associació de veïns —amb tot el respecte per elles—, com per comparèixer a la informació pública a expressar les seves opinions. La Generalitat resol, senyores i senyors diputats, per les seves competències urbanístiques.

En qualsevol cas, ja a la conferència de premsa del dia 25 d'abril, vaig anunciar la voluntat del Govern per trobar una via d'acord que doni solució al problema, tot respectant la legalitat

i l'equilibri que el Pla General Metropolità comporta. En aquest sentit, proposarem a l'Ajuntament de Barcelona la constitució d'una ponència mixta per a la definició d'un nou procediment de modificació del Pla.

Fins aquí, senyor President, l'expressió de la nostra voluntat de suport il·lusionat als Jocs Olímpics de Barcelona; el resum dels nostres compromisos contrets, la situació actual de la seva realització i l'opinió del Govern respecte a problemes plantejats aquestes darreres setmanes.

Ara, per acabar, vull fer esment al segon dels nostres condicionaments o límits en l'acció de suport als Jocs, als quals abans he fet referència. Un era —recordem-ho— les limitacions financeres; l'altre, el que repetides vegades ha fet referència el Molt Honorable President, és l'equilibri global de Catalunya. La nostra responsabilitat com a Govern de Catalunya no s'acaba ni amb els Jocs ni amb la ciutat de Barcelona. El Govern de la Generalitat té l'obligació de vetllar pel conjunt de Catalunya, pel seu equilibri; per aconseguir, si m'hi obliguen, particularment, que la influència benefactora dels mateixos Jocs Olímpics afecti el conjunt de Catalunya. I quan el Govern parla d'equilibri de Catalunya, ho fa pensant en la doble vessant, la territorial i la sectorial: territorial en el sentit que cal vetllar que en els propers anys la inevitable acumulació d'inversions en l'àrea de Barcelona que els Jocs comporten no posi en perill la realització d'inversions imprescindibles a la resta del territori per al millor aprofitament de les nostres oportunitats per al 1993. I sectorials, en el sentit que les inversions esportives, culturals, o d'infraestructura no ens facin perdre de vista grans necessitats de fons del país: inversions en l'ensenyament, en la sanitat, a posar al dia tecnològicament el país, en les nostres universitats o en el nostre comerç, la nostra infraestructura agrària, o el benestar social, o la formació professional.

Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, la Generalitat de Catalunya s'ha compromès fins al límit, i fins i tot més enllà, perquè vol que els Jocs Olímpics siguin un èxit, que ben segur ho seran, però aquesta voluntat no ens farà oblidar les responsabilitats que tenim en el conjunt de Catalunya, ni ens portarà a la renúncia de l'exercici de les nostres competències, simplement, per al manteniment d'unes anomenades «bones relacions institucionals». Que quedi clar, doncs, que no tot allò proposat per l'Ajuntament podrà ser assumit, ni ha de ser assumit necessàriament de la manera com es proposa; tenim el dret —i en ocasions el deure— de discrepar, i tots, tots, tenim el deure d'acceptar la discrepància. Això és la democràcia. I és inacceptable que l'exercici d'aquest deure i d'aquest dret sigui interpretat sistemàticament com una manca de voluntat positiva vers els Jocs, quan s'ha demostrat precisament el contrari. Aquesta no és una bona via, però ni ens deixarem arrossegat per aquest estil, ni oblidarem mai que les relacions institucionals —especialment en un projecte com el dels Jocs Olímpics— han d'estar forçosament pel damunt de les actituds personals amb què se serveixen. I és precisament per això que ens podem comprometre que el Govern de la Generalitat manté vius els seus compromisos amb els Jocs Olímpics; els ha donat i els dona una alta prioritat, i farà tot el que sigui al seu abast per contribuir al seu èxit, pel bé de la ciutat de Barcelona, pel bé de Catalunya. Aquesta sessió d'avui, si tots ho volem, pot posar de manifest un cop més la voluntat unàn-

me del Parlament català en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Ara, l'Il·lustre Diputat senyor Obiols té un torn de rèplica que, reglamentàriament, és de cinc minuts.

El Sr. OBIOLS: Escoltant les paraules del Conseller, senyor President, senyores i senyors diputats, jo recordava una frase de Schiller —un poeta alemany— que deia: «Allò que l'home intel·ligent no arriba a veure, ho veu un infant amb la seva cànvida senzillesa». Fixi's, senyor Conseller, que li faig el favor d'homologar-lo amb els adults intel·ligents, no així al tècnic que li ha preparat el seu discurs, perquè, en el fons, el que «amb la seva cànvida senzillesa» qualsevol —ja no un infant, sinó un simple ciutadà— deu haver pogut observar en el transcurs d'aquest debat, és que l'argumentació que vostè ha exhibit —o que ha exhibit la persona que ha redactat el discurs que vostè ens ha llegit, discurs, lògicament, escrit abans de poder escoltar vostè les interpellacions que aquí s'han formulat—, ha utilitzat el mètode, probablement, com a conseqüència de l'encàrrec que se li ha formulat, de dir: «Fes-ne la llista més exhaustiva, més desglossat, més impressionant, més *épatant*, que dirien els francesos, per poder demostrar als diputats d'aquesta Cambra i, de retruc, a l'opinió pública, els molts milions i milions de pessetes que la Generalitat, el seu Consell Executiu, està destinant al bon èxit dels Jocs Olímpics. Fes-m'ho llarg, fes-m'ho detallat, fes-m'ho concret, però obvia una valoració objectiva d'aquestes quantitats; evita la comparació entre el que el Consell Executiu ha acordat i el que han acordat altres instàncies administratives. Oblida una ponderació que pugui introduir el dubte o la certesa, en l'opinió pública, de fins a quin punt, més enllà de la pretesa espectacularitat d'un llarguíssim, inacabable detall d'acords d'inversió, fins al límit del ridícul, pugui ser sobreposat al que és la confrontació estrictament freda, objectiva de les actituds i de les decisions dels diversos nivells de l'Administració».

I la meua interpellació —que era una interpellació, per descomptat, no favorable a un debat tensionat, ho deuen haver vist, jo he fet un elogi de l'estratègia de la concòrdia, he fet una apel·lació al sentit comú de tots— anava orientada molt precisament a una idea, que em sembla que és la idea dominant: si es vol, realment, extreure una conclusió precisa i objectiva d'aquest debat, fins a quin punt el Consell Executiu de Convergència i Unió, en l'esforç mancomunat dels diversos nivells de l'Administració, ha fet un esforç a l'alçada de les seves possibilitats i a l'alçada de les seves obligacions.

I jo he esmentat una xifra, un percentatge: pel que fa, concretament, a inversions ja compromeses, el percentatge de la Generalitat, com a institució, en el finançament d'estructures, d'infraestructures esportives —transports, telecomunicacions— sobre el territori, al voltant dels Jocs Olímpics, amb un mínim rigor, i fent totes les actualitzacions oportunes que hem efectuat, de reformats, de xifres d'increment d'obres, etcètera, comporta la xifra global de 29.215 milions de pessetes, ço que significa el 15,9% del conjunt d'aquestes inversions compromeses, i contrasta sensiblement amb els percentatges que jo avançava: un 42,6% de l'Ajuntament i un 37,8% de l'Estat. Percentatges que, atenció! en relació amb les observacions que feia molt encertadament el Diputat Il·lustre senyor

Fernández Díaz, es modificaran sens dubte, o es modifiquen, en funció de l'aportació actualitzada de l'Estat al *holding* que està plantejat.

La segona observació que jo volia fer, que he fet, és que una idea tan absolutament sensata i homologable com la que han fet altres països amb tres nivells d'Administració, la línia de conformació d'un *holding* amb la participació de l'Estat, de la Generalitat i de l'Ajuntament, ha estat refusada taxativament i sense explicacions suficients —no s'han donat, aquestes explicacions, en el discurs que ha llegit el senyor Conseller— de la Generalitat.

No ens estranyarà que, a més a més, algun dia hàgim d'escoltar que aquest *holding* és una prova més de l'espanyolització dels Jocs, en la mesura que margina la Generalitat. Això, per nosaltres, és greu, és bastant greu, i sobre això, que són les realitats concretes dels fets, més enllà de les declaracions, més enllà de les pomposes exhibicions de xifres llegides amb calma i parsimònia al llarg de minuts i minuts en el discurs llegit pel senyor Conseller, això és el que resta, com a temes concrets, i això em porta a una reflexió de fons —i demano la benevolència del senyor President d'aquesta Cambra, perquè hem escoltat una intervenció certament molt dilatada del Conseller— : a Catalunya hi havia fa deu anys quatre grans qüestions plantejades, quatre grans qüestions —sobre el territori, em refereixo. El tema metropolità, d'una banda, que no és simplement el tema de Barcelona; el tema de l'eix transversal; el tema de l'aigua, i el tema de les comarques.

Al voltant de la palanca que significa la celebració dels Jocs Olímpics del 92, podem resoldre una d'aquestes qüestions, que és la qüestió metropolitana, la qüestió del seu equilibri, o del seu reequilibri : no resoldre'l totalment, però generar una dinàmica brillant que permeti avançar sensiblement en la resolució d'això.

Jo els adverteixo molt solemnement : els altres tres temes són a les seves mans i no estan resolts; el tema de l'eix transversal, deu anys després, no està resolt; el tema de l'aigua, amb uns retards extraordinaris; el tema de les comarques —el senyor Conseller no em desmentirà, el senyor Conseller de Governació—, amb un panorama bastant preocupant en aquest moment.

Senyors de la majoria, senyors del Consell Executiu : no m'altres, almenys, l'oportunitat sobre l'extraordinària possibilitat que signifiquen els Jocs, de resoldre, almenys, un d'aquests temes, perquè és de vostès la responsabilitat que siguin resolts tots quatre, en la mesura que són el Govern de Catalunya.

En conclusió, la nostra opinió —i creiem que és una opinió fonamentada en les dades concretes, més que en les declaracions pomposes— és que l'aportació, fins al moment, decidida pel Consell Executiu de Convergència i Unió al voltant de les obres d'infraestructura vinculades estrictament als Jocs Olímpics és, nítidament, insuficient; que han de fer vostès —i els el demanem— un esforç addicional en relació amb els temes que encara no estan decidits; que la seva actitud en el procés de desenvolupament d'activitats al voltant d'aquestes grans realitzacions per a Catalunya és una actitud massa tintada de voluntat partidista.

El senyor Conseller —jo li ho agracixo— ha desmentit unes declaracions que van aparèixer a la premsa, però, de tota

manera, no han estat desmentides públicament. Senyor Conseller, al voltant del tema del Pla d'hotels... (*remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci.

El Sr. OBIOLS : ...s'ha permès —en fi, ha sortit a la premsa— emetre aquesta acusació que es construïen hotels en zones verdes. Vostè diu : «No és veritat, han mentit els professionals». Jo ho he llegit : li ensenyaré a continuació, perquè ho tinc guardat a l'escó. Ilo desmenteix ara, molt bé : li ho agraim, però, de tota manera, vostè ha comès un acte que és d'una imprudència, en un governant, extraordinària, que és formular —i en termes duríssimament polèmics— una negativa abans que l'expedient del Pla hagi entrat en la seva Administració! Quin exemple més palès podríem exhibir d'actituds —que ja no són actituds de fredor, de passivitat, sinó actituds d'obstruccionisme clar, de recerca d'enfrontament polèmic, de paralització d'iniciatives— que l'actitud d'un conseller que emet en termes duríssims, polèmics, del meu punt de vista, incorrectes —però això és una opinió : en termes incorrectes, és una opinió, cadascú té la seva manera d'expressar-se—, abans que l'expedient hagi arribat a la seva Administració i se l'hagi pogut estudiar amb detall.

I, en fi, la meua tercera conclusió és, com he dit al començament, una crida al sentit comú i a les rectificacions necessàries; molts, la major part dels trens que han d'arribar a la seva destinació l'any 92 han sortit ja i hem de treballar tots plegats perquè arribin puntualment i en les millors condicions a la cita olímpica; n'hi ha alguns, encara : nus de la Trinitat, pota sud, metro de Montjuïc, Pla d'hotels... Quants hotels hi ha a Madrid? Quantes places hoteleres hi ha a Madrid? 15.000? 16.000? Quantes n'hi ha a Barcelona? 7.000? Quantes n'hi haurà si s'aprova el Pla d'hotels? 10.000? Estem encara 5.000 places hoteleres per sota de Madrid! Això és un discurs catalanista, tal com jo l'entenc. (*Remor de veus.*)

I finalment, perdonin, reflexionin sobre aquestes qüestions i no les frivolitzin. I, finalment, una cosa són les inversions culturals : si en aquest debat hem pogut modificar algunes coses, hem escoltat amb atenció, malgrat la seva dilació, la intervenció del Conseller; algunes coses ens sembla que són algun toc d'atenció important del punt de vista de rectificacions, per exemple el reconeixement de xifres d'increments d'obres que no s'havien acceptat fins ara; estem encantats que hagi estat així, francament, senyor Conseller, però voldríem que aquestes rectificacions que han començat d'una manera modestíssima en la seva intervenció continuïn amb més franquesa, amb més generositat durant el proper període per part ja no de vostè, sinó del Consell Executiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Obiols. El senyor Subirà té un torn de rèplica... (*remor de veus.*) El Reglament diu que és un torn de rèplica.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el senyor President m'acaba de treure la primera frase que volia dir : tinc dret a un torn de rèplica, tinc dret a un torn de rèplica i l'utilitzaré, i l'utilitzaré primer per a constatar que aquella por inicial meua que aquest debat fos un debat de tipus catàrtic, dramàtico-tràgic —a més a més, també segons la interpretació del gran poeta alemany Schiller, si no ho recordo malament—, doncs, no s'ha produït, efectivament. Però, en canvi, i tots estem contents d'això, i tots estem contents que el

Conseller, efectivament, hagi donat resposta a la petició de dades específiques.

El que passa és que el nostre país, Catalunya, és un país que té una determinada tendència cap al surrealisme, perquè, és clar, fixin-se vostès en la situació que s'acaba de produir en aquesta tribuna, sortint els interpellants i dient: «senyor Conseller, dades», «senyor Conseller, fets objectius», i llavors se'ns constesta, recriminant al Conseller perquè s'han aportat dades i fets objectius; que són llargs i prolixos, sí, perquè l'organització és complexa i amb una varietat d'inversions notabilíssima.

Jo voldria, de tota manera, aprofitar aquest torn de rèplica per a demanar al senyor Conseller algunes precisions addicionals (*remor de veus*), concretament, senyors de l'oposició, concretament perquè ens doni, si és possible —i crec que pot ser-ho—, una valoració de la proporcionalitat de l'esforç cap a les olimpíades, cap als Jocs Olímpics de les dues administracions de les tres implicades, que no són l'Ajuntament, de la proporcionalitat de l'esforç, evidentment destriant les xifres amb rigor. Perquè jo he esmentat abans —i ningú n'ha fet cas, sembla—, jo he esmentat abans que entre la col·lecció d'inversions que l'Estat fa en els Jocs i que llavors resulta que augmenten el seu percentatge hi ha coses tan pintoresques, en ser incloses com a olímpiques, no pintoresques per la seva materialitat, com és, per exemple, l'autovia Lleida-Cervera. (*Remor de veus.*) Ho he llegit als diaris, senyors diputats.

També m'agradaria, senyors diputats, que el Conseller donés precisions addicionals sobre el tema dels *holdings*, sobre el tema dels *holdings*, i concretament m'ha semblat entendre —crec que ho he interpretat bé, però m'agradaria que, en tot cas, es confirmés a la Cambra— si resulta que l'esquema és el següent: compromisos de l'Estat, compromisos de la Generalitat, compromisos municipals. La Generalitat assumeix els seus compromisos i els duu a terme i, llavors, per a dur a terme els compromisos municipals és quan es proposa un *holding* amb la nova invitació —generosíssima, evidentment—, que la Generalitat porti encara més que allò a què es va comprometre i que tothom hi va estar d'acord.

Aquestes són les dues qüestions: és a dir, la comparació de l'esforç relatiu i entrar més a fons en el tema dels *holdings*, que jo agrairia al senyor Conseller que pogués fer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Subirà. L'Illustre Diputat senyor Fernández Díaz té la paraula per a rèplica. (*Pausa.*)

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, nosaltres, el Grup Popular el que volia és que aquest debat fos aclaridor i, en tot cas, el que volem és —modestament— contribuir, en la mesura del possible, perquè hi hagi un nou clima a partir d'avui; no sé si serà possible, però jo crec que no és impossible.

A veure, discrepàncies que nosaltres hem observat? Bàsicament, tres: hotels, metro, pota sud, perquè, si no ho hem entès malament, la prolixa intervenció del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat ens pot tranquil·litzar en el sentit que determinats compromisos assumits s'estan complint i, per tant, aquelles llums vermelles de què es parlava ahir a l'Ajuntament de Barcelona potser no estan tan justificades, i ho dic sense crítica, perquè em sembla que això

ens pot tranquil·litzar tots, i també l'opinió pública.

El tema del metro i de la pota sud, jo l'he sentit reiteradament a l'Alcalde de Barcelona, que o es decidia al mes de juny o ja no tindriem temps, i som al mes de maig. Jo crec que a hores d'ara segur que el Consell Executiu sap o intueix amb moltes probabilitats quina serà la decisió. Jo crec que és una ocasió molt important i molt adequada aquesta, d'aquest plenari, perquè el Consell Executiu digui si serà possible o no serà possible assumir aquestes iniciatives, perquè ens estalviariem moltes coses, i entre altres potser diners, també.

Sobre el tema de la pota sud, senyor Conseller, vostè ha parlat que en tot cas hi hauria l'alternativa del nus de la Diagonal, d'uns 1.500 milions de pessetes. Si no ho recordo malament, el tema de la pota sud, el problema és el derivat dels costos financers d'anticipar el quadrienni 1993-1996, que és el programat per a la realització d'aquest projecte, al quadrienni 1989-92, de tal manera que una obra que s'ha de fer estigui feta per als Jocs Olímpics. El cost està avaluat, inicialment semblava que era en 4 o 5.000 milions de pessetes, perquè era el cost financer 8.000 milions de pessetes, FEDER en dona la meitat, 4.000, després —no sé perquè— sembla ser que són 8.000. Jo crec que això interessaria que s'aclarís avui. Quin és el cost de construcció de la pota sud del Cinturó abans dels Jocs Olímpics?, perquè això s'ha de saber abans d'un mes; jo crec que és el moment per a saber-ho i, en tot cas, la diferència sempre seria respecte als 1.500 milions de pessetes que hem de gastar de totes totes si no es construeix ara la pota sud del Cinturó pel nus de la Diagonal. Per tant, estaríem al voltant de 2.500 milions de pessetes a 6.000 milions de pessetes aproximadament. Potser el pretext del 92 justificaria un esforç important en aquest sentit, vull dir, i encara estem a temps tots plegats d'intentar trobar una solució a aquest problema.

Sobre aquest tema jo crec, senyor Conseller, que seria molt convenient que vostè parlés una mica, que potser és més important això que no altres coses, que són importants, però, òbviament, és un dels punts de diferència clara i discrepància davant de l'opinió pública, quant a l'organització dels Jocs.

El tema dels hotels. Home!, ha dit el senyor..., i ho dic aquí potser també amb la corresponsabilitat que tenim, perquè si això s'ha aprovat a l'Ajuntament de Barcelona és perquè el nostre partit amb la seva representació a l'Ajuntament de Barcelona va votar a favor d'aquesta iniciativa i, per tant, a més de la legitimitat que tenim tots aquí, òbviament la mateixa, nosaltres tenim —si se'm permet l'expressió— una d'addicional, derivada d'aquesta corresponsabilitat en aquesta decisió municipal, que, evidentment, ratificariem avui altra vegada.

Ha dit que un dels motius per, en principi, negar-s'hi és que no contempla la possibilitat de construir aquests establiments hotelers en l'àmbit metropolità. Home!, això dit des d'una institució que ha dissolt la Corporació Metropolitana és una mica contradictori, però, és clar, acusar l'Ajuntament de Barcelona —i jo no tinc especial interès a defensar l'Ajuntament de Barcelona; estic fent una defensa conceptual—, argumentar que no s'aprovarà això perquè no es contempla l'àmbit metropolità des del Consell Executiu de la Generalitat, que va negar a la Corporació Metropolitana la seva raó d'ésser em sembla una mica contradictori, una mica contradictori, com a mínim.

Segon tema en relació amb el tema dels hotels. Arran d'això, el Conseller en la seva rèplica, millor dit en la seva

intervenció, ha parlat al final d'estil. Home!, nosaltres hem rebut unes crítiques una mica dures. S'ha dit i s'ha publicat —s'ha publicat— que el Grup Popular havia votat a l'Ajuntament de Barcelona per raons inconfessables, i això posat en el context de «mordida», d'especulació, home!, de la dreta, de sempre, però, és clar, el Grup Popular ha votat els hotels a l'Ajuntament de Barcelona perquè és obvi que està defensant —com sempre— interessos inconfessables. Per tant, senyor Conseller, qui estigui lliure de pecat que tiri la primera pedra. I, evidentment, nosaltres no hem acusat ningú, però en aquest sentit no acceptem lliçons de ningú.

I jo vaig dir al President de la Generalitat, vaig dir personalment al President de la Generalitat que ell, que amb raó havia dit que en aquest país havíem d'eliminar determinat estil de fer política, basat a empastifar, embrutar l'adversari, en la política de «acoso y derribo», de l'adversari —i crec que ho diu amb molta autoritat moral i personal per a dir-ho—, havia de fer palesa la seva autoritat política, perquè aquestes crítiques no s'utilitzessin des de les seves files polítiques, i nosaltres hem estat els destinataris d'aquesta crítica i, òbviament, solemnement des de la tribuna del Parlament, diem que no estem disposats a acceptar aquest tipus de crítica, i ni de bon tros a ser, ja sé que no els destinataris específics, però sí els destinataris abstractes d'una crítica des del Consell de la Generalitat, el Consell Executiu de la Generalitat en relació amb tot el mal estil que en relació amb tota aquesta polèmica dels Jocs Olímpics —no dels hotels— s'està creant.

I, finalment, nosaltres hem dit que el que volíem —i ho reiterem— és que aquest debat sigui constructiu. Jo crec que ho pot ser, ho pot ser. Per exemple, el Conseller ha dit que oferiran a l'Ajuntament de Barcelona en relació amb el tema dels hotels una ponència mixta per a intentar trobar una solució acceptable per la Generalitat i per l'Ajuntament de Barcelona. Nosaltres vam sol·licitar això des de l'Ajuntament i, per tant, ens en felicitem; no discutim l'autoritat de la Generalitat no per presentar-se com una associació de veïns a l'expedient, sinó per resoldre-ho —no ho qüestionem en absolut—, però sí que entenem que un tema com aquest no s'ha de resoldre per la via de l'«orden y mando», sinó per la via del diàleg, i en aquest cas del diàleg institucional, coincidint en una cosa que per a nosaltres, per a nosaltres, és indubtable, i és que, evidentment, Barcelona necessita hotels no només per als vint dies dels Jocs Olímpics del 92, sinó per a després, i ara, els necessita ara.

Aleshores, de la mateixa manera que nosaltres, sabent que seríem el blanc de moltes acusacions en relació amb la nostra posició respecte als temes dels hotels, vam decidir, en un vot d'autèntica ciutat, que si això ho necessitava Barcelona nosaltres teníem l'obligació de dir que «sí», malgrat totes les acusacions que, sens dubte —com ha succeït—, vindrien cap a nosaltres. Amb aquest mateix esperit actuarem des d'aquí i hem procurat actuar sempre : ens tindran, per tant, al seu costat quan ens demostrin, ens convencin que, efectivament, el que es fa és el més convenient, és el més convenient per a Catalunya.

Finalment, és obvi que una imatge val més que mil paraules. Jo he dit abans, al final de la meua intervenció inicial, que ajudaria molt, hauria ajudat molt —no m'ho pensava, òbviament, però hauria ajudat molt— que en aquest debat haguessin inter-

vingut els principals protagonistes —que, a més, ho podien fer, ho podien fer : el President de la Generalitat no és regidor de l'Ajuntament de Barcelona, però l'Alcalde és diputat del Parlament de Catalunya i, per tant, potser haurien pogut intervenir; jo no qüestiono la llibertat de cadascú, de cada grup, perquè faci intervenir el portaveu que consideri més convenient, però jo crec que hauria estat molt positiu. En tot cas, el fet que no sigui present, en aquests moments, el President de la Generalitat en aquest debat, des d'un punt de vista d'imatge pública, quan Catalunya, sens dubte, està demanant entesa entre les institucions, consens, cooperació..., jo crec que hauria estat una bona cosa. I ho dic sense crítica, amb ànim constructiu : crec que hauria estat bo per a tots que avui, en aquest debat, el President de la Generalitat hagués estat present, perquè ja sé que, lògicament, ratifica tot el que ha dit en nom del Consell Executiu el Conseller corresponent, però una imatge val més que mil paraules i de vegades, de vegades, aquestes coses serveixen més que una tirallonga de xifres, per més justificada que estigui aquesta excussió.

En definitiva, senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres volem fer, construir, rendibilitzar per a Barcelona i Catalunya tot un esforç que s'ha de fer, que s'està fent, fins a l'any 92; no volem querelles que enfosqueixin la nostra capacitat —provada capacitat— per al diàleg, el compromís i el realisme.

I amb aquest esperit vam presentar aquesta interpellació i amb aquest esperit hem intervingut avui.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Díaz. El senyor Fernández Teixidó té el seu torn de rèplica.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats... Senyor Conseller, amb la meua intervenció jo volia destacar dos elements : el primer era una demanda d'informació —m'hi referiré tot seguit—; el segon era una valoració política.

Respecte a la demanda d'informació, jo li dic que vostè ens ha donat satisfacció en allò que demanàvem, que ha fet una informació exhaustiva : ha parlat de les previsions, ha parlat de les realitzacions, ha parlat del calendari, ha abordat els temes generals i els temes específics que la majoria de nosaltres els havíem presentat. I això, des del meu punt de vista, és positiu —era part del debat en tant que era un dels elements constitutius de la interpellació de tots els grups parlamentaris. I li faig saber que romandrem vigilants a l'evolució del que avui se'ns ha explicat i insistirem, molt particularment, en els terminis. Penso que amb els nivells que vostè ens ha plantejat no haurem, dins de molt poques dates, de tornar a demanar una interpellació urgent preguntant pel grau de realització i pels terminis.

Vostè ha parlat, molt específicament, de la possibilitat d'una ponència mixta per resoldre el problema dels hotels, i, a mi, em sembla que aquest pot ser un instrument —si l'esperit és un esperit obert que permeti resoldre aquest tema sense que hi hagi més ombres en una discussió que té importància per al futur de la nostra ciutat i per al futur dels Jocs Olímpics.

Dit això respecte a la intervenció, jo voldria destacar la seva valoració política. I jo no n'estic, senyor Conseller, gens satisfet, d'aquesta valoració. O sigui, nosaltres, el que creiem que avui no s'ha donat a aquesta Cambra és una valoració que per-

meti satisfer el que la majoria dels grups parlamentaris hem vingut a aconseguir aquí, que és l'entesa entre les institucions. Vostè, senyor Conseller —i li dic ben cordialment—, ha vingut aquí a defensar-se, i nosaltres demanàvem que vostè vingués aquí a entendre's amb tots nosaltres, i molt significadament amb el grup majoritari de l'oposició. Vostè ha parlat de l'equilibri de Catalunya i de l'aprofitament dels Jocs per al país, però, senyor Conseller, aquest equilibri de Catalunya, aquest reequilibri i aquest aprofitament, passa avui —i en política vostès saben que el temps és més important que en gramàtica— per un consens significat a aquesta Cambra entorn del que és necessari fer respecte a Catalunya. I penso que hem malmès una bona oportunitat. O li seré més precís : estem a punt de malmetre una bona oportunitat.

El senyor Conseller, al final del seu discurs, ha fet el que jo penso que és un final molt dur, ha fet algunes al·lusions que nosaltres no compartim clarament, i —li vull dir cordialment també—, significadament, la referència que ha fet al President del COOB ens sembla poc afortunada, molt poc afortunada. Però, de tota manera, estem a punt de malmetre una bona oportunitat a aquesta Cambra. L'altre dia —i devem ser molt ingenus— el senyor Vilaseca ens feia un exordi, un ampli exordi, de la voluntat de la Generalitat d'arribar a acords institucionals, de seure en una taula i de posar a caminar, veritablement, unes relacions que tots admitem que estan «tensionades», unes relacions que tots admitem que no funcionen, unes relacions que tots admitem que preocupen els ciutadans, i estem a punt, senyor Conseller, de malmetre aquesta oportunitat. Jo sí que critico, a diferència del que ha fet l'Il·lustre portaveu que m'ha precedit, l'absència avui del President Pujol aquí; ho critico molt modestament perquè entenc que era el moment i era l'oportunitat clau per donar al país la sensació que les institucions s'entenen, i que aquelles paraules d'en Vilaseca i alguns dels precedents d'ahir al Ple de l'Ajuntament de Barcelona significaven la voluntat política, per part de tots, i molt especialment del President, d'arribar a acords substancials respecte a aquestes qüestions. I avui el President Pujol no hi és i tenim encara l'oportunitat de veure els mitjans de comunicació i tots nosaltres què direm als nostres conciutadans en sortir d'aquest Ple. Els mitjans de comunicació poden fer dues lectures : aquí no ha passat res, tot continua igual —i això, des del meu punt de vista, seria molt preocupant—, o aquí s'han fixat les bases perquè aquest debat permeti donar passos significatius endavant.

Vostè, malgrat que avui el President de la Generalitat no és aquí, senyor Conseller, té l'oportunitat de fer-ho; té l'oportunitat de dir a aquesta Cambra, té l'oportunitat de dir als mitjans de comunicació, té l'oportunitat de dir a tot el país que hi ha voluntat explícita per part de tots d'oblidar les picabaralles i posar-nos a treballar plegats en el projecte que interessa a aquest país. I jo, modestament, li diria, senyor Conseller, que encara té l'oportunitat —perquè així li hem demanat tots, perquè això és el que demana el país— d'escoltar els precis de l'oposició en el seu conjunt, de donar un tomb a l'aire del debat i d'aprofitar una oportunitat que garanteixi l'entesa entre tots els partits polítics a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Teixidó.

Per a contrarèplica, l'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, iniciant la rèplica o la contrarèplica amb la darrera intervenció, se'ns fa una crida al consens. El senyor Obiols, en representació del grup majoritari de la Cambra... I se'ns la demana, precisament, amb el grup majoritari de la Cambra (*remor de veus*)..., el grup majoritari de l'oposició. També diu que ha fet una crida a la concòrdia. Deixi'm que em fixi en dos petits detalls. Tot cridant a la concòrdia, ha tornat a fer referència, per exemple, per exemple, al tema del Cobi; torna, pregunta per què vam estar en contra del Cobi, i ho posa com un exemple de país a la roda, de manca de col·laboració. S'hi va estar en contra, simplement, perquè no devia agradar als deu representants —no només als de la Generalitat— aquella proposta, i no es va estar en contra, es va estar a favor d'una altra que semblava que era més bona, i a partir d'aquell moment, presa la decisió a favor del Cobi ni una sola paraula, ni una sola paraula de crítica ha sortit, per part del Govern de la Generalitat, respecte a aquesta proposta, ni una sola. Això es va expressar lliurement..., una opinió, i ningú té dret, ningú té dret a no donar aquesta llibertat d'opció. O crida a la concòrdia, però s'ha utilitzat una acusació que —perquè a mi m'afecta— entenc greu, que és el tema de les zones verdes : ningú, en els diaris de l'endemà de la roda de premsa, a excepció feta d'un únic diari, va recollir el tema de les zones verdes, i, curiosament, jo personalment vaig parlar amb el director d'aquest diari i li vaig fer notar que ningú dels altres diaris ho havia recollit; curiosament, es prenen tota una sèrie de deduccions basant-se en a l'únic diari que ho va recollir —òbviament equivocadament, òbviament equivocadament, com comprova la transcripció que està a l'abast de tots vostès, que acabo de lliurar a la Mesa del Parlament, al senyor President, i que demostra que aquí hi ha hagut un error, molt probablement, i després tot una escalada de deduccions a partir d'un simple error.

Comparació d'inversions. És el que he intentat fer, però ho he intentat fer, precisament, partint de la base de quines són les nostres inversions. I m'agradaria molt, però molt, però molt, que algú em digués quines són les inversions contemplades en els percentatges, senyor Obiols, que vostè ens ha explicat. Avui mateix en surten unes altres, i m'ha semblat entendre que amb el seu percentatge, que a la Generalitat li correspon el quinze, hi havia una suma de 20.000 milions; amb les que jo ja he esmentat són 70.000 milions. Ja es veu, doncs, ja es veu, doncs, que aquí no es tracta de dir percentatges, senyor Obiols, no es tracta de dir percentatges; es tracta de dir quines obres són, i el que valen. Compta, la Lleida-Cervera —són els 132.000 milions—? Compta, la Lleida-Cervera? Compta, la Martorell-Igualda? Compta, la Mataró-Malgrat? Hi figuren, hi figuren...

El Sr. PRESIDENT : Silenci.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : ...hi figuren, senyor Obiols, en les llistes que estan sortint. Algun dia, quan vostès vulguin —quan vostès vulguin—, fem una llista, acordem... Per sort, per sort, molt probablement, aquesta llista, doncs, ens vindrà feta, perquè, com vostès saben... Per cert, gràcies a una esmena de

Minoria Catalana, perquè el Projecte de Llei del Govern central feia l'oblit, en parlar dels avantatges per als grans esdeveniments, feia l'oblit de l'organització dels Jocs Olímpics de Barcelona; es va tramitar en el Projecte de Llei al Parlament espanyol per donar exempcions d'IVA, entre altres coses, a les obres importants, i només feien referència a Sevilla; gràcies a una esmena de Minoria Catalana es van incloure també els Jocs Olímpics de Barcelona i, per sort, doncs, tindrem un mètode d'objectivar les obres olímpiques de Barcelona, les faci qui les faci —les faci el Govern de la Generalitat, les faci el Govern central, les faci l'Ajuntament de Barcelona—, gràcies a una esmena de Minoria Catalana, per cert : és a dir, va ser un oblit, només anava preparat per a l'esdeveniment de Sevilla; doncs, gràcies a això, hi haurà un mètode d'objectivar quines són considerades obres olímpiques i quines no. I, a partir d'aquell moment, anem a xifres, no anem a percentatges, o diguem quines són les xifres que ens serveixen per arribar als percentatges.

En qualsevol cas, he dit abans per què la Generalitat es compromet al límit del que ella creu que és el límit de les seves possibilitats. I, òbviament, a través d'aquesta decisió, hi ha dues decisions, aquí dintre.

Es podrien incrementar aquests compromisos. Evidentment. Sempre es poden incrementar els compromisos. A través de quins mecanismes? De dos —fonamentalment, de dos. Un, alterant les prioritats : la Generalitat té uns recursos determinats, fixats, taxats, que coneixen totes les senyores i els senyors diputats d'aquesta Cambra —els discutim cada any en el debat de pressupostos i, a partir d'aquí, els hem de repartir i hem de determinar prioritats—; un mètode per assignar més recursos als Jocs Olímpics és decidir aquí quines són les altres inversions contemplades en els pressupostos que deixem fora per afegir més inversions als Jocs Olímpics. És un gran moment, el debat de pressupostos, però ho podem fer quan vulguin, quan vulguin; el que no es pot fer, el que no es pot fer, és —com es fa, com es fa—, doncs, demanar al mateix temps increment de compromisos olímpics i l'eix transversal, per exemple. Per exemple : en aquest moment, en aquest moment (*remor de veus*) —que el farem, per cert, el farem...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Nadal, no té la paraula, eh?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Precisament perquè creiem que és necessari per al conjunt de Catalunya i per a l'equilibri de Catalunya, farem l'eix transversal, senyor Obiols. En aquest moment, per exemple, les xifres de la Direcció General de Carreteres són 15.000 milions de pressupost, dels quals 5.000, pràcticament, fan o s'utilitzen per a la conservació, per al programa de reforçament de paviments; queden, per tant, per a noves inversions, uns deu o dotze mil milions de pessetes, dels quals pràcticament el 50% són dedicats als compromisos olímpics (*remor de veus*). Ens sembla un percentatge...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Sala, que no té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : ...notable, però normal. És una decisió. Cal fer aquest exercici de prioritats. És un mètode, evidentment, que ens permetria, que ens permetria assignar més recursos als Jocs Olímpics; podem fer l'exercici. Nosaltres creiem que, en les nostres prioritats, intentem donar l'alta prioritat que tenen als Jocs Olímpics i intentem, al mateix temps,

aprofitar aquests Jocs Olímpics per a l'impuls de tot el territori, de tot el territori de Catalunya i, sectorialment, en tots els temes —ho he dit abans— : tecnologia, ensenyament, sanitat, que Catalunya necessita. Però aquest seria un exercici. Hi hauria un altre mètode, que seria l'increment de l'endeutament. Aquest és un mètode —com he dit abans— que, moltes vegades, en aquesta Cambra, hem sentit que la Generalitat no s'ha d'endeutar més. I nosaltres creiem que, pel fet específic dels Jocs Olímpics, això és absolutament cert : no creiem que els ciutadans de la ciutat de Barcelona i del conjunt de Catalunya hagin de patir una major pressió fiscal pel fet que tinguem els Jocs Olímpics. Creiem que l'esforç fiscal dels ciutadans de Barcelona, dels catalans en general, és suficient com per no haver d'exercir una major pressió fiscal, ni del mateix Ajuntament ni de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, creiem que amb la pressió fiscal que tenim, si calen més recursos econòmics, cal que, temporalment i per uns anys, no passaria res que la solidaritat que, des de sempre, ja sabem en quin sentit juga, jugués no ja a favor de Catalunya, no ja a favor de Catalunya, si més no, que durant uns anys, no jugués tant i tant, tant i tant a favor d'altres llocs del territori del conjunt d'Espanya. Per tant, si es necessiten més recursos fiscals, no creiem que pugui ser a través d'una major pressió fiscal dels ciutadans de Catalunya : no ho entendríem just.

I aquests són els dos únics mètodes, aquests són els dos únics mètodes. Canvi de prioritats : podem fer l'exercici cada any pressupostari, quines inversions es deixen de fer a Catalunya, en el conjunt de Catalunya per a invertir més en les inversions olímpiques, quin és el parer de vostè respecte a l'increment de la càrrega fiscal.

Holding olímpic : es diu que no hem donat raons. És perfectament acceptable que no li semblin correctes les raons que hem donat; no és en absolut acceptable que se'ns digui que no hem donat raons. Hem donat dues raons : unes, de caire econòmic, pressupostari, i unes altres, de caire conceptual : les empreses olímpiques —senyor Subirà, ha estat explicat perfectament; per a vostè m'ho podria estalviar—, les empreses olímpiques són fetes per a complir, per a donar compliment als compromisos municipals, i, en la seva actuació, Anella Olímpica, per exemple, rep diners del COOB, el que tots hi aportem i el seu mateix pressupost, per a fer determinades obres olímpiques a l'Anella Olímpica, o l'IMPU, per exemple, està fent la part dels serveis afectats o de les expropiacions dels terrenys per al Cinturó, que és, segons els convenis signats entre l'Ajuntament i l'Estat central, o entre l'Ajuntament i la Generalitat, és la part que correspon a l'Ajuntament : l'Ajuntament ha de posar al servei dels cinturons els terrenys per a fer-los —i aquesta és una de les actuacions de l'IMPU, de l'Institut Municipal de Promoció Urbanística. Són, per tant, empreses creades per a tirar endavant aquells compromisos que té l'Ajuntament davant els Jocs Olímpics; és com si nosaltres creéssim, per fer els cinturons, una empresa, i demanéssim als altres que vinguessin a fer, conjuntament amb nosaltres, el que hem quedat compromesos a fer nosaltres. Tan clar i tan senzill com això. S'hi pot estar d'acord o no d'acord; no es pot dir —entenc jo— que no s'han donat raons : dues, una econòmica i l'altra conceptual.

Hotels : diu, senyor Obiols, que vaig dir que no abans de conèixer l'expedient. Com vostè sap, senyor Obiols —i ha

sortit també a la premsa—, l'expedient d'hotels es va lliurar a la Generalitat fa temps, el mes de novembre, va ser estudiat, va ser objecte de reunions entre la Direcció General d'Urbanisme i el regidor Serra Martí, en les quals, ja en el mes de gener, ja en el mes de gener vam donar la nostra opinió, que no era el mètode que ens semblava més adequat. No és una qüestió de si es volen més hotels o no, al nostre parer, sinó el mètode que s'escull per a assolir-ho: estem en contra del mètode escollit per a assolir-ho. És un mètode, com he dit abans, de canvi, d'una manera de canviar la normativa, que és el que no ens agrada, que és el que creiem que no és bo, fer-ho així, i això no es pot arreglar amb la informació pública, això no es pot arreglar amb la informació pública; amb la informació pública es poden arreglar coses puntuals, però no el mètode emprat. Nosaltres tenim inconvenients amb el mètode emprat, amb el mètode emprat.

Com sigui que no és quelcom que es pugui arreglar amb la informació pública, varem creure, atesa la urgència del tema —amb la qual cosa crec que està d'acord, n'estic segur, tot el Parlament—, com que el tema és urgent, varem creure que era inútil deixar que el temps transcorregués fins al final del procés, perquè no és possible solucionar aquesta qüestió en el període d'informació pública: és una qüestió del mètode, no de temes concrets, i em va semblar que era absolutament adient que donés aquesta informació que, a nosaltres, tal com coneixíem que no es pot canviar a través del procediment d'informació pública —ho torno a dir—, el mètode no seria acceptable per part de la Generalitat.

Senyor Fernández Díaz, ningú ha dit que no als hotels, ningú ha dit que no als hotels. I assenyalava una certa contradicció entre demanar que es tingui en compte, que es tingui en compte l'àmbit metropolità i el fet d'haver dissolt la Corporació Metropolitana: primera, existeix la Mancomunitat; segona, el Pla General Metropolità (*rialles en un sector de la sala*); tercera, la mateixa Mancomunitat, la mateixa Mancomunitat ha fet un magnífic estudi, per cert, un magnífic estudi —per cert, formada per molts dels diputats aquí presents, o del partit on són majoritaris, el partit que representa el Grup majoritari de l'oposició—, un magnífic estudi sobre els hotels, un magnífic estudi sobre els hotels, on es té en compte precisament això: l'àmbit metropolità, i, en qualsevol cas, potser precisament per això, nosaltres els hem de tenir en compte, perquè nosaltres, Govern de Catalunya, sí que hem de vetllar per tot l'àmbit general de Catalunya.

El Pla General Metropolità, les reformes del Pla General Metropolità, ja abans, ja abans de la desaparició de la Corporació Metropolitana, es tramitaven exactament igual com ara, i és el Conseller de Política Territorial qui ho ha de resoldre —ja abans es tramitaven exactament igual com ara—, i era i és el Conseller de Política Territorial qui resol, no les comissions d'urbanisme, no les comissions d'urbanisme: el Conseller, personalment; el Conseller.

Senyor Subirà, entenc que el tema de les inversions del Govern central ha quedat també aclarit; crec que seria un magnífic esforç per part de la mateixa Cambra, d'aquesta Comissió de Seguiment que sembla que existeix aquí, fer aquest estudi objectiu de les inversions, i d'aquestes inversions, de les que fa cadascú, del pes de cadascun, i decidir quines són olímpiques, quines no són considerades olímpiques... Això seria una bona

manera d'entendre's; evidentment, no ho és donar uns percentatges sense saber, poder esbrinar què hi ha dintre d'aquests percentatges.

Senyor Fernández Díaz, m'ha demanat per la pota sud —disculpi, en la meua primera intervenció m'ho he saltat, no me n'he recordat. La pota sud és conegut que és una responsabilitat del Govern de la Generalitat; vostè parlava, molt bé, al principi, que li agradaria saber quins eren els compromisos adquirits. Bé, és conegut —i seria bo, doncs, tornar-ho a repetir, probablement, perquè de vegades s'oblida—, la pota sud no entra dins els compromisos olímpics del Govern de la Generalitat, ans al contrari: en el conveni signat l'any 87 entre l'Ajuntament i la Generalitat per tal de tirar endavant la xarxa arterial de Barcelona, hi figura —no en la part articulada sinó en el preàmbul, en les manifestacions— una manifestació —que figura en el conveni signat entre ambdues parts— del Govern de la Generalitat, que no li serà possible tirar endavant la pota sud abans del 93. Aquest és el compromís: que no es farà abans del 93.

Amb el decurs del temps, i donada la importància de l'obra, com que nosaltres creiem que seria bo que Barcelona pogués disposar —no només Barcelona, sinó... perquè és una part important de la unió de Barcelona amb les conurbacions del voltant— d'aquesta infraestructura, varem dir allò que pensàvem que podíem fer, que era proposar al Govern central que es fes càrrec d'una part de l'obra —aproximadament la meitat; també és pressupostàriament la meitat—, però que, a més a més, coincideix amb quelcom qualitativament significatiu, i és el fet que aquesta pota sud es compon de dos trams: un que va des de la Diagonal fins al Cinturó del Litoral, i, l'altre, des del Cinturó del Litoral fins a l'aeroport. Com vostès saben, precisament, el Cinturó del Litoral, el va fer el Govern central, perquè unia dues infraestructures considerades d'interès general, com ara el port i l'aeroport, que són competència de l'Estat central. Varem creure que podia ser just, que podia ser acceptable, que aquest tros entre el Cinturó del Litoral i l'aeroport —que uneix, per tant, una infraestructura d'interès general competència de l'Estat— fos assumit pel Govern central, com un mètode per a poder avançar aquesta inversió. És conegut que aquesta va ser una proposta del President de la Generalitat al President del Govern espanyol, senyor González, fa tres mesos, em penso —si no ho recordo malament, si no vaig errat, va ser el dia 1 de març—, fins avui sense resposta, fins avui sense resposta: ni la delicadesa d'una resposta, encara que fos negativa; sense resposta, amb reiterades peticions, per part meua al Ministre, per part del mateix President al President del Govern —fins avui sense resposta. Aquesta és la situació, aquesta és la situació. Si no hi ha possibilitat de recursos suplementaris, la Generalitat no podrà assumir, d'aquí al 92, la construcció de la pota sud.

Metro de Montjuïc. Es podrà fer?, es preguntava el senyor Fernández Díaz. Depèn, depèn. Depèn, jo diria, fonamentalment de dues coses: una primera —ja la hi he comentada abans—, de si finalment les ofertes del concurs que s'ha plantejat per part de l'Ajuntament donessin el resultat que es paguen a si mateixes; és a dir, si la inversió o l'explotació dona com per pagar la inversió; és un dels raonaments que nosaltres hem dit, perquè, aleshores, aquesta inversió es pot individualitzar i, per tant, no carrega sobre les administracions públiques. Si no és

així, que ens temem que no ho serà, que ens temem que no ho serà —cosa que és lògica, perquè no és normal que una instal·lació d'aquest tipus pugui pagar-se ella mateixa—, si no és així —com ens temem que serà—, això hauria de carregar sobre les administracions públiques. A partir d'aquí, el nostre raonament : es podrà fer?, depèn : si som capaços d'aconseguir que el Govern central signi el contracte programa, amb aportació suplementària de recursos, el podrem fer; si no, no. Em sembla que és prou clar : el contracte-programa —torno a dir-ho— és el contracte que ha de fer possible tirar endavant les inversions en el metro, totes les inversions en el metro, decidides de comú acord : l'Ajuntament de Barcelona, la Direcció General de Transports, la companyia explotadora, estan pendents de la signatura del contracte programa. Si s'accelerés aquesta signatura i si el contracte programa contemplés no només les inversions que ja contemplava, sinó, a més a més, la del metro de Montjuïc, podríem tirar endavant el metro de Montjuïc.

Crec que amb això he respost, he donat resposta a totes les intervencions. Com deia a l'inici, senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat ha estat sempre a favor dels Jocs, els quals considera d'importància gran per a l'esdevenidor.

Voldria ara repetir unes paraules del senyor President davant d'aquest Parlament, l'any 86 : «Amb anterioritat a l'obtenció dels Jocs, el Consell Executiu ja havia cridat l'atenció sobre el perill d'increment de desequilibri que deriva de la previsible» —de fet, ara, ja, bastant real : era l'any 86— «reactivació econòmica. És ben cert que, quan plou, tendeix a ploure sobre mullat, i que, amb seguretat, el creixement econòmic dels voltants de Barcelona, especialment de tot el territori sobre la B-30, serà espectacular. Per això, la Generalitat va definir fa temps les tres línies d'actuació que han d'ajudar el creixement de Catalunya que cau fora del radi de trenta quilòmetres : l'entorn de Barcelona; millora de comunicacions, aixecar la qualitat de vida a través de millorar l'ensenyament i la sanitat, d'afavorir el desenvolupament cultural, d'incrementar el benestar social, etcètera; i, tercera, potenciar les possibilitats de crear riquesa : la política de terrenys industrials, de donar determinats tipus d'ensenyament, d'aconseguir determinades facilitats, de reforçar l'agricultura i el turisme..., respon a això. Els Jocs Olímpics són un impuls més, i fort, en l'evolució que ja estava engegada, però no alteren la situació de fons del país. Queda clar, amb tot, que cal ser encara més vigilant respecte a aquest perill de desequilibri. I també, tornant al començament, respecte al reforçament i a la projecció de la catalanitat. Sobre tots aquests punts, el Consell Executiu adoptarà les posicions abans esmentades, i crec que tothom hi estarà d'acord. Vull acabar» —deia el President— «repetint el que vaig dir en el debat de política general : “Tot té els seus riscos, però crec sincerament que els Jocs poden ser molt positius per a Barcelona i també per a tot Catalunya. Només cal que sapiguem fer les coses bé, que cadascú sàpiga estar en el seu lloc, i que sapiguem aprofitar la il·lusió col·lectiva que representen, i que sapiguem comprendre que uns Jocs són molt importants, molt i molt importants, per ells mateixos i per la gran projecció que fan possible, però que en ells no s'esgoten, ni de bon tros, les necessitats i les aspiracions, els problemes i els ideals d'un país”. »

Senyores i senyors diputats, complirem fidelment i pun-

tualment els compromisos contrets, i vetllarem per aconseguir, amb la nostra actuació, que els Jocs, lluny de representar un perill per a l'equilibri del país, siguin un factor d'enfortiment, uns Jocs que puguin, pel seu contingut, representar un punt d'enfortiment també per a la personalitat nacional de Catalunya, amb la seva llengua i la seva cultura, una oportunitat de projectar-la cap a l'exterior. I tot això ho farem il·lusionadament, amb una il·lusió que no ens faran perdre ni les incomprendions, ni les falses acusacions, convençuts que els grans projectes han de ser servits amb un gran estil.

Gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del llibre

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és una interpellació al Consell Executiu sobre la política del llibre, que formularà el Diputat senyor Jaume Sobrequès, del Grup Socialista. Per a la seva exposició, té la paraula. *(Pausa.)*

El Sr. SOBREQUÈS : Senyor President, senyories, el 7 de març d'aquest any, el Col·legi de Bibliotecaris Documentalistes de Catalunya, davant la falta d'aplicació de la Llei de Biblioteques aprovada el 1981, feia pública una declaració en la qual manifestava «la preocupació» —i ho cito— «per la situació bibliotecària catalana actual, en la qual troba greus mancaments i símptomes clars que no hi ha una política bibliotecària per al país; els vuit anys que han passat des de l'aprovació de la Llei, així com la continuïtat política en el Govern de la Generalitat, són factors que haurien d'haver permès una clara millora de l'estructura bibliotecària catalana i dels serveis bibliotecaris que s'ofereixen. Malgrat tot, la millora no ha existit, i fins i tot es pot afirmar que no es veu cap política bibliotecària clara per part de la Generalitat de Catalunya» —i tanco la citació.

Les conclusions generals a què ha arribat la Comissió nomenada pel Col·legi per a analitzar la situació bibliotecària del país són les següents : en primer lloc, l'esmentada Llei actualment s'incompleix en determinats punts, entre els quals cal ressaltar un funcionament deficient d'organismes bibliotecaris nacionals, com la Biblioteca de Catalunya i l'Institut Català de Bibliografia, i la insuficiència dels serveis bibliotecaris que s'ofereixen als ciutadans de Catalunya. En segon lloc, a més, la Llei no ha estat desenvolupada en molts dels punts que la mateixa Llei determinava que calia fer-ho. En tercer lloc, l'estructura bibliotecària catalana que hi havia l'any 1980 era pobra i insuficient; l'actual continua reunint les mateixes característiques, a causa de la manca d'aplicació de la Llei i a la manca d'una política bibliotecària definida pel Departament de Cultura de la Generalitat. I, en quart lloc, la Llei deixava de banda alguns aspectes fonamentals de qualsevol planificació bibliotecària com, per exemple, les biblioteques escolars, les universitàries i les especialitzades. Al respecte, la situació continua estant igual, i la manca de reglamentació i d'actuacions en aquest sentit no han permès que la coordinació i l'oferta de serveis bibliotecaris avanci gaire.

Perquè, si hi ha, senyories, un camp en el qual la Catalunya autònoma podia haver mostrat la seva capacitat de planificació, de gestió i d'incidència sobre la realitat social, és precisament el camp de la política bibliotecària. Quan l'any 1977 es restableix

la Generalitat, a Catalunya ja fa temps que hi ha en servei els tres elements essencials d'un servei bibliotecari públic: l'Escola de Biblioteconomia, la Biblioteca de Catalunya i la Xarxa de Biblioteques Populares. És veritat que les Diputacions de Girona, Lleida i Tarragona gestionaven autònomament els seus propis serveis bibliotecaris, però aquests no es podien comparar, ni en extensió ni en intensitat, al nucli barceloní.

L'any 1981 —com recorda el document que acabo d'esmentar—, aquesta Cambra va aprovar, unànimement, la Llei de Biblioteques. Els Governos de Convergència i Unió no n'han desplegat ni un sol article; no s'ha sabut, no s'ha volgut fer; el cert és que hi ha una Llei —una llei, jo diria, prou acceptable— i, seguidament, un oblit que perdura fins avui; ni un reglament, ni un decret, ni una ordre d'aplicació d'aquesta Llei. La Llei dotava el poder autònom de la facultat d'intervenir, en graus diversos, en la vida de les activitats de totes les biblioteques. No s'ha fet ni tan sols l'inventari de les biblioteques catalanes classificades segons els criteris que assenyala la Llei.

Allò que ha mancat més profundament durant aquest període, en el camp bibliotecari, no han estat només els recursos, sinó també una política adequada, capaç de produir un canvi en un camp que el necessitava. Perquè hom no pot admetre que a aquestes alçades no hi hagi res de seriosament planificat en matèria bibliotecària a Catalunya. El Govern s'ha dedicat a proclamar dèficits i mancances, però no ha estructurat cap pla ni ha adreçat cap llista de necessitats.

Durant tots aquests anys, el Govern no ha ni tan solament plantejat un dels problemes als quals la Llei volia portar solució: em refereixo al de l'eterna qüestió de la Biblioteca de Catalunya —i dic «eterna» perquè ja l'any 1931 Puig i Cadafalch, aleshores President, com saben, de l'Institut d'Estudis Catalans, reclamava que la Biblioteca passés, de pressa, dels 300.000 exemplars que aleshores tenia, al milió d'exemplars. Doncs, bé, avui, l'any 1989, la Biblioteca de Catalunya no ha registrat encara el volum 900.000. Cal no oblidar que una biblioteca nacional amb menys de 4.000 llibres no té cap pes en el món bibliogràfic internacional.

La Llei del 81 definia la Biblioteca de Catalunya com una biblioteca nacional. En fer aquesta definició, la Llei no tenia certament en compte que hi ha molts manuscrits, llibres antics i bibliografia catalana de tots els temps que es conserva en altres biblioteques, i que no es troben, precisament, a la Biblioteca de Catalunya. Com tothom pot saber, les quatre biblioteques provincials es van formar amb el fons de la desamortització i han rebut regularment el dipòsit legal de cada una de les províncies catalanes. Aquests fons són, d'alguna manera, tan nacionals com els que s'han aplegat a la Biblioteca de Catalunya, i tots junts formen el tresor que s'ha salvat de la bibliografia catalana fins avui. Per a ells, la Llei no preveu res. És veritat que aquest silenci, però, s'hauria pogut obviar mitjançant normatives reglamentàries o d'altre ordre. No hi són; i no hi són com a conseqüència que la Conselleria de Cultura no ha volgut o no ha estat capaç, en tots aquests anys, de plantejar cap línia interessant de política bibliotecària. Més encara, si la Llei de Biblioteques no ha estat desplegada ha estat directament contrariada per iniciatives del mateix Govern de la Generalitat. La Llei preveu, com vostès saben, que la Biblioteca de Catalunya ha de ser una biblioteca nacional —ho hem dit. Com és, doncs, que la Conselleria d'Obres Públiques i d'Urbanisme ha creat,

dins del seu propi servei de cartografia, la Cartoteca Històrica de Catalunya, duplicant —«duplicant», aquesta paraula cal retenir-la— així i suplantant, d'alguna manera, la tasca de la important Secció de Mapes de la Biblioteca de Catalunya?

Abans de discutir sobre els diners dels espais i el personal que es necessita s'ha de tenir —penso jo— molt clara quina és la missió de la Biblioteca de Catalunya. Si la Llei de Biblioteques vol que sigui, com a organisme unitari, la dipositària de tota la producció impresa, sonora i visual que s'ha produït i es produeix a Catalunya, per què la Generalitat ha creat una hemeroteca nacional, desvinculada d'aquest ens de gestió? Una vegada més ens trobem davant de la duplicació.

Val la pena, també, que parlem de les minses quantitats que la Biblioteca destina a l'adquisició de llibres: avui dia, el pressupost d'adquisició de la Biblioteca de Catalunya és molt inferior al de la Biblioteca Pública i Universitària de Barcelona. Tinc plena consciència que, a partir de 1987, hi ha un règim de consorci entre la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona, l'Ajuntament de Barcelona i l'Institut d'Estudis Catalans per a regir la Biblioteca de Catalunya. Coneixem també les limitacions del seu pressupost. No ens queixarem mai —que quedi ben clar— que la Generalitat s'hagi volgut ficar en el govern de la Biblioteca de Catalunya; era la seva missió i és la seva responsabilitat, però ens lamentem que no hi esmerci més diners.

Un altre aspecte al qual volia referir-me —tinc poc temps— és el de l'Escola de Biblioteconomia, una escola que es limita al primer cicle, quan altres escoles, ja avui, de l'Estat espanyol, estan impartint segon i tercer cicle, amb la qual cosa és de preveure que, lamentablement, els llicenciats a l'escola barcelonina, en la qual la Generalitat no té competències administratives però sí una alta responsabilitat, aquests llicenciats tinguin un nivell qualitatiu inferior al que tenen els de l'escola barcelonina. També volia referir-me a les biblioteques populars, perquè no hem de perdre mai de vista dos fets: la política de biblioteques populars s'inicià l'any 1915; i l'altre fet és que les orientacions preses l'any 1915 s'han anat aplicant i mantenint amb poques diferències. Això que potser indica que les orientacions originàries eren bones, s'ha de saber combinar amb un altre fet, que és els canvis demogràfics que s'han produït a Catalunya. Quantes biblioteques populars de titularitat pública, instal·lades a ciutats de més de 30.000 habitants tenen, avui dia, més de 30.000 llibres? Quantes disposen del personal, dels serveis i de les infraestructures imprescindibles? La resposta és clara: poques, i cap dependent de la Generalitat.

Gairebé per acabar, vull referir-me a unes dades que provenen del Servei de Biblioteques de la Generalitat, i són les següents: el juny de l'any 82, hi havia a Catalunya 345 biblioteques públiques amb tres milions i escaig de volums, i disset mil punts de lectura. Tocàvem —fixin-s'hi bé— a 0,53 volums per habitant, és a dir, a mig llibre per habitant, i a tres seients per cada 1.000 habitants, quan la mitjana europea és de 2,5 a 3 volums per habitant i, per tant, ens trobem encara molt lluny en aquest sentit.

I voldria referir-me també a les inversions, a les subvencions que la Generalitat de Catalunya ha fet a la segona biblioteca pública de Catalunya: la Biblioteca Pública i Universitària de Barcelona. En els tres darrers anys, la xifra és realment irrisòria: 79.000 pessetes, l'any 85; 36.000, l'any 86, i només 27.000 pes-

setes, l'any 1987.

I, per acabar, vull fer meves les conclusions de l'esmentada declaració del Col·legi de Bibliotecaris-Documentalistes de Catalunya, que demanaven el següent: en primer lloc, una més gran atenció a les biblioteques catalanes, concretament pel que fa a la creació de més serveis i a l'expansió i a la millora dels existents.

En segon lloc, la protecció de la Llei en tots aquells aspectes que aquesta determina, de manera que es millori la situació bibliotecària existent. I, en tercer lloc, un esforç notable que permeti recuperar el temps perdut en l'establiment d'una política bibliotecària que cobreixi les llacunes dels serveis bibliotecaris actualment existents i que eviti la duplicació i la dispersió dels esforços.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequès. L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula per donar resposta a la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, jo vull agrair al senyor Diputat que faci aquesta interpellació precisament ara —l'haurien pogut fer en un altre temps, l'haurien pogut fer en un passat—, quan suposo que ell mateix coneix que durant tot aquest temps, durant aquests darrers mesos, hi ha hagut un seguit de converses, de negociacions i de discussions per tal d'ordenar el sistema bibliotecari català.

Avui, precisament, un dels nostres diaris s'hi refereix com a converses i discussions a les quals no ha estat aliena l'Associació a la qual el senyor Diputat feia esment.

És veritat que nosaltres tenim una infraestructura bibliotecària feble a Catalunya; és veritat que ens calen més i millors biblioteques; és veritat que ens calen més i millors llibres, i és veritat també que el Departament de Cultura de la Generalitat ha emprès una via —d'acord amb els diversos estaments— per tal de fer això possible.

Diu el senyor Diputat, i es referia a molts aspectes de la Llei —perquè va ser una Llei que va ser aprovada per aquest Parlament—, sobre el desplegament i el desenvolupament d'aquesta Llei. Jo pregunto si el no-desplegament d'aquesta Llei ha estat una arbitrarietat del Govern de la Generalitat o si el no-desplegament d'aquesta Llei corresponia a un plantejament que calia, prèviament, de l'aclariment del sistema bibliotecari català.

El senyor Diputat es referia parcialment a això, s'hi referia amb unes dades de l'any 82, i es referia a la situació en què es trobava Catalunya en relació amb el nombre i la qualitat de les seves biblioteques. Cal advertir i cal avisar també sobre quines són les competències, quines són les necessitats i quins són els plantejaments que vers el futur i vers el passat s'havien plantejat en relació amb això. El senyor Diputat es referia a la necessitat que la Biblioteca Nacional de Catalunya fos veritablement una biblioteca nacional de Catalunya, i que es convertís en aquell eix ordenador que la mateixa Llei disposa.

Existien, senyores i senyors diputats, a Catalunya, existien i existeixen diverses xarxes de biblioteques. La xarxa de biblioteques de la Generalitat, creada de bell nou, des que la Generalitat ha tingut competències en cultura, i ha estat creixent, i encara ho és, el nombre de biblioteques que s'estan construint i de què s'ha dotat el poble de Catalunya. En aquest moment,

més de dotze biblioteques estan en fase de construcció en col·laboració amb les entitats locals, i això representa i ha representat un esforç considerable que s'ha desenvolupat durant aquests darrers anys, però cal i calia també que hi hagi una ordenació que permeti la incorporació i la integració d'aquestes diverses xarxes, aquesta xarxa de la Generalitat de nova creació, les xarxes que tenien les diputacions i les xarxes que tenien institucions privades importants, com la xarxa de biblioteques de la Caixa.

Calia que es caminés en una via que permetés l'ordenació i la integració d'aquestes xarxes bibliotecàries, amb una veritable ordenació del sistema bibliotecari català. Però calia també, i cal abans, que es produessin esdeveniments que permetin poder parlar, a Catalunya, d'una veritable acció bibliotecària. El senyor Diputat coneix —i em sap greu que no ho hagi explicat— que aquí a Barcelona no disposem de biblioteques públiques, no hi ha hagut actuacions d'una cosa que és competència dels ajuntaments, que és dotar de biblioteques públiques, però, sobretot, no hi ha la gran biblioteca pública, l'anomenada Biblioteca Provincial. Aquesta biblioteca, que segons es tradueix dels mecanismes de competències de l'Estat i de la Generalitat, biblioteca la titularitat de la qual correspon a l'Estat i la gestió de la qual correspon la gestió a la Generalitat. Barcelona encara avui, després de tots aquests anys, no ha pogut construir aquesta biblioteca pública, que és un element determinant i important per tal de permetre que la Biblioteca Nacional pugui retre una veritable tasca de Biblioteca Nacional. La nostra Biblioteca Nacional, com la Biblioteca Universitària, fan avui una tasca de suplència en relació amb la manca i amb el dèficit d'aquesta biblioteca pública, que corresponia i que correspon que la realitzi l'Estat.

Així mateix passa en d'altres poblacions. També Girona, Tarragona i Lleida requereixen una reordenació que permeti que la biblioteca pública, anomenada provincial, sigui una veritable biblioteca pública, amb les característiques de modernitat i amb les característiques de funcionament que requereix una biblioteca d'aquestes característiques, que són visibles i que són necessàries, i que existeixen a tot Europa, però no hem pogut fins avui aconseguir a Barcelona un terreny necessari i una voluntat de l'Estat de fer-la, perquè aquesta biblioteca pública pugui ser un element descongestionant i que pugui complir la tasca que li correspon.

Sembla que ara, i a través d'una sèrie de gestions i de bones converses per part del Departament de Cultura, estava pressupostat, per part del Ministeri de Cultura, estava previst fins a l'any 93 emprendre partides pressupostàries per a les biblioteques provincials de Barcelona i de Lleida, i sembla que s'ha accedit que això s'incorporés al pressupost de l'any que ve. Per tant, és necessari que les biblioteques provincials, les dites biblioteques provincials, tinguin veritables característiques de biblioteques públiques, que siguin accessibles i que puguin estar dotades de tots aquells elements necessaris i indispensables perquè es pugui parlar d'un element ordenador i d'un element aglutinant, i que doni resposta a la població.

És clar que cal desenvolupar la Llei!, senyor Diputat, i no pateixi, que ho farem, i vostè sap que aquests dies precisament s'està parlant d'això, i per això celebri potser que hagi fet aquesta interpellació, probablement coneixedor de les converses que s'estan produint i amb la seguretat que aquestes con-

verses condueixen a resultats.

En aquest cas, senyor Diputat, jo li agraeixo la seva interpellació, però no és el resultat d'aquesta interpellació, sinó que és el resultat de moltes converses i de molta ordenació que s'han dut a terme en anys anteriors i que s'ha produït aquest any. Caldria que el senyor Diputat hagués fet esment d'una cosa que em penso que representava un element disminuïdor de les competències de la Generalitat.

Vostè sap que el Ministeri de Cultura ha promulgat un decret en el qual constitueix el sistema bibliotecari espanyol, i estava previst que a aquest sistema biblioteca espanyol s'incorporessin les biblioteques catalanes que vulguessin, i vostè sap, senyor Diputat, que a través d'una conversa eficaç —jo diria que amb comprensió per la nostra realitat— ha estat acceptat que la xarxa de biblioteques de Catalunya pugui tenir una personalitat pròpia i que, en tot cas, la incorporació a un altre tipus de xarxa, ja sigui d'àmbit estatal o ja sigui d'àmbit europeu, es produís d'una manera ordenada i conjunta.

Per tant, jo crec que s'està treballant i s'ha treballat durant aquests anys en un element ordenador de política bibliotecària. I el senyor Diputat es referia a la insuficiència de volums i d'espais per a les biblioteques públiques de Catalunya. I el senyor Diputat és conscient que, mentre molts altres països estan en una etapa i en una fase d'engrandiment i de modernització de les biblioteques, aquí a Catalunya encara estem en una fase de construcció, donat el dèficit i la manca de biblioteques que hi havia, resultat d'una minsa i absolutament ridícula inversió estatal que s'ha produït en l'època del franquisme, però també d'aportacions en aquests darrers anys.

Per tant, nosaltres estem, ara, en una fase de construcció de biblioteques. No és cert, senyor Diputat, que no hi hagi una programació de les necessitats bibliotecàries; vostè sap que aquesta programació existeix i que és coneguda, i que existeix un mapa de biblioteques, de les actuals i de les necessàries, i que en aquest mapa s'incorporen i s'afegeixen les diverses biblioteques constituents de les diverses xarxes existents.

Per tant, jo estic d'acord que nosaltres hem d'incrementar aquesta xarxa bibliotecària; jo estic d'acord que cal instrumentalitzar el veritable paper de la Biblioteca Nacional de Catalunya; jo estic d'acord que cal aplicar-hi més recursos; jo estic d'acord que falten llibres per a les biblioteques; jo estic d'acord que tot això cal fer-ho, però també estic d'acord que això s'ha anat realitzant, que això s'està fent i que, en definitiva, existeix, en aquests moments, un element ordenador i un projecte de futur per establir aquesta necessària i imprescindible estructuració d'una veritable xarxa bibliotecària.

Parlava el senyor Diputat de la necessitat que l'Escola de Biblioteconomia fos una escola en què es donés un tipus d'ensenyament diferent del que hi ha, i sap que aquesta responsabilitat correspon, efectivament, a la mateixa Escola, i que és una escola universitària, i que això es mou en el marc de l'autonomia universitària. A mi també m'agradaria, i estic disposat a avalar-ho, però, en tot cas, ni aquest Departament ni aquest és el marc en què això es pugui produir.

Finalment, senyor Diputat, li haig de dir que nosaltres, a través d'una iniciativa que vam tenir des del primer moment, hem pensat sempre que les quantitats disponibles per a l'adquisició de llibres era suficient, i que precisament els editors estan d'acord amb aquesta exigència, i ha estat responsabilitat

del Departament i d'ells mateixos perquè hi hagi fons necessaris i possibles, perquè hi hagi adquisició de llibres de fons per a les biblioteques. Jo espero que en un futur el desplegament de la Llei de biblioteques de Catalunya serà una realitat; es farà en el marc adequat i en el moment en què ha estat possible fer-ho, i que això ha de permetre una veritable ordenació bibliotecària de Catalunya, en benefici de tots els ciutadans i en benefici també de totes les persones, que amb el seu treball, amb el seu interès i amb la seva constància, fan possible que les biblioteques de Catalunya, en molts aspectes i en moltes quantitats, siguin biblioteques modèliques, tant a nivell d'Estat com arreu del món.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Sobrequès té la paraula per a rèplica.

El Sr. SOBREQUÈS : Moltes gràcies, senyor President, és per celebrar la resposta del senyor Conseller, que s'ha manifestat d'acord amb gairebé tot el que ha dit l'interpellant, per manifestar la meua satisfacció perquè ha reconegut —no pas pel fet, naturalment, que més aviat el lamento— el retard en l'aplicació de la Llei, la necessitat de reordenar el món bibliotecari català, la necessitat de desenvolupar la Llei... Naturalment, l'únic que passa és que..., en fi, han passat vuit anys d'ençà que la Llei va ser aprovada, i potser és un xic tard que ara es reconegui aquest fet. És també, com a mínim cordialment sospitos, que la notícia que la Generalitat està preparant un pla de reordenació de les biblioteques catalanes s'hagi publicat precisament avui, en un únic diari del país, però, en qualsevol cas, si això és cert, ho celebrem profundament. És sospitos quan, realment, fa pocs dies, fa poques setmanes que el Col·legi de Documentalistes i Bibliotecaris ha fet públic el manifest al qual jo he fet referència, quan fa justament unes poques setmanes que tant el Diputat senyor Riera com jo mateix hem presentat dues interpellacions que fan referència a aquest tema... En fi, si això és pura coincidència, deixem-ho així.

Quant a les inversions, miri, senyor Conseller, la Biblioteca de Catalunya ha destinat l'any passat, setanta o... —o en el pressupost d'aquest any, en el darrer pressupost, en qualsevol cas—, setanta milions a la compra de llibres, quan la Biblioteca Universitària de Barcelona ha triplicat, com a mínim, aquest pressupost. És, per tant, una quantitat molt, molt, molt reduïda. El Govern ha destinat només 200 milions de pessetes a la compra de llibres per a les seves biblioteques en el període 80-87; és també una xifra escandalosament petita en relació amb els dèficits existents.

Quant a l'Escola, és cert —i jo ho he dit— que la Generalitat, que el Govern de la Generalitat, que l'Administració catalana no té competències administratives sobre l'Escola, però realment és curiós de..., en fi, de veure com quan un govern està parlant de crear tota una nova universitat, una quarta universitat..., en fi, és un tema de què es parla poc, ara, recentment, però que en un cert moment se'n va parlar molt, doncs que aquest mateix Govern no tingui competències per tal d'incidir i fer possible que l'Escola de Biblioteconomia de Catalunya no sigui només una escola de primer cicle, sinó que sigui una escola de segon i de tercer cicle, i, a més a més, no oblidí, senyor Conseller, que, aquesta Escola de Biblioteconomia de Catalunya, la finança, en la seva integritat, la Diputació de Bar-

celona, i que no rep cap suport de la Generalitat.

I, darrerament, jo vull manifestar i doldre'm que el suport... En fi, en primer lloc, que la Llei preveia la creació d'una biblioteca pública en totes les poblacions, em sembla recordar, de més de 5.000 habitants, i que això no s'ha complert en la seva totalitat. I, en fi, acabo manifestant el desig que les bones paraules que ha dit el Conseller, vuit anys després — i, per tant, ell no n'és pas l'únic responsable, però el Govern de què ell forma part, sí — que s'aproves la Llei, entraria aquest Departament en una política de reordenament, de desenvolupar la Llei de Biblioteques, de reordenar un sector que realment durant vuit anys ha estat certament deixat de la mà de Déu.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sobrequès. L'Honorable Conseller...?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Des de l'escó, senyor President. Jo celebri, en tot cas, senyor Diputat, que vostè coincideixi amb mi, però jo crec que el nivell de coincidència amb vostè no ha tingut l'abast que vostè li volia donar. Em fa l'efecte que vostè s'ha excedit en la coincidència. En tot cas, n'hi ha en aspectes generals; no n'hi havia en aspectes específics, perquè jo he dit, senyor Diputat, que durant tots aquests anys s'ha dut a terme una tasca molt important en relació amb el tema bibliotecari : la creació de la xarxa de biblioteques de la Generalitat ha estat un fet i ha estat una realitat, una realitat que tendeix al compliment dels objectius que marcava la Llei, que són els resultats d'una necessitat social, i en això s'ha caminat, i no es deia que es fessin les biblioteques en un nombre de temps determinat, sinó que es preveia que hi hagués un ritme —com ha existit— de creació de noves biblioteques. I jo li puc assegurar que, en aquests moments, això s'està fent, i durant aquests anys hi ha hagut un ritme de construcció de noves biblioteques que jo li puc dir que ha estat no només una actuació de la Generalitat, sinó que altres institucions —públiques i, moltes vegades, privades— han col·laborat a fer possible. I jo li deia que, precisament per l'ordenació i pel compliment de la Llei, s'havien de donar i s'havien d'haver produït aquells elements que fessin possible aquesta reordenació. És molt difícil reordenar i complir una cosa quan encara s'està en una tasca d'elaboració i de construcció, i jo deia que ara era un moment adequat per fer-ho, però també em queixava d'uns dèficits d'actuació de l'Estat en aquelles obligacions que li són pròpies, i a les quals el senyor Diputat no s'ha referit. És a dir, la necessitat que hi hagi una biblioteca pública de Catalunya —necessitat evident, necessitat indispensable—, i que fins avui encara no s'ha aconseguit ni tan sols la disponibilitat d'un terreny adequat. Inversions necessàries perquè la Biblioteca de Girona —que el senyor Diputat coneix— pugui tenir l'amplitud necessària, amb el que això representa d'una remodelació de l'arxiu provincial, que és una competència que també correspon a l'Estat. La reordenació i la remodelació de la Biblioteca Pública de Lleida; és a dir, tantes inversions que són necessàries per poder parlar d'un veritable sistema bibliogràfic... Això, sense comptar amb la necessitat de coordinació de les diverses xarxes de biblioteques existents.

Era necessari un acord, i aquest acord calia que es produís, jo crec que estem propers que això s'aconsegueixi, i aleshores sí que es pot reordenar. Aleshores sí que es pot fer; el que no es pot fer és reordenar i fer quan no es produeixen els elements que, això, ho facin possible. Les lleis s'han de desenvolupar

amb la seguretat i amb la certesa del seu compliment, no sobre una base teòrica i moltes vegades mimètica en la qual això no es produeix.

I deia el senyor Diputat que les adquisicions de llibres són poques : perquè els recursos són limitats, i quan els recursos s'apliquen a la construcció, aleshores no es poden aplicar, moltes vegades, a altres elements, perquè les limitacions dels pressupostos fan que una cosa moltes vegades incompatibilitzi amb l'altra. Jo li deia que és necessari disposar d'una bona xarxa de biblioteques —i en això sí que coincidim—, però és necessari que tothom faci l'esforç necessari per fer-ho : els ajuntaments, en la part que els correspon, els ajuntaments són responsables de l'existència, de la creació de biblioteques; l'Estat és responsable de la creació de biblioteques, la Generalitat és responsable que hi hagi biblioteques i que hi hagi llibres adequats per fer-ho. Jo li donava elements que feien pensar que, en un futur, l'adquisició de llibres es podria produir amb més intensitat, i en aquest sentit sí que coincidim : és a dir, jo crec que coincidim que el camí que s'ha dut a terme fins a avui és molt ampli i molt important, que el camí que queda per fer encara ho continua essent, i en aquest sentit de la coincidència, jo li puc assegurar que l'esforç que ha fet el Departament de Cultura durant aquests vuit anys ha estat molt i molt important, com així moltes vegades ho reconeixen les mateixes persones que al mateix temps incideixen i reclamen —com el senyor Diputat i com jo mateix— que les biblioteques de Catalunya tinguin la dignitat que el país es mereix.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller.

Fins a les quatre, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i sis minuts.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lleturada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

S'ha sol·licitat l'ajornament del punt sisè de l'ordre del dia, que era la interpellació al Consell Executiu sobre els acords amb els consells regionals, de manera que passem al setè punt, que és interpellació al Consell Executiu sobre el control de les substàncies tòxiques, nocives i cancerígenes, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Saura, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre el control de les substàncies tòxiques, nocives i cancerígenes

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la interpellació que avui presentem fa referència al control de les substàncies tòxiques, nocives i cancerígenes, substàncies totes elles que han estat objecte de repetides regla-

mentacions i prohibicions...

El Sr. PRESIDENT : Silenci.

El Sr. SAURA : ...en diverses disposicions de l'Estat i de la Generalitat. I, en relació amb aquest tema, el nostre Grup ja ha formulat diverses preguntes orals i diverses preguntes escrites, i, tot i així, hem cregut oportú mantenir avui la interpellació per dues raons : primera, perquè les respostes que se'ns han donat des de la Conselleria, al nostre parer —com després podré demostrar—, han estat totalment insatisfactòries, i, en segon lloc, perquè, avui, a Barcelona, en altres ciutats, en els grans magatzems més importants de Barcelona es continuen comercialitzant productes que estan tipificats com que no es poden comercialitzar.

Voldria començar dient que les respostes que el senyor Conseller ens ha donat —m'ha donat— a diverses preguntes per escrit, creiem que són respostes, fins i tot, que s'acosten a una certa desconsideració parlamentària, dit més vulgarment, a una petita presa de pèl. Ara hi farà referència : les preguntes que vàrem fer, que vaig fer, anaven adreçades, fonamentalment, a saber quina havia estat la gestió i el control que el Consell Executiu i, en concret, la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme, havia realitzat sobre aquests temes. Hi havia una pregunta que deia, textualment : «A quines empreses s'ha requerit perquè presentin l'anàlisi de composició dels productes afectats pel reial decret abans esmentat», és a dir, que hi ha un Reial Decret que determina que el Consell Executiu ha de demanar, a aquestes empreses que fabriquen aquests productes, la composició i l'anàlisi d'aquests productes. El senyor Conseller ens contesta, en un full i mig, i no ens diu ni una sola empresa, ni a qui ha demanat res; és a dir, és una contesta que, en absolut, contesta la pregunta.

Hi ha una altra pregunta en què li preguntem, al Consell Executiu, quins han estat els productes retirats. No se'ns contesta quins han estat els productes retirats, i simplement se'ns diu quins són els productes que s'haurien de retirar, però no se'ns diu quin s'han retirat. Hi ha una altra pregunta que és si s'han precintat legalment els lots de productes tòxics, tal com diu la Llei; tampoc es contesta aquesta pregunta. Hi ha una altra pregunta en què es diu, en què preguntem quan i quins han estat els expedients sancionadors incoats; la resposta es limita a posar uns números de referència —1101, 1540, 1545...—, de tal manera que ningú sap quina empresa és, per què s'ha posat i com està l'expedient. Hi ha una altra pregunta, i darrera pregunta, on preguntàvem al Consell Executiu, al Conseller, quin tipus d'informació s'ha facilitat als comerciants detallistes per part del Departament de Comerç; aquesta és l'única pregunta que es contesta : se'ns diu que després de tres anys —el Decret que determinava la no-comercialització d'aquests productes sortí a final del 85—, i se'ns contesta que, l'octubre del 88 —tres anys després—, es va fer una circular, una circular —i els la llegeixo textualment— que no vetlla per la salut pública, sinó que, pel que vetlla, és perquè les persones que fan el frau no perdin diners; diu, textualment : «...indicant que, al més aviat possible, procedissin a retornar els productes als seus proveïdors habituals, per tal que se'ls pogués abonar l'import de les partides retornades». En les instruccions no hi ha ni una sola referència als temes de la salut pública.

Evidentment, les preguntes que fem és : senyor Conseller, per què no se'ns vol dir a quines empreses s'ha requerit perquè

presentin l'anàlisi? Per què no se'ns vol dir? O és que no s'ha fet? O és que la Conselleria no ha demanat l'anàlisi a aquestes empreses? Per què no se'ns diuen els productes retirats? O és que no se n'ha retirat cap? Per què no s'ha comunicat al Jutjat, com era la seva obligació i com determina la legislació? Per què, en lloc d'actuar, d'acord com diu la Llei, precintant i sancionant els possibles defraudadors, el que es fa és que se'ls recomana que ells mateixos retornin els productes? Per què no se'ns diu quins són els expedients sancionadors? O per què, incomprendiblement, quan se'ns respon quines són les inspeccions, les visites que s'han fet, se'ns diu que, a Tarragona i a Reus, se n'han fet nou; que a Lleida, a Tàrrrega i a Balaguer, se n'han fet vint-i-set; que a Girona, a Arbúcies, a Olot, a Maçanet, a Figueres, se n'han fet catorze, i que, en l'àmbit territorial de Barcelona, només se n'han fet set —en l'àmbit territorial de Barcelona, només se n'han fet set. En definitiva, senyor Conseller, massa «per què» sense contestar; de les seves pròpies contestes a preguntes escrites, massa «per què» per contestar.

I volem dir que, en aquest tema, fer política vol dir optar, i estem en un tema on hi ha una contradicció entre determinats interessos econòmics i la salut pública : hi ha una confrontació. I diem —i ens agradaria que el senyor Conseller ens pogués explicar que això no és així— que la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme, en definitiva, no ha vetllat per la salut pública, sinó que ha deixat que determinades empreses o determinats majoristes hagin jugat amb la salut pública per fer negoci. Jo els vull dir que, el mes de gener, quan el nostre Grup vàrem fer una conferència de premsa presentant aquestes anomalies, el dia següent, dues importants multinacionals, dues importants empreses multinacionals, i un important majorista em varen venir a veure —per separat, tots tres— : una empresa, molt bé, dient que era clar que hi havia altres empreses —que no diré els noms— que estaven fent frau, que era clar que el Consell Executiu no hi estava intervenint, i que això estava fent mal a la resta d'empreses —aquesta era una empresa—; l'altra empresa i l'altre majorista, aquest no era el seu to, i els estalvio explicar quin era, aquí, el seu to. Per tant, estem davant d'algunes multinacionals que mouen cents de milions de pessetes amb productes que juguen amb la salut pública. I estem veient que avui, a grans magatzems —després m'hi referiré—, als més importants grans magatzems, es continuen venent productes tòxics, nocius i cancerígens.

Vull insistir, senyor Conseller, que estem davant d'un tema de salut pública, d'un tema de salut pública que hi ha legislacions estatals, legislació de la Generalitat —la Llei 20/85 o el Decret 69/87— i que, malgrat totes aquestes legislacions, avui hi ha centenars de nens i col·legis que estan utilitzant productes que fa tres o quatre anys s'han declarat tòxics i peril·losos. I això, que podria ser demagògia, dir que avui hi pot haver centenars, que hi ha centenars i milers de nens a Catalunya que estan utilitzant aquests productes, no és demagògia, sinó que això, avui, es converteix en una responsabilitat sobre la gestió de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme.

Avui, aquest migdia, en El Corte Inglés... —no volia dir el nom, ho sento—, en un gran magatzem, un dels productes Scotch Pen, relacionat en totes les relacions com a producte tòxic i cancerígen, s'està venent. Aquest migdia. Productes IMECOL, de fa sis i set anys, s'estan venent en els grans magatzems, amb la particularitat que diuen —i els ho llegeixo

textualment—, diu : «Pegamento transparente, incoloro e inofensivo, de olor agradable, muy recomendado para uso escolar, siendo un complemento del imprescindible Imedio Banda Azul.» En els petits diu això; en les últimes partides, hi han afegit..., diu exactament el mateix, amb un adhesiu, de tal manera que tens un producte que et diu que es recomana per als nens, per als col·legis i que és d'olor agradable —els vull dir que això ha estat utilitzat com a forma d'inhalació per gent—, i, al mateix temps, hi han afegit un adhesiu que diu : «Manténgase fuera del alcance de los niños». Vejam, en què quedem? Si es recomana per als col·legis i per als nens, com hi pot haver un adhesiu que digui que «manténgase fuera del alcance de los niños»? Això, avui, s'està venent a tots els grans magatzems de Barcelona.

La pregunta seria, senyor Conseller : quin tipus de control exerceixen vostès? On van a visitar? Quines ciutats, quins pobles, quins magatzems? Perquè jo podria entendre que això passés a una botiga petita o a un poble petit, però això està passant a Barcelona, en els centres més importants.

No voldria acabar sense dir que aquest tema s'emmarca dintre del que és la concepció de consum d'aquest Consell Executiu. Curiosament, curiosament aquest Govern és dels pocs governs que té, al mateix temps, Consum i Comerç en la mateixa àrea : normalment, els temes de consum són a Sanitat o són a Medi Ambient, a Europa; a Catalunya, són a Comerç i Consum. I, repassant, veient les actuacions de la Direcció General de Consum, el que veiem normalment és que la prioritat d'aquesta Direcció General no és la defensa del consumidor, sinó que és, continuament, intentar salvaguardar interessos comercials que, d'altra banda, no són interessos comercials totalment legals.

Senyor Conseller, per acabar, m'agradaria que avui ens contestés algun dels temes que li he plantejat, sabent, sabent d'antuvi que altres no me'ls podrà contestar, perquè aquest migdia —i quan vostè surt té la possibilitat de fer-ho— un pot anar als grans magatzems i continuar comprant productes tòxics, quan fa més de dos mesos que estan denunciats i més de tres anys que, d'alguna manera, haurien d'estar retirats dels comerços.

Hem presentat aquesta interpellació perquè creiem que la política de consum de la Generalitat ha de garantir, fonamentalment, el dret a la salut, i ens donaríem per satisfets si, d'aquesta interpellació i de la moció subsegüent, el que en resultés fos impulsar una política de consum d'aquest Consell Executiu, canviant l'orientació que fins ara ha tingut.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre) : Molt Honorable President, senyor interpellant, senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull manifestar l'interès a poder, evidentment, donar tot tipus d'aclariments sobre un tema que és de vital importància i, a més, donar aquests aclariments des de l'òptica de la tasca feta, que entenc que pot ser que no complagui el senyor interpellant, però que, sens dubte, ha estat una tasca en la línia de defensar a Catalunya una qualitat de vida, una qualitat dels productes bàsics per al consum dels nostres ciutadans. I, tot això, emmarcat dintre del que constitueix l'esquema normatiu al qual forçosament —i, a més, amb satisfacció— ens hem de sotmetre.

Molt breument, crec que val la pena recordar —a fi i efecte de, fins i tot, poder concretar algunes de les manifestacions fetes pel senyor interpellant— que nosaltres estem, en aquest moment, vetllant pel desplegament i per la bona aplicació del que és el codi alimentari, i que això ha estat concretat a través de dos Reials Decrets importants : el primer, el 842/85, del 25 de maig, que va ser un real decret en el qual, ja des del primer moment —i crec que és bo perquè, quan es parla de dates, jo penso que s'han de concretar—, establia uns terminis transitoris, a fi i efecte que tingués, aquest Reial Decret, una plena vigència; en aquest procés d'aquests terminis transitoris es va estar treballant, tant a nivell del Govern central com del mateix Govern de la Generalitat, a fi i efecte de cercar l'aplicació més correcta possible. Això va produir que, fins i tot —i em plau manifestar-ho—, en qüestions de consum hi ha una molt bona comunicació entre totes les comunitats autònomes, i també una bona coordinació amb el Govern central, cercant que hi hagi l'horitzó cap al qual nosaltres estem anant, com a ciutadans d'una Europa que, a partir del 93, amb el mercat únic, tindrà una importància cabdal. Aleshores, hi ha una taula de coordinació entre tots els directors generals de consum de les diferents comunitats autònomes, i també amb representació de l'Administració central : hi ha una bona relació de l'Institut Català de Consum amb l'Instituto Nacional del Consumo, i tot això fa que s'estableixi un pla concret d'acció, que ha de portar, d'una manera gradual, a vetllar pels diferents productes que integren el que constitueix el gran consum, i, evidentment, amb una especial preocupació cap a aquelles substàncies que es consideren tòxiques, cancerígenes o nocives.

Per tant, crec que, sens dubte —n'estic convençut—, hi ha hagut una correcta aplicació d'aquesta normativa. Des del Govern de la Generalitat, i des de fa temps, s'ha establert un pla de coordinació entre totes aquelles direccions generals que tenen responsabilitat en aquestes qüestions, i, per tant, hi ha una bona coordinació i mensualment hi ha unes reunions amb la Direcció General de la Salut Pública, amb la Direcció General del Medi Ambient, amb la Direcció General de Seguretat i Qualitat Industrial, amb la Direcció General de Producció d'Indústries Agroalimentàries, i, evidentment, amb la Direcció General de Consum. Tot això fa que hi hagi, com dic, tant pel que fa referència a la coordinació amb l'Administració central i amb altres comunitats autònomes —i això és necessari, perquè hi ha productes que es vénen aquí i són produïts a altres indrets de l'Estat espanyol, o, fins i tot, al conjunt de la Comunitat Econòmica Europea—; per tant, aquesta coordinació és important, i, des de fa temps, es van reunint mensualment els respectius directors generals.

I amb això ens n'anem ja..., pràcticament ens situem a final de l'any 89, quan el 18 d'octubre, fruit d'aquesta coordinació, d'aquesta taula de coordinació entre tots els directors generals i l'Administració central, es va establir una llista de circumstàncies que considerava que podien ser tòxiques, nocives o cancerígenes.

Aquesta primera llista —que va ser ja objecte de debat, a través, crec, em sembla recordar, d'una pregunta davant del Ple del Parlament— va ser objecte, com dic, d'unes modificacions, ja que, des del primer moment, des d'aquí nosaltres vam detectar que hi havia algunes anomalies. Aquestes anomalies que en aquell moment vam denunciar, van produir que a partir

del 2 de novembre se'ns va comunicar ja una llista definitiva amb la qual semblà —definitiva, dintre que són circumstàncies continuament mutables— que hi havia una llista que podíem considerar ja com a perillosa.

Tot això, aleshores, a què ens va portar? —i d'aquí passo ja a contestar algunes de les referències que ha fet el senyor interpellant. Nosaltres, d'entrada, vam pensar que era important i molt necessari actuar enèrgicament i ràpidament davant del que constitueixen totes les fonts de producció i, per tant, les empreses radicades a Catalunya vam rebre directament visita dels nostres inspectors, la qual cosa va comportar que, automàticament, van quedar bloquejats els estocs i va quedar frenada la producció de productes que poguessin entrar dintre dels que estem discutint en aquest moment.

També vam actuar ràpidament davant de tot el que constitueixen les cadenes de distribució, a fi i efecte que els productes que ja estaven, que havien sortit de la fàbrica i no havien arribat encara al petit comerç, quedessin bloquejats en aquestes cadenes de distribució. I, davant dels detallistes, va ser quan nosaltres vam forçar perquè poguessin ser retornats tots els estocs sense perjudici econòmic per al petit comerç, no considerant ni els fabricants ni els distribuïdors, que són els que havien d'absorbir, precisament, aquests estocs.

Immediatament, i perquè estem en una societat dinàmica i viva, els fabricants van introduir ja canvis en tot el que constitueix la formulació d'aquests productes, i això fa que hi va haver un procés d'ajust ràpid, i part d'aquests productes, que tenen un determinat nom comercial, van tenir una alteració en el seu procés, en les seves composicions, la qual cosa va fer que, a partir d'aquesta alteració de la fórmula i amb les degudes garanties que per part nostra hem exercit —i que estic disposat, en un altre moment, si ho vol, a facilitar-li el llistat detallat—, nosaltres hem controlat aquestes noves formulacions a través d'anàlisis que s'han portat a terme en determinades instal·lacions que ens han merescut garanties —començant, per exemple, pel Centre d'Investigació i Control de la Qualitat de Barajas i també en algun d'aquí de Catalunya—, nosaltres hem buscat i hem analitzat amb profunditat quina era la nova composició. Per tant —i crec que s'ha d'anar alerta—, hi ha determinats productes que, si només els mirem pel tub i per l'envàs, podem anar a determinades conclusions que poden ser errònies. Tot això ens ha portat que els serveis d'inspecció, al llarg del primer trimestre, hagin efectuat freqüents visites als comerços. Evidentment, si es desprèn de les afirmacions que vostè ha fet que avui encara hi ha al comerç algun producte que està dintre de les llistes —que s'ha d'analitzar el tub, s'ha d'analitzar el lot de fabricació, s'ha d'analitzar la nova formulació—, si després de tots aquests productes, en principi jo he de manifestar, presumptament, nocius o tòxics —per l'afirmació que ha fet el senyor interpellant—, es desprengués que es comercialitzen circumstàncies en aquestes condicions, evidentment actuarem amb tota l'energia amb què hem actuat.

En algunes de les preguntes en les quals vostè ha manifestat que li semblava incorrecta la resposta, quan ens demanen quin tipus d'expedients hem obert, nosaltres només podem, de moment, mentre siguin aquells expedients «presumptes expedients d'irregularitat», facilitar la llista, el número dels expedients oberts, no els noms comercials, perquè això, evidentment, ho donaríem en el supòsit que en tinguéssim

obligació, en funció de la legislació vigent, un cop hi hagués l'expedient tancat.

Jo, el que vull manifestar és que hi hagut, en aquest moment, un control sobre aquesta llista de vint-i-cinc productes; que, d'aquests vint-i-cinc productes, alguns han estat objecte de reformulacions, i que altres es fabriquen fora del territori de Catalunya. Per tant, si en aquests casos nosaltres trobem que hi ha alguna qüestió que realment entra dintre del capítol d'aquestes substàncies tòxiques, nocives o cancerígenes, actuarem amb tot el pes, que és obrir un expedient, analitzar en profunditat les causes i, en tot cas, després, prendre les mesures disciplinàries que calgui.

Jo he de dir que hi ha una bona coordinació amb tots els estaments que actuen sobre aquesta, que tenen competència en aquesta qüestió; que, per altra banda, s'observa, a més, que hi ha tot un procés d'actualització de les normatives vigents, d'acord amb la directiva de la Comunitat Econòmica Europea, en la qual fins i tot ens marca unes pautes d'harmonització i que, en aquest moment, la garantia jo he de dir que és bona, i ho he de dir amb convenciment, i que, per descomptat, també he de manifestar que hi ha determinats productes que poden ser, en algun moment, objecte d'un tractament que pugui ser confós. Ara bé, sobre aquesta qüestió, jo el que crec que hem de fer és analitzar aquests productes i actuar en conseqüència. Per altra banda, he de manifestar que la inspecció actua fortament : al llarg de l'any 88 hem efectuat 16.000 visites —16.209 visites— a comerços, a instal·lacions, a fi i efecte de verificar que realment els productes estiguessin d'acord amb les normatives vigents, i, d'aquestes, també em complau manifestar que, d'aquestes 16.000 visites, només han tingut una acció positiva, és a dir, s'ha considerat que hi havia algun tipus d'irregularitat, 3.009, de 16.000, la qual cosa em fa dir que hem de manifestar que la nostra xarxa de consum gaudeix d'una qualitat important. Ara bé, això no ens ha de portar a cap situació triomfalista, ni de bon tros; tot al contrari : els inspectors han de continuar desplegant una forta activitat, a fi i efecte d'establir el màxim control en una qüestió de la importància que té.

Jo, per acabar, el que sí que voldria manifestar, d'una manera molt breu, és que el que hem de buscar entre tots és cercar el màxim control del que constitueix la xarxa bàsica d'aquests productes que integren una part important del nostre consum. Per altra banda, desplegar també, amb tota l'energia, tot el que afecta precisament les persones més febles, és a dir, les persones joves, la joventut, els escolars, i, sobre això, el que sí que manifesto és el desig de col·laborar al màxim, amb tots els diferents grups parlamentaris, per analitzar i poder baixar a concretar, de veritat, quins són els productes, fugint a vegades de generalitzacions estèrils que puguin produir una certa activitat que, realment, porti a una confusió. Jo he de manifestar que, en cap moment, he de rebutjar totalment les afirmacions que nosaltres ens hem bellugat amb l'intent de voler defensar interessos econòmics; el que sí que hem cercat és que hi hagi la màxima qualitat en els productes bàsics de consum i procurar que el comerç tradicional tingui les màximes possibilitats d'actuar sense que hi hagi pèrdues importants per a ells, i que aquestes pèrdues fossin absorbides pels fabricants i pels distribuïdors. Per tant, no hem defensat interessos, ans al contrari, el que hem fet ha estat que els que tenen algun producte que estigui mal fabricat, assumeixin les seves responsa-

bilitats i, en conseqüència, absorbeixin aquestes produccions que, en aquest moment, per altra banda, hem de manifestar que hi ha un important nombre de productes bloquejats —al voltant del milió—, que fins i tot això demostra que hi ha hagut una acció que jo penso que ha estat enèrgica.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Saura pot fer un torn de rèplica.

El Sr. SAURA : Primer, alguns aclariments : vostè deia, intentava dir que hi havia una disposició transitòria en aquest Reial Decret que feia que els terminis no fossin els que jo deia, que podia ser més lent. Miri, aquest Reial Decret va sortir el 7 de juny del 85 i la Disposició Transitòria Primera diu, textualment, dóna..., diu : «Para la reforma y adaptación material de las instalaciones se concede el plazo máximo de un año»; per tant, el termini va complir el juny el 86; som pràcticament al juny del 89; han passat tres anys, senyor Conseller.

D'altra banda, dir que en aquest tema nosaltres tenim competències exclusives —tenim competències exclusives.

És clar, jo crec que quan vostè diu que s'ha aplicat això correctament, que aquí s'ha fet correctament. Nosaltres creiem que no; però no és un problema del que creu vostè i el que creiem nosaltres, sinó de si avui els mecanismes que vostès han utilitzat han estat eficaços o no, i jo crec —i li ho dic— que, a dos quilòmetres d'aquí i a un quilòmetre, vostè pot anar a molts grans magatzems i comprovarà vostè mateix que no han estat eficaços. Però, a més, li vull dir una altra qüestió : quan, des de l'Administració central, l'octubre del 88, es van prendre iniciatives per intentar tallar això, vostè va fer unes declaracions als mitjans de comunicació —declaracions que tinc— on deia, qualificava de lleugeres les mesures de l'Administració central, qualificava que no havien estat consultats, vostè, quan el Director General de Consum va assistir a aquesta reunió. I vostè va trametre una carta als ajuntaments amb la relació de productes tòxics, i quan un ajuntament, o diversos ajuntaments, els van reclamar a vostès exactament què havien de fer, diu : «Actuació concreta que hauríem de realitzar, oficialitat del llistat de productes i empreses que, sense capçalera ni signatura, s'annexa en el vostre escrit», i com ho havien de fer, vostès contesten a aquests ajuntaments exactament amb la mateixa relació de productes, aquesta vegada en castellà, és a dir, la mateixa carta d'abans però ara en castellà : una fotocòpia de la carta del Ministeri de Madrid. La pregunta és una aplicació creativa del que és una competència exclusiva a Catalunya : agafar la carta, fer la fotocòpia de Madrid, posar-la en castellà i trametre-la als ajuntaments.

Jo estic..., en tot cas, li diria que intentessin incrementar l'energia amb què vostès han aplicat això, perquè vostè ha dit que continuarien aplicant la mateixa energia, i jo crec que fóra bo incrementar, no molt més, però una mica, l'energia.

Vostè no ha contestat cap de les preguntes que jo li he fet oralment, per escrit, ni aquí tampoc; em diu que ja m'ho contestarà. La pregunta és : potser que tanquéssim el Parlament; perquè, si pregunto per escrit i no en contesta, i faig la interpellació i no em contesta, i em diu aquí que ja m'ho dirà; on m'ho dirà? Jo, amb molt de gust, després vaig a prendre un cafè amb vostè i acceptaré la seva explicació, però crec que tot això, les empreses que ha requerit, els productes que ha retirat,

les visites que ha fet, per què no ho ha comunicat al jutjat; tot això vostè ho ha d'explicar aquí; on ho ha d'explicar? Com pot sortir vostè aquí i dir que ja m'ho explicarà, si precisament avui és quan ho ha d'explicar, i, per tant, vostè no ha contestat absolutament res.

Jo li vull dir —hi insisteixo— que estem davant d'un tema de la concepció del consum. Miri, nosaltres varem ser de les primeres comunitats autònomes que varem tenir competències exclusives en aquest tema, i avui encara no tenim cap llei de consum, i tenen Llei de Consum Andalusia, Euskadi, Galícia i el País Valencià; aquí no existeix llei de consum, i vostès l'únic que han presentat —si no estic mal informat—, aquesta setmana, és una llei de tipificacions de sancions; perquè jo m'imagino que moltes senyores i senyors diputats no saben que fins i tot els expedients sancionadors que vostès estan tirant endavant són ilegals, perquè no tenen rang de llei. I vostès estan aplicant unes sancions que, davant de qualsevol recurs, no en guanyaran cap per un buit legislatiu de vostès, de molts anys i, per tant, no poden sancionar, no hi ha drets al consum i, en definitiva, la política de consum passa per deixar que, en definitiva, les grans multinacionals o aquelles empreses —per sort, poques, però importants, de vegades— que intenten treure guanys a costa de la salut, puguin continuar fent això, dia rere dia, mes rere mes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. El senyor Conseller té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, evidentment, hi havia un termini, una transitòria d'un any, però també hi havia l'emplaçament a tres departaments —Indústria, Sanitat i Comerç—, departaments ministerials, a fi i efecte que dictessin unes normes, que van tardar tres anys a dictar-se, i aquestes normes van fer que es pogués actuar la tardor de l'any passat, i és quan, com a conseqüència d'aquesta taula de coordinació i en contacte amb l'Administració central, el 18 d'octubre... i, evidentment, n'estàvem informats; del que jo em vaig queixar és que s'actués sense que hi hagués la informació que es començava a actuar, perquè l'estratègia prèvia s'havia negociat, s'havia planificat entre totes les comunitats autònomes i la mateixa Administració central; jo manifestava que em sabia greu que un acte important no hagués estat posat al dia «D», per entendre'ns, d'acord totes les comunitats, i que ens n'assabentéssim per una comunicació de premsa; i, a més, manifestava que la llista del 18 d'octubre era incorrecta, i la prova és que el 2 de novembre va ser corregida traient determinats productes.

Per tant, crec que quedaven clares les meves manifestacions d'haver corregut massa aquell 18 d'octubre. Després, hem actuat tots i, aleshores, evidentment, crec i puc, en aquest moment, manifestar quins són els productes sobre els quals nosaltres hem actuat, perquè són dintre aquestes llistes, i són : el producte Imedio, de Ciudad Real, i en concret, la goma sintètica de 40 grams, la que porta el nom del «Mago»; Imedio Banda Blava, de 21 grams, el Pegamento Imedio, Imedio Banda Grog, de 21 grams; Imedio Plàstic, de 21 grams, i Supercontacto Imedio, de 20 grams. De la Distribuïdora Universal, hi ha un Instant de 60 grams i un Instant transparent vinílica. De Kores-Fixo, una cola líquida de 70 grams. D'Univer-

sal Española, un Carioca de 25 grams. De Firestone Hispania, els Supergen Indy, de 80 mil·ligrams, i del mateix, el de 22 mil·ligrams. De Laboratorios Rayt, el Novopren de 40 centímetres i el Novopren de 170. D'Staedler Española, l'Uhu Universal. De Henkel, el Pegamento Universal de 20 grams. De Carzuch, el Pegamento Universal de 40 grams i el C-38, d'Industrias ASSA, l'IBE Impact 40 grams, el de 75 grams i el de 250 grams. De BM España el Pegamento Universal Scotch, de 30 mil·límetres, el bolígraf adhesiu, Scotch Pen, el de 18, i de Productos Kolinon, el mástic 101, de 35.

Aquesta és la llista sobre la qual hem actuat, és una llista de vint-i-cinc productes, dels quals, com he dit, s'ha tallat ja, pel que fa a la producció de Catalunya, tot el que són les fonts de producció i tenim controlades les fonts de distribució, i al comerç li hem dit que el poden retornar sense càrrec per a ells, i em sembla que és una acció que ha estat enèrgica, i, això, com dic, ha produït que alguns d'aquests productes avui s'estiguin comercialitzant amb una nova formulació, formulació que nosaltres hem controlat que realment estigui d'acord amb els paràmetres que marquen les lleis, i que, alguna d'aquestes anàlisis que hem fet, fins i tot l'hem retornada i el continuem tenint bloquejat perquè en alguna ocasió és una composició d'un 9%, per exemple, i en el procés de producció hem detectat que aquest 9% s'ha convertit a la millor en un 9,5, doncs, aquest també, perquè el controlem a través dels corresponents laboratoris, està bloquejat.

Per tant, penso que s'està treballant. Jo, sens dubte, considero que cada vegada hem de reforçar més tot el que faci referència a la qualitat de vida i, evidentment, al consum, i especialment en aquelles substàncies que siguin perilloses, com són les que parlem, i, per tant, d'aquí sàpiga que jo faré la màxima i millor dedicació amb el desig que aquesta preocupació desaparegui.

I, en conseqüència, a part de manifestar aquest desig, he de reiterar que hi ha un treball fort per part de la Inspecció i que, per descomptat, vull reiterar —i sé que vostè em dirà que això ho hem de fer de tots, però, bé, jo estic disposat a fer-ho des de la meua responsabilitat, però també emplaço, per un cantó, a enfortir tot el que són les associacions de consumidors, que són aquells ulls que ens han de permetre arribar arreu del Principat. Nosaltres hi hem de ser, però la societat també convé que tingui un dinamisme fort en aquest camp, i, per tant, des del Departament, estem facilitant, des de la independència que han de tenir aquestes entitats, perquè puguin tenir una tasca activa i decidida, i, a través d'ells, i a través de la col·laboració que també hi ha amb tots els ajuntaments, especialment a través d'aquells que han posat en funcionament les oficines municipals d'informació al consumidor, amb els quals haig de manifestar que hi ha una ràpida i excel·lent relació, el que hem de procurar és que quan es detectin casos que puguin estar en contra de la legalitat i que puguin constituir un motiu perillós, els serveis territorials estan oberts per fer immediatament les accions que calgui, i puc manifestar que el servei d'inspecció és àgil, i que el servei d'inspecció ràpidament es «persona» quan hi ha una denúncia a aquell lloc on es considera que hi ha una causa que pugui ser motiu d'infracció.

I, evidentment, jo ja li he dit, algunes de les qüestions que vostè em demana, jo les he intentat contestar; el que no puc dir d'un expedient, que presumptament, presumptament hi

ha unes possibles causes d'infracció, de moment dir els noms, i per això he facilitat els números, números que són oficials i que, evidentment, d'aquí a un temps amb molt de gust podríem parlar d'aquelles que hagin estat motiu de tancament de l'expedient, i, en conseqüència, la sanció que calgui.

Per acabar, vostè ha indicat que, evidentment, teníem un problema en l'aplicació del Decret amb el qual nosaltres podíem «apalancar» fins ara tota la qüestió disciplinària. Bé, escolti'm, aquest Conseller i el Consell Executiu, el Govern de Catalunya ha aprovat recentment un avantprojecte de llei que jo espero que entri a debatre's en aquesta Cambra i que ha de cobrir, d'ara endavant, que puguem tenir una acció enèrgica i que amb aquesta acció, a més, com veuran en l'avantprojecte de llei aprovat pel Consell Executiu, esperem i desitgem que hi hagi, com fins ara, la màxima col·laboració de tots els responsables municipals, ja que entre uns i altres, cada un des de la seva respectiva responsabilitat, hem de procurar treballar fermament i amb energia, però cercant sempre una millor qualitat en tot el que fa referència als productes de consum.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política del llibre, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula per fer l'exposició de la interpellació.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del llibre

El Sr. RIERA I GASSIOT : Senyor President, senyores i senyors diputats, la interpellació presentada sobre la política del llibre era al conjunt del Govern, perquè ens sembla que seria important coordinar un seguit de preguntes i d'interpellacions per saber quina és la política del llibre a Catalunya, que no és solament una política, pel que fa a temes culturals, lingüístics o d'imatges, o pel que fa a temes com l'ensenyament, com l'oci, com la propaganda, sinó que també és, i sobretot, una indústria poderosa, una indústria que està sempre en crisi però que, alhora, es pot dir que neix i reneix i torna a néixer i sempre es recupera, com una mena d'au fènix important en aquest terreny.

I si és difícil explicar-ho a l'hora de les grans becaines, voldria recordar que fins i tot a l'avantdarrera Fira del Llibre de Frankfurt, dedicada a les noves tecnologies, hi havia un gran rètol que deia «Fins i tot l'ordinador més perfecte necessita un llibre de normes», em penso que això explica aquesta relació constant que hi ha entre el llibre, que romandrà, que queda, i totes les noves tecnologies, que, curiosament, sembla que s'hagin de menjar el llibre i no se'l mengen mai.

He dit, per exemple, que amb aquesta preocupació nostra pel llibre hem formulat en diverses ocasions preguntes al Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, preguntant-li en concret què passava amb el llibre i amb TV3. Les respostes —alguns senyors diputats hi eren— a la Comissió van ser més aviat pobres : se'ns va anunciar que el Canal 33 faria un concurs per parlar de llibres, i se'ns deia que televisivament era difícil parlar de llibres, cosa que va contra l'experiència d'altres televisions, per citar, una vegada més, el famosís-

sim programa *Apostrophe*, de la Televisió Francesa, que és un dels de màxima audiència i que parla només de llibres. O també per explicar de l'experiència positiva, per exemple, de Catalunya Ràdio, que ha aconseguit, en aquests moments, fer una sèrie de programes sobre el món del llibre, amb una certa eficàcia.

Aquesta interpellació va tenir una circumstància històrica, i és l'aparició el mes de gener —si no ho recordo malament, el 19 de gener— en el *Diari Oficial de la Generalitat* d'un decret que substituïa la pràctica del suport genèric per al món de l'edició, suport genèric que havia estat arbitrat en temps de l'aleshores Conseller Max Cahner, i en el qual un seguit de gent de diferents sectors del món de l'edició havíem participat. Es tractava de dir: la llengua i la cultura catalanes han patit una marginació històrica de molts anys, i, en aquests moments, necessita una mena de suport molt clar. És una cultura que té dret, i té dret històric, legítim dret històric a rebre un tipus de subvenció del diner públic per poder recuperar tot l'espai que li hauria correspost si la nostra història hagués estat una història... (*remor de veus*), si la nostra història hagués estat una història més normalitzada.»

En aquell moment, en el Decret ens preocupava a nosaltres la supressió de l'adjectiu «genèric», perquè, justament, el caràcter de suport genèric volia dir que aquesta subvenció no tenia res a veure amb cap criteri de selecció per raons de contingut, és a dir, esborràvem tota mena de temptació de fer dirigisme a l'hora d'orientar els editors i les seves pràctiques editorials. És a dir, un podia saber, un editor podia saber que rebria suport per a un llibre que fos d'elogi a la política del Departament de Cultura i alhora per a un llibre que fos molt crític amb aquesta política del Departament de Cultura. Els editors, en aquells moments, a més, van aparèixer molt preocupats per la mesura; en aquests moments —i suposo que el Conseller de Cultura ens ho explicarà— s'ha arribat a un acord amb els editors, modificant una mica el sentit del suport genèric, incrementant la quantitat global al suport genèric i distingint entre el que és compra de llibres nous destinats a biblioteques i el que és fons d'editors, i el que són diners destinats a projectes especials al món de l'edició. Ens n'alegem.

De tota manera, i havent dit això, per tant, diguéssim, agraïnt els esforços per haver arribat a una bona entesa amb els editors, jo crec que queda pendent la pregunta de si és suficient el suport al llibre en català. Els exemples europeus paral·lels ens haurien de fer pensar: els llibres catalans han estat exposats a Suècia, on suposo que els representants de la Conselleria han tingut ocasió de comparar mesures. A Suècia es compren de mil a mil dos-cents exemplars de cada llibre publicat, i, a més a més, hi ha diner oficial per donar un 2,5% d'increment de drets d'autor als autors suecs que han publicat els llibres en suec. També els autors suecs tenen temptacions d'escriure en llengües d'àmbit més majoritari, com és l'alemany o l'anglès, i, per tant, és normal que hi hagi un estímul a aquesta compra. Alguns poden dir que la quantitat de 200 milions és molt important, ho és, evidentment, per als que no els tenim, però voldria dir que en aquests moments a diverses partides del Pressupost hi ha despeses destinades als llibres, importants. No sé si s'han fixat que en els diferents departaments hi ha una partida —229.06— de publicacions i propaganda, en la qual —he estat sumant les quantitats— no arriben als 1.000 milions,

podria dir-se 1.000 milions, no, són 940 i tants milions de pesetes, destinats, justament, a la partida de publicacions, i que consti que no compto la 228.01, d'estudis i treballs tècnics, que en molts casos són també publicacions, ni la 229.06, de publicitat i propaganda, que també en molts casos són publicacions.

Hi ha, per tant, una primera pregunta, que és si els editors, si la indústria editorial catalana, amb aquesta quantitat de 200 milions i amb les mesures paral·leles, en té prou. Si no, seria important tornar a revisar aquelles conclusions que en el marc del Congrés de Cultura Catalana —fa, per tant, quinze anys— plantejaven els sectors relacionats amb el món del llibre, tant dels editors com dels escriptors, com dels llibreters, com dels distribuïdors, que deien que o es feia un esforç enorme per trencar aquesta mena de dinàmica negativa d'entropia pel llibre en català, o difícilment aconseguiríem que s'estabilitzés la indústria. (*Remor de veus.*)

Hi ha un tema que també m'agradaria comentar ni que fos en aquest instant que va del llum groc al llum vermell, i és que, a més del llibre en català, la Generalitat de Catalunya, en tant que Govern de Catalunya, ha de tenir molt present la indústria del llibre, tant si és en català com si és en castellà. En aquests moments, al Parlament italià, tant al Ple del Parlament com a la Comissió de Cultura, hi ha un debat, i un debat, pel que vaig seguint, intensíssim, per comentar què significa la nova fusió que hi ha hagut a Itàlia del grup Mondadori amb l'*Espresso*, per explicar i per tractar d'avaluar políticament què signifiquen aquestes fusions i què significa això de cara al futur de la indústria editorial italiana. En aquest país hem tingut absorcions i indústries d'empreses editorials catalanes molt importants en mans, en aquest moment, de multinacionals estrangeres, i crec que el tema no ens ha preocupat prou encara. Una mica l'autonomia nostra depèn també de l'autonomia de la nostra indústria. Crec, si més no, que encetar una reflexió sobre què significa la indústria editorial a Catalunya, no solament referida al llibre en català, sinó també al llibre en castellà, seria, en tot cas, un bon exercici per lubricar els sentiments d'aquesta Cambra a favor del llibre.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats; d'acord, senyor Diputat, jo crec que vostè ha encetat una reflexió, i, bé, amb molt de gust hi correspondré. Em fa l'efecte que aquesta reflexió que vostè feia és una reflexió en què moltes persones ens sentim involucrades i, per diversos motius, implicades.

Vostè deia, parlava de la indústria editorial, i es referia inicialment a la qüestió de la indústria editorial, i parlava d'aquesta indústria, que neix i sempre es recupera. Jo, en això, no..., si vostè m'ho permet, jo no hi estic gaire d'acord. És a dir, efectivament, el que passa és que Barcelona, d'una manera especial, i Catalunya —d'una manera especial la ciutat de Barcelona—, continua essent la capital de producció editorial en llengua castellana. Però això, que continua essent una realitat... És a dir, hi ha hagut unes alternatives, aquests darrers anys, però això continua essent una realitat, però, malauradament, no amb la mateixa composició de les empreses editorials que tenia abans.

Es a dir, moltes de les grans editorials catalanes —moltes d'elles eren d'origen familiar i de societats petites que després es varen anar engrossint—, moltes d'aquestes indústries editorials han caigut en mans estrangeres i algunes altres pràcticament han passat per via d'absorció a formar part d'altres complexos i grups editorials. És veritat, també, que moltes editorials petites han passat a mitjanes, i que la nostra indústria editorial, en el sentit creatiu i en el sentit d'expansió, manté una certa creativitat; però, per a moltes de les editorials catalanes, i per a moltes de les editorials a nivell d'Estat, la caiguda greu dels mercats llatino-americans ha estat un cop definitiu que moltes no han pogut suportar, i que s'han vist obligats, en tenir costos d'estructures elevats, doncs, a formar part d'absorcions..., a ser absorbits per empreses estrangeres. Jo crec que aquesta és una situació preocupant —i en això coincideixo amb el senyor Diputat—, preocupant perquè vol dir que la nostra capacitat de creació i de difusió cultural, l'esperit que moltes vegades havia arribat arreu del món i, sobretot, dels països de parla castellana, de moltes persones que a Catalunya havien treballat —i moltes persones notables— en la indústria editorial, en aquest cas es veu disminuïda, i, en tot cas, s'obre l'interrogant de la possible acció-interacció que poden tenir les empreses que cauen sota òrbites d'editorials estrangeres. Jo, en aquest sentit, puc assegurar al senyor Diputat i als senyors diputats de la Cambra que nosaltres seguim aquest procés, que hem mantingut converses amb moltes d'aquestes empreses i que, en la mesura de les possibilitats que ofereix una determinada actuació, nosaltres hem procurat i procurarem, en la mesura que puguem, que es respecti aquesta capacitat d'iniciativa cultural que tenien les editorials, i que la producció pròpia es mantingui, i que no passin a ser, les grans editorials catalanes, sucursals d'editorials estrangeres. Però, com vostè sap, els mecanismes i les mecàniques del mercat no són controlables necessàriament i, en tot cas, aquest és un esforç de conscienciació i, sobretot, de rendibilització d'aquestes empreses, amb la convicció clara que el mercat del llibre en llengua castellana és un mercat que es produeix d'una manera més normal, més adequada i més rendible si això es fa des de capacitats i mentalitats pensades amb gent que havien viscut aquesta situació que no pas, moltes vegades, com a simples elements traductors d'altres iniciatives editorials. Però és una situació que a nosaltres ens preocupa, i, aquesta reflexió que feia el senyor Diputat, jo la comparteixo i, en tot cas, crec que és una situació que convé seguir de la vora.

Em pregunta el senyor Diputat si la indústria editorial catalana en té prou amb les mesures que s'han adoptat després de l'acord que, com ell es referia, s'ha obtingut amb els editors. Jo, si m'ho permeten, voldria fer una reflexió sobre això: en primer lloc, perquè quan, el mes de gener, va sortir un nou decret en el qual es mantenia per a l'any anterior la situació establerta, però que marcava unes línies que pensàvem que eren interessants, jo em mantinc en l'encert de la proposta que vam fer en aquell moment, propostes que, amb totes les matisacions i les discussions subsegüents, han estat acordades amb els editors i que estic convençut que faciliten i afavoreixen més, en aquests moments, la indústria editorial que no pas la situació anterior.

El suport genèric, com deia el Diputat, va ser una bona mesura que es va prendre l'any 81 o l'any 82, quan la producció

de llibres era de 1.800; amb una producció de llibres de 4.900 i amb totes les situacions originades durant aquests anys, a mi em semblava i estava convençut que calia i era convenient introduir modificacions per tal no d'altra cosa que d'intentar cercar la millor fórmula que permetés donar un suport a l'edició de llibres en català, edició de llibres amenaçada sempre a causa de les característiques conegudes, però a les quals se n'ha d'afegir una que és, certament, important. Em diu si això permet que les indústries editorials visquin. Jo li diria que, aquest, és un interrogant: és a dir, no hi ha mai cap garantia que una indústria editorial pugui viure o pugui molt ben viure; depèn de molts aspectes, fins i tot dels mateixos aspectes de l'Administració, de l'encert en l'elecció dels títols, de la capacitat d'adequació d'aquesta editorial a la realitat del mercat, però, a part d'aquests, que jo diria que són implícits en la mateixa estructura mercantil de les editorials, n'hi ha d'altres, alguns dels quals sí que m'agradaria revisar.

Un dels més importants és, precisament, el baix nivell que té Catalunya de lectura. Té un nivell baix, que es veu tant en la lectura de llibres, però també de revistes i de diaris. Aquesta és una situació extraordinàriament preocupant. És veritat que diuen, en unes enquestes i unes estadístiques que van sortir fa uns dies en un diari, que els catalans llegeixen... el 26% dels catalans, més de cinc llibres cada any, que el 50% dels catalans han llegit, com a mínim, un llibre en català en els darrers dotze mesos, etcètera. És a dir, que sembla que el nivell de lectura a Catalunya és superior al nivell de lectura a la resta de l'Estat, però això no produeix cap satisfacció, perquè l'element de comparació no és un nivell alt, sinó que és un nivell extraordinàriament baix. Per tant, vol dir que el nivell de lectura baix té una importància fonamental no només per al manteniment de la indústria editorial, sinó, el que és més greu, per al nivell de culturització del país. Què s'ha de fer, en això? Hi ha elements que, això, ho afavoreixen. Aquest matí parlàvem de les biblioteques —una xarxa, una bona xarxa de biblioteques, ben instal·lada, moderna i ben dotada, és un element que genera lectura—; un element fonamental per a la generació de lectura és l'escola, i, per tant, una escola que fomenti, que incentivi, que prepari els seus alumnes perquè llegeixin més. És a dir, hi ha uns elements que jo diria que són, per una part, estructurals —com aquest cas de les biblioteques—, i un altre que són elements de formació, que correspon a la formació que es dona a l'escola.

Aquest nivell de lectura baix, en canvi, té uns aspectes satisfactoris, en la mesura que sembla que els nois més joves tendeixen..., llegeixen més que les persones més grans, i això crec que permet deduir-ne que hi ha una acció escolar aquests darrers anys —d'una manera especial pel que fa al català— que afavoreix aquest nivell més elevat de lectura. Però, tot i així, encara estem en un nivell baix; qualsevol element d'actuació per elevar aquest nivell de lectura, tant des del punt de vista de l'escola com des del punt de vista d'una bona proposta en els mitjans d'informació, jo crec que aquest és un element fonamental.

Altres elements fonamentals per a això és tot el que ajuda que s'origini una bona creació literària, bons autors —és un increment de la proposta—, bons nivells de distribució, atractius, ben preparats, ben disposats, ben informatitzats —és un element positiu—, i, en aquest sentit, jo li podria dir que algunes

de les coses que paral·lelament a aquest suport, que crec que és un suport beneficiós, perquè hi ha adquisició de llibres per a biblioteques, de fons, que abans no hi era... Però, en canvi, jo crec que afegeixen elements que tendeixen a respondre a la preocupació que s'apuntava abans.

Un és aquest conveni que hem signat amb TV3. És un conveni que preveu 36 programes de 90 minuts dedicats al llibre; és a dir, pensem que és fonamental que el principal mitjà de difusió, que és la televisió, dediqui un apartat al llibre, perquè això té un efecte que molts llibreters coneixen, que és un efecte generador d'interès per la lectura i per l'adquisició de llibres, pensem que aquesta és una mesura important i fonamental que està concretada i que s'ha fet. També hi ha un altre acord signat amb TV3, que és l'*Agenda cultural*, que es produirà un mínim de tres cops per setmana en hores de màxima audiència, i nosaltres pensem que, en aquesta *Agenda cultural*, s'hi han d'incorporar també llibres, quan això sigui el resultat d'una proposta que es produeixi aquells dies.

Un element molt important és el que té referència a la distribució. Nosaltres tenim bones llibreries i, sobretot, tenim bons llibreters, però, en canvi, moltes d'aquestes llibreries no disposen dels elements de modernització indispensables; una política de modernització de les llibreries, a través d'una informatització suficient, que s'està estudiant en col·laboració de molts llibreters i el Departament de Cultura, jo crec que, això, també ho afavoriria.

I, després, hi hauria elements que afavorissin el foment de la creació literària, com tota una sèrie de mesures que la Institució de les Lletres Catalanes ha elaborat i estan en vigor, i altres que pensa aplicar en un futur.

És a dir, jo crec que el conjunt de la situació d'una millor producció del llibre i una millor adequació és el resultat d'una sèrie d'actuacions que comencen des de la formació, com la contribució als mitjans d'informació, com també que el llibre i moltes de les actuacions relacionades amb el llibre es converteixin en una veritable novetat que sigui d'interès general.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Riera té tràmit de rèplica.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí. Gràcies, senyor President, i gràcies, també, senyor Conseller, per la resposta i per les respostes concretes que ens ha ofert a mi i a la resta de la Cambra. En primer lloc, pel tema del suport genèric. Evidentment, jo crec en l'autonomia dels col·lectius professionals, i més d'un col·lectiu professional en el qual hem treballat molts anys tant vostè com jo, com és el del món editorial; si els editors han acceptat l'acord, no seré jo qui els esmeni la plana. De tota manera, com que, de cara al 1988 encara funcionava el sistema anterior, la pregunta ben concreta seria si ja ha estat feta la comanda de llibres corresponent al 88, i, en aquest cas, quin mes els editors podran començar a cobrar o cobraran d'una manera definitiva aquest suport genèric, que molt sovint el necessiten, perquè no oblidem que gairebé la meitat de llibres que es produeixen no cobreixen costos industrials el primer any de la seva comercialització.

Segon aspecte, la insistència en un punt, que és la desigualtat de la producció editorial en català pel que fa a la rendibilitat dels seus títols. Hi ha un sector de llibre infantil, important, i

que funciona; hi ha el sector de llibre parascolar, que és el que ateny aquestes vendes, de vegades, que ens permeten dir : «Hem venut tants Pedrols, hem venuts tantes Carmes Rieres, hem venut etcètera», i amb xifres realment... (*remor de veus*). Moltes gràcies, sí. Hi ha, per exemple, el sector de llibres de text d'EGB, que funciona bé, però hi ha, per exemple, buits importants encara en el conjunt editorial català. Els llibres de text de formació professional comença ja a ser una zona, diguéssim, preocupant; evidentment, suposo que hi ha d'haver un estímul especial de textos per a la reforma, perquè, si no, el senyor Descals dirà que no afavorim la reforma escolar amb una producció editorial adequada... Jo tinc la sensació que ens falten —i ens falten d'una manera molt important— textos universitaris bàsics; és a dir, una persona, en el moment que comença a estudiar, a la universitat, biologia, o dret, o ciències, etcètera, no té textos catalans —i, no ho sé, els professors universitaris de la Cambra poden dir si m'equivoco o no en aquest punt—, i em penso que és un tema important. Com és importantíssim, també, el tema de l'assaig; és evident que, per a un editor, editar un assaig no és mai rendible, però, en canvi, la rendibilitat cultural per al país és notable : ens vam trobar amb un país en què no funcionaven les universitats i els editors, molt sovint, havien de fer suplència d'universitats —fins i tot voldria recordar que en una iniciativa editorial que jo vaig posar en marxa vam poder editar el Karl Popper, actualment premi Nobel de la Generalitat de Catalunya, la qual cosa crec que contribueix també a aquest prestigi final del filòsof a Catalunya i de la seva, diguéssim, popularitat actual.

Bé, jo estic absolutament d'acord amb una cosa que ha dit el Conseller, i que ha dit aquest matí el senyor Sobrequès : que les biblioteques són l'element fonamental per crear hàbit de lectura; per tant, que sense biblioteques no ens en sortirem, i, finalment, vull recollir un punt que ha dit el Conseller, que és sobre el tema del baix nivell de lectura i la necessitat que hi hagi sistemes de publicitat. Jo no sé si allò de les «vitamines» va funcionar; jo confesso que havia estat relativament crític amb aquell tipus d'anuncis. Ara, si estimulants a menjar vitamines s'aconsegueix que es venguin més llibres, fins i tot suportarem el mal gust de nous anuncis d'aquesta mena.

De tota manera, crec que sí, que tot el que sigui fomentar un cert tipus d'estímul a la lectura serà bo per a tots nosaltres, i serà bo per als futurs consellers d'aquesta Cambra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller vol fer contrarèplica?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Només des de l'escó, senyor President, per respondre dues qüestions que em presentava el senyor Diputat. El suport genèric corresponent al 88, efectivament, s'estan donant les ordres de pagament : jo no sé si algú ha cobrat, però, en tot cas, el Departament sí que ha donat diverses ordres de pagament —ho sé perquè jo mateix n'he signat, però són una successió de llistes. Espero que això es pugui fer efectiu tan aviat com sigui possible. Una de les coses que hem introduït és que, la nova disposició que sortirà, procurarem que surti al més aviat possible, i procurarem que el temps en què..., que surti un llibre que pugui disposar de suport genèric que es pugui incorporar en aquell mateix temps, perquè pugui arribar abans a les biblioteques. Moltes vegades els llibres, les novetats arriben a les biblioteques tard

i, aleshores, sembla que això pot perdre una part de la influència de..., bé, de contacte o de contagi que pugui tenir una bona edició.

En relació amb els llibres de text universitari, que és realment un dels dèficits importants —altra cosa és la formació professional; els de formació professional, el que fins ara era primer grau, hi havia llibres, el més especialitzats era més difícil, tot i que n'hi ha alguns i que són bons... Amb els llibres de text universitari, s'ha creat una comissió entre la Direcció General d'Universitats del Departament d'Ensenyament i la Direcció General de Promoció Cultural que està preparant una convocatòria conjunta dels dos Departaments per donar ajuts a les editorials que, d'acord amb les respectives universitats, es dediquin a editar llibres de text i monografies. Jo espero que això pot ser un començament; aquests llibres no són moltes vegades llibres senzills ni llibres econòmics, però jo crec que si, amb el temps, es va preparant i es va adequant una norma que, això, ho faciliti, es podran editar aquests llibres, i que, al mateix temps, molts d'aquests llibres, si són expressament dels primers cursos, podran ser llibres veritablement rendibles.

Pel que fa referència a l'assaig, que, efectivament, requeriria una especial protecció, jo espero que dins d'aquest acord del suport genèric, i amb aquests ajuts específics per a col·leccions, per a sèries o per a llibres especials..., jo, quan pensàvem en això, pensàvem en obres importants, moltes de les quals ja han aparegut o, precisament, en col·leccions de tipus de llibres que tenen més referència amb l'assaig que no pas amb la narrativa. Jo espero que aquestes normes, que, per altra banda, crec que s'han d'anar perfeccionant i que s'han d'anar adequant en cada moment, resultin les més adequades perquè puguem incrementar la nostra indústria editorial i que això afavoreixi una producció editorial del llibre català, que sigui bo, que sigui agradable a la gent i que faciliti aquest increment de lectura i de cultura, pel qual, nosaltres, tots plegats maldem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller.

El novè punt de l'ordre del dia és interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Metros de Barcelona, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Celestino Sánchez Ramos, del Grup Mixt. Per exposar la interpellació, té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Metros de Barcelona

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, jo crec que fer aquesta interpellació després del debat que s'ha realitzat aquest matí, en el qual han aparegut —jo crec— els elements fonamentals de l'opinió política que el Consell Executiu té sobre el metro, el Pla de Metros de Barcelona, és una mica complicada. I jo, fins i tot, he donat voltes de com i de quina manera abordar el tema. I, segurament, pot aparèixer una certa precipitació en algunes idees que jo expliqui, però crec que, al marge d'aquesta realitat, és imprescindible fer aquesta discussió. Perquè aquesta discussió incideix en milers, milers i milers de persones d'una forma diària i quotidiana.

Jo no sé si vosaltres, tots, en moments determinats heu pujat al metro i, sobretot, a les hores punta. I estic convençut que les seves conclusions seran les mateixes que les meves : i

és que si mirem, amb molta seriositat, als ulls de les persones que van en les hores punta al metro hi ha un «cabreig» contingut en ells, perquè és una situació que arriba quasi fins a la inhumanitat. Milers i milers de persones amuntegades, aquesta és la realitat. Jo sé que és complicat resoldre aquest problema, però hem de partir d'aquesta realitat, hem de partir de la realitat del problema. Però no simplement aquesta situació concreta, sinó que, a més, a més passa una cosa curiosa : la gent ha d'anar a treballar; la gent ha d'anar al cine; la gent va a fer esbarjo. I ha de perdre hores i hores de la seva vida únicament assegut o agafat a una barana.

I crec que aquests són temes reals, de la vida quotidiana, i que el Parlament de Catalunya ha de tenir la capacitat de discutir aquesta realitat per tenir capacitat de donar resposta concreta a aquesta situació. I que els problemes financers, econòmics, polítics han de posar-se a disposició de tenir capacitat de resoldre aquest tema, perquè, si no, no té sentit la capacitat legislativa del Parlament de Catalunya, o la capacitat de resoldre el problema des del Govern de la Generalitat.

Jo crec que hem de partir també d'una altra realitat, a més d'aquesta que és molt quotidiana, molt concreta, molt de les persones, i és que la realitat, la qual està immersa el metro de Barcelona és una realitat metropolitana. I jo, fins i tot, m'atreiria a dir més : metropolitana però, fins i tot, amb un abast més gran. Jo no sé si la Regió I en podria ser la idea o no, però la realitat és aquesta : pel metro de Barcelona passa la gent que viu a la Regió I, i, per tant, abordar el Pla de Metros a Barcelona, des del nostre punt de vista, des del punt de vista dels comunistes de Catalunya, ha de partir d'aquesta realitat metropolitana. I, per tant, a més, hauríem d'incorporar una altra idea, que no sé si —ja dic, per aquesta certa improvisació que he hagut de fer— el senyor Conseller estarà en condicions de resoldre, i és que el Pla de Metros de Barcelona, necessàriament ha d'estar emmarcat en un pla del transport públic a nivell de tota l'àrea metropolitana, no únicament la discussió o l'opinió respecte als problemes del metro. Perquè metros i autobusos, ferrocarril de Catalunya i ferrocarril estan estretament lligats. Perquè el problema és com i de quina manera la persona que viu a Sabadell, que viu a Manresa i arriba a Sant Andreu o a altres llocs, després té la capacitat d'anar a la plaça Catalunya o d'anar a la plaça de Sants; aquest és el gran problema. I, per tant, la necessitat que, des de les altes instàncies de Catalunya —el Parlament i el Consell Executiu—, tinguem capacitat d'avançar en la idea d'un pla del transport públic que tingui capacitat de resoldre aquest problema concret, que és un problema que tots i cada un de nosaltres estem vivint dia a dia, hora a hora.

Però, al mateix temps, hi ha un altre tema, i és que, perquè una persona vagi d'un lloc a un altre ha de fer transbords la «tira» de vegades. I ho estic dient de memòria : el Pla de Metros del 84 deia, amb molta claredat, que un dels objectius que es plantejava era la necessitat que les persones es moguin per anar a qualsevol lloc..., amb l'objectiu que no haguessin de fer més de dos transbords. Jo crec que aquesta és una bona idea i una bona proposta, però perquè això sigui real, pugui ser real, s'ha de contemplar el Pla de Metros dintre d'un pla general del transport públic, perquè, si no, no tindrem capacitat de fer-ho. I, a més, abordar un tema important : la tarifa única, com i de quina manera la gent es mou per Barcelona, per Badalona, per

Sant Adrià, per l'Hospitalet a partir d'una tarifa única, que la faci més fàcil i més rendible, des d'un punt de vista econòmic, el seu, la seva mobilitat en el marc d'aquesta realitat que té característiques metropolitanes.

Però —i aquest és un element que hem d'abordar necessàriament— el problema de fons, quin és? I aquí em permetreu que faci referència, una mica, al debat d'aquest matí. Aquest matí s'ha parlat de jocs olímpics, però no s'ha parlat dels milers de persones que han d'anar a la Zona Franca; no s'ha parlat d'això. I és molt important l'anella olímpica, molt important; però és molt important els milers de persones que han d'anar a la Zona Franca dia rere dia, perquè, si no, no poden viure, perquè és d'aquesta manera que han de guanyar-se el sou. I aquest és un tema molt important i no es pot sortir per la tangent; s'ha d'abordar aquest tema.

I diré els problemes financers : com i de quina manera, des de l'opinió petita al Parlament de Catalunya, que som nosaltres, es poden resoldre els problemes financers. Però el problema és aquest : com podem resoldre el tema dels treballadors de la Zona Franca? Com podem resoldre els problemes dels treballadors de la Verneda? Com i de quina manera? De Sant Martí de Provençals, com podem resoldre aquest problema, que han de fer quinze i vint minuts per agafar el metro? Hem d'abordar aquest tema i hem de tenir la capacitat de donar respostes concretes.

Per últim, perquè no em vull passar del temps, jo crec —i avançant segurament una mica l'opinió que el mateix Conseller em pugui donar—, jo sé que sempre que es parla d'aquest tema, sempre es parla del mateix : diners. D'on i de quina manera surten els diners. Jo crec que el Parlament de Catalunya, i, per tant, també el Consell Executiu, haurien de partir d'una idea. Primer : que, diners, n'hi ha; hi ha els Pressupostos de la Generalitat. Jo crec que a la pròxima discussió dels Pressupostos de la Generalitat no hauria de passar el que va passar en la discussió anterior, i és que quan es plantegin modificacions pressupostàries per resoldre problemes d'aquest tipus no estigui l'oposició de la majoria per impedir-ho : aquest és un tema. Jo sé que aquests són pocs diners, jo ja ho sé, però amb aquests pocs diners es poden fer coses, i, per tant, que amb el pressupost vinent puguem fer una discussió amb aquestes característiques, de possibilitar que, per a aquests temes, hi hagi diners. Però hi ha diners a altres llocs, perquè els comunistes de Catalunya partim d'una idea que és una realitat, per sort, i és que Catalunya i Espanya no són països pobres. Possiblement no som els més rics, però no som països pobres. Jo voldria posar algunes dades, que poden tenir algun error : 32% de beneficis de la gran banca —i em puc equivocar, però aquestes són xifres oficials—; 52% de beneficis de les caixes d'estalvi —i ja no vull parlar de la KIO, no vull parlar de la KIO o d'altres. Jo estic convençut que el Consell Executiu, això, ho sap; això, ho sap.

La meua pregunta és : per què, des del Consell Executiu, des d'aquest Parlament, no es planteja amb seriositat que és necessari un sector públic financer català, que es doni l'instrument o un dels instruments —no l'únic—, un dels instruments necessaris per abordar que els treballadors de la Verneda tinguin la possibilitat d'anar a treballar sense els problemes que tenen ara; que els treballadors de la Zona Franca puguin anar a treballar a les seves fàbriques —això de «les seves fàbriques»

perquè treballen allà; no perquè siguin seves; que bo que seria, que bo que seria, però vaja... Però el tema és aquest, el tema és aquest : per què no ens plantegem aquesta idea amb seriositat, perquè aquesta és la divisió seriosa que hi ha entre l'esquerra i la dreta, aquesta posició de distribuir la riquesa; que aquesta riquesa que està en uns llocs i que no possibilita resoldre problemes concrets, un govern l'agafa per intervenir i per resoldre.

Jo ja sé que, en definitiva, amb aquestes idees estic plantejant una idea sublimar que, si em permeteu, la diré no sublimarment, sinó amb claredat. I és que, segurament, seria bo una nova majoria a Catalunya, una majoria d'esqueres, una majoria de les esquerres que poguessin fer aquest sector públic financer català, i que, a partir d'aquí, poguessin anar de veritat a resoldre els problemes amb diners, amb diners.

I és per això pel qual nosaltres fem la interpellació, que no us la llegiré perquè tots vosaltres, segurament, l'heu llegida.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Il·lustre senyor Sánchez. Per a la resposta, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. Il·lustre senyor Diputat interpellant, senyores diputades, senyors diputats, en aquesta interpellació, referida, en general, al Pla de Metros... ja hem tingut fa unes hores oportunitat de parlar-ne, però crec que valdria la pena, probablement, que repetís què és el Pla de Metros? En què consisteix? Què significa el Pla de Metros, que, probablement, l'Il·lustre senyor Diputat interpellant trobarà alguna —no totes—, però alguna de les respostes a les preguntes plantejades.

El Pla de Metros és un acord al qual vàrem arribar les administracions responsables del transport urbà ferroviari, que va definir quines eren les necessitats a cobrir, a la ciutat de Barcelona i al seu entorn, en transport ferroviari, i, al mateix temps, fixava les prioritats que s'establien per a la seva realització. Les inversions que s'expliquen com a necessàries afecten tant la companyia del metro de Barcelona com Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, ambdues companyies actuant en el territori comprès en el Pla de Metros. El Pla de Metros —i després entraré en els seus continguts—, entenem que no necessita tant propostes que el resolguin com finançament per tal que es pugui executar, i, en tot cas, un cop realitzat o a punt d'acabar-se la seva realització, necessitaria una revisió, una ampliació o una actualització, que seria bo que comptés amb la mateixa unanimitat que va aconseguir ja la seva elaboració.

El Pla de Metros preveia i preveu perllongacions de línia : avinguda del Carrilet-Residència Sanitària, pel que fa a la línia 1; Santa Coloma-Camí Fondo pel que fa a la línia 1; Sagrada Família-La Pau, pel que fa a la línia 2; Plaça d'Espanya-Plaça Universitat —aquesta, dels Ferrocarrils de la Generalitat. Preveia també inversions en cotxeres : la de Sant Genís, a la línia 3; el triangle ferroviari línia 1, línia 2 i línia 4. Altres actuacions —algunes que demanava l'Il·lustre senyor Diputat— : la unificació, per exemple, tarifària —tema importantíssim—, o instal·lacions per a conducció automàtica, instal·lacions de seguretat, ventilació forçada, etcètera. Aquestes, que li esmento a tall d'exemple, són les que s'estan realitzant ara o que, algunes d'elles, resten per fer.

La Generalitat i l'Ajuntament varen negociar amb l'Administració central —Ministeris d'Economia i Hisenda i de Transports, Turisme i Comunicacions, com ja he explicat aquest matí— el contracte-programa, que era, precisament, l'instrument per finançar les obres i les altres actuacions previstes en el Pla de Metros, almenys les que es pretenia que estiguessin finalitzades l'any 1990. Aquest contracte estava redactat a l'acabament de l'any 86, però no va poder-se signar per l'oposició, en aquell moment, del Ministeri de Transports. Després, s'ha intentat reprendre els contactes, l'any 87, l'any 88 —tal com he esmentat aquest matí—, sense èxit, fins ara. Per tant, totes les obres contingudes en el Pla de Metros que s'han fet fins ara i les que actualment s'estan realitzant, ho han estat amb fons de la Generalitat, sense cap aportació de l'Administració central.

El Pla de Metros del 84 és encara vigent, ja que mai s'ha vist a prop el seu final, i, per tant, no s'ha revisat. El Govern de la Generalitat és conscient de les importants transformacions que ha sofert la ciutat de Barcelona i la seva àrea metropolitana, i pretén procedir a la seva revisió en el marc, senyor Diputat, en el marc de la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità, que té encomanada, per llei, la redacció del Pla Intermodal de Transports de la Regió I : una llei del Parlament va crear la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità; aquesta Comissió s'ha reunit ja dues vegades —ahir, sense anar més lluny, va ser la segona de les seves reunions, en què va aprovar la creació de comissions, i l'establiment el va aprovar el Reglament de Funcionament de la mateixa Comissió— i és la que té encomanada la redacció d'aquest Pla Intermodal de Transports de la Regió I, amb representació de totes les administracions locals de la zona. Regió I —que era una cosa que esmentava el senyor Diputat. Per tant, comprèn l'àmbit territorial de la regió primera, i és un pla intermodal, és a dir un pla que té en compte no només el transport ferroviari, sinó, com molt bé esmentava el senyor Diputat, tots els àmbits del transport que cal tenir en compte, és a dir que serveixen per al transport de les persones, sigui tren ferroviari, siguin autobusos, línies de bus urbanes, etcètera. Per tant, és aquesta, la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità, la que iniciarà ara la redacció d'aquest Pla Intermodal de Transports de la Regió I.

El senyor Diputat ha fet esment al tema concret de la Zona Franca —n'hem parlat una mica aquest matí. Ha quedat clar, em fa l'efecte —o, en tot cas, voldria que hi quedés ara—, que l'accés a la Zona Franca no s'ha de realitzar, forçosament —també es pot, però no forçosament—, per Montjuïc. Donar servei a la zona és una necessitat generada per la mobilitat obligada, com ens recordava el mateix senyor Diputat interpellant. Existeixen alternatives a considerar, i estan contemplades en el Pla de Metros : perllongació de la línia 1 des de la Ciutat Sanitària, derivació des de l'estació del Gornal de Ferrocarrils de la Generalitat, derivació des del metro de la plaça d'Espanya o bé —aquesta quarta que ha sorgit en els darrers mesos— a través del metro, a través de la muntanya de Montjuïc.

Voldria fer-li esment de les obres que s'han realitzat —com he dit abans, amb fons de la Generalitat— fins ara, incloses en el Pla de Metros : les perllongacions Torras i Bages-Santa Coloma, a la línia 1; La Pau-Pep Ventura, a la línia 4; Santa Eulàlia-l'Hospitalet Centre, a la línia 1; Lesseps-Montbau, a la

línia 3, i Sant Ildefons-Cornellà, a la línia 5. Igualment s'han realitzat les cotxeres de Boixeres i de Roquetes i s'han fet inversions en seguretat, mecanització de l'explotació i energia. Tot això, per un conjunt, per un volum total d'inversions de 8.546 milions de pessetes.

També voldria fer esment de les obres que estan actualment en curs —també finançades pel Govern de la Generalitat— : la perllongació Santa Coloma-Camí Fondo, de la línia 1 —la infraestructura, el pressupost de la fase actual és de 1.165 milions de pessetes—; la prolongació avinguda Carrilet-Ciutat Sanitària, de la línia 1 —la superestructura, pressupost de la fase actual, 631 milions de pessetes; podrà entrar en servei molt probablement a finals d'aquest any—; cotxeres de Sant Genís —ja s'està acabant la infraestructura, s'està col·locant la superestructura; pressupost d'aquesta fase actual de superestructura : 1.296 milions de pessetes—, i el remodelatge de les estacions Jaume I, a la línia 4, i Urgell, a la línia 1, amb un pressupost de 83 milions de pessetes —40,6, l'estació de Jaume I, i 42,5 l'estació d'Urgell, de la línia 1.

He intentat, amb aquest reguitzell de les inversions..., li he esmentat per intentar respondre l'inici de la seva intervenció, quant a aquest metro «insuficient i inhumà» —en paraules de l'Il·lustre senyor Diputat— que tenim a Barcelona i als voltants, a les rodalies de l'àrea metropolitana. Sempre, sempre, tot és millorable. Nosaltres entenem que el servei que dona el metro cobreix una molt bona part de l'àrea a la qual dona servei; certament, les inversions contingudes en el Pla de Metros pretenen l'extensió d'aquest servei. És un metro «insuficient», s'estan fent més estacions i s'està fent quelcom que també té incidència respecte no tant o no només a la insuficiència, sinó també a la «inhumanitat», que és que s'està intentant donar major capacitat de transport a aquest mateix metro. S'estan fent inversions, per exemple, de perllongació d'andanes, que permetrien que les unitats, en comptes de poder transportar només tres cotxes, poguessin arribar a quatre cotxes —és un increment del 25% de la capacitat del transport—, la qual cosa facilitaria o donaria una molt més gran —un 25% més— capacitat de transport a aquest metro, que, certament, en algunes zones i en determinades hores, és insuficient. Sempre passa que els transports sempre tenen un moment... com ens passa en les carreteres : ens passa sempre amb la infraestructura del transport, que no es pot, en cap cas, dimensionar només per a les hores punta. Aquesta és una situació respecte al transport «inhumà». Tant la companyia de metros com Ferrocarrils de la Generalitat han fet un esforç importantíssim d'inversió, en aquests darrers anys, en nous cotxes, de molt millor qualitat, que milloren, no només tècnicament, el servei, sinó també pel que fa referència al tracte al passatger : avui, els cotxes que donen servei —tant, repeteixo, a la companyia del metro com a Ferrocarrils de la Generalitat— han millorat molt i molt les condicions que tenien, anant simplement sis, set, vuit anys enrere.

Gràcies, senyor President. Espero, senyor Diputat —i estic, òbviament, obert a qualsevol mena d'aclariment que requereixi—, espero haver, si més no, aclarit algunes de les seves preocupacions.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor interpellant, senyor Celestino Sánchez, vol interve-

nir en tràmit de rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Amb molta brevetat, perquè, senyor President, senyores i senyors diputats, jo tinc una sensació que m'agradaria que la vida me la desmenteixi, i és que, en els papers, i segurament en els caps, nosaltres podem tenir solucions, però al marge d'aquestes idees i d'aquests papers, com que la vida és tossuda, molt tossuda, jo tinc la impressió que, per desgràcia, dintre de tres anys, quatre anys, aquestes idees que s'han expressat no estaran fetes, perquè jo crec que, en el rerafons de tota aquesta discussió, estem fent una discussió a dos nivells : una, concepció de transport públic i, l'altra, finançament per fer-ho —són els dos problemes. Per què? Perquè jo crec que el transport públic ha de resoldre de veritat el problema de les hores punta : si no tenim capacitat de concebre un transport públic d'aquestes característiques, la Meridiana estarà embussada de cotxes diàriament, i no simplement serà un problema del metro, sinó que, a més, serà un problema de la Meridiana. Perquè, la realitat —la realitat, no la ficció—, quina és? És que si en una línia de metro han de passar vuitanta mil persones en una hora, i és una hora punta, o aquest metro està dissenyat i pensat per a això o no resoldrem el problema. Per tant, jo crec que en definitiva és una concepció de transport públic, la que estem discutint, i dic «transport públic» com a element de prioritat, i no la Meridiana embussada com a element de prioritat, perquè la SEAT-Volkswagen i perquè altres empreses multinacionals de l'automòbil vinguin cotxes a punta pala. Però jo crec que aquest és el problema : és una filosofia en què segurament hi ha elements de coincidència, perquè, moltes de les coses que m'ha plantejat, seria collonut tenir els diners per fer-ho.

I, després, l'altre problema : de les xifres que vostè m'ha donat, no es fa, no es fa el transport públic que el Partit dels Comunistes de Catalunya creiem que és necessari, no per a nosaltres, per als milers i milers de ciutadans. No, no surten els comptes... Jo no sóc especialista en aquest tema i, sense ser especialista, estic convençut que amb aquests diners no es pot fer. I, per tant, el problema és com tenir els diners per fer-ho, i vostè no m'ha contestat aquesta idea —segurament, quan faci la moció, me la votaran en contra—, però, de veritat, eh?, diners, a Catalunya, n'hi ha, per fer això : diners, n'hi ha; el problema és la voluntat política de trobar-los, aquests diners, i fer-ho. Per tant, ja dic, en algunes idees hem coincidit, amb la qual cosa estic molt content —perquè dóna la impressió que, ser comunista, potser és ser una cosa molt estranya—, però en el que no coincideixo és ni en la filosofia del transport públic que vostès estan dissenyant, perquè el meu és el que he explicat, i perquè, a partir d'aquí, s'ha de tenir la capacitat de recaptar els diners suficients per fer-ho... I en aquests dos temes, que, ja dic, són de concepció global, no m'ha satisfet, i segurament les nostres propostes de resolució després de la interpellació aniran en aquesta direcció, i, si poguéssim trobar la majoria perquè avancessin, em quedaria una mica sorprès, però bé, el treball sempre s'ha de fer.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sánchez. L'Honorable Conseller vol fer contrarèplica?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyores i senyors diputats —gràcies, senyor President—, voldria remarcar el tema de l'increment de la capacitat del transport. Sembla que queda prou clar que,

el que pretén el Pla de Metros, és precisament això, incrementar la capacitat del transport a partir de dues possibilitats : una, incrementant les línies, els quilòmetres de xarxa de metros, i, una altra, fent inversions, senyalització, amb automatismes, amb cotxeres, per exemple, que permeten emmagatzemar els cotxes i posar-los en servei a les hores punta, per exemple; inversions, aquestes, que tenen una molt eficaç intervenció en el tema de l'increment de la capacitat del transport.

On són els diners? Sembla que ja ho he explicat : els diners són segons un contracte-programa, en el qual el Govern central ha de destinar —és també la seva competència— a tirar endavant aquest pla de metros. Per tant, els diners són al Govern central que no signa el contracte-programa. És per això que li recomanaria que vagi amb compte, il·lustre senyor diputat, amb qui pretén conformar les noves majories, no fos cas que el seu desengany fos més gran que l'actual.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Ara hauríem de passar al punt número 10 de l'ordre del dia, però s'ha demanat que sigui posposada aquesta interpellació.

Per consegüent, passem al punt onzè, que és : interpellació al Consell Executiu sobre el foment del teatre a Catalunya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera i Gassiot, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre el foment del teatre a Catalunya

El Sr. RIERA I GASSIOT : Senyor President, senyores i senyors diputats, amb el pensament encara a Berna però també a Catalunya, plantejo aquesta interpellació sobre foment del teatre a Catalunya, sobre quatre punts : primer, el Teatre Lliure; segon, el Teatre Nacional de Catalunya; tercer, infraestructura de locals teatrals i quatre, xarxa de teatres a Catalunya i el suport a aquesta xarxa.

En primer lloc, dir també que la circumstància de la interpellació va ser el conflicte plantejat pel Teatre Lliure, que se sentia discriminat i que amenaçava amb la possibilitat de tancar si no rebia, des d'aquell moment, un suport institucional no solament de la Generalitat, de la Diputació, de l'Ajuntament i també de la Generalitat, per a poder continuar fent teatre.

En aquell moment, nosaltres ens vam manifestar absolutament a favor del Teatre Lliure i vam manifestar el nostre suport —i el manifestem encara— per les raons que, d'una manera molt resumida, eren aquestes : ens semblava que el Teatre Lliure genera dinàmiques teatrals creadores, estimulants, que, a la pràctica, s'ha convertit en una escola d'actors, en una escola d'escriptors teatrals, aquesta figura de l'escriptor-traductor teatral que sovint arrodoneix o prepara un text perquè sigui eficaç des del punt de vista escènic; és, a la pràctica, una escola de músics, de directors d'escena, d'escenògrafs; el Teatre Lliure projecta, arreu del món, el teatre català i estimula la producció del teatre català. És a dir, les protestes, les mobilitzacions, les manifestacions d'aquells dies del Teatre Lliure sembla que van servir per a actualitzar la problemàtica de què significaria la pèrdua del Teatre Lliure en aquell moment; s'ha arribat a un acord, n'estem contentíssims, i, una vegada més, es demostra, per tant, que no són del tot inútils

les protestes per objectius justos; és, en tot cas, una bona lliçó a recordar.

El segon punt : Teatre Nacional de Catalunya. Fa ben pocs dies, l'Honorable Joan Guitart, Conseller de Cultura, respondent un company de Grup parlamentari, el senyor Jaume Nualart, va parlar-nos sobre el Teatre Nacional. Recollint un recull de premsa de la intervenció del senyor Guitart en Comissió : primer, el titular «Guitart assegura que el teatro catalán atraviesa un buen momento», això ha creat un optimisme desbordat en els professionals del món del teatre, quan diu també : «y se encuentra en una línea ascendente» n'estem molt contents. Aleshores, immediatament, el Conseller diu : «El Conseller de Cultura assegura que la creació del Teatre Nacional contribuirà a crear una bona infraestructura teatral». Ens sembla molt bé, però potser ens preguntem com i per què, de quina manera s'estructurarà —raó, causa-efecte— aquesta creació del Teatre Nacional, amb aquesta contribució a crear una bona infraestructura teatral. Continua dient, el recull periodístic, sobre aquesta intervenció : «Joan Guitart assenyalà que la seva principal preocupació en aquests moments se xifra en les dificultats trobades per a iniciar la construcció del Teatre Nacional, tot i que va expressar la seva confiança que les obres començaran molt aviat». Potser una petició sobre la traducció, en termes, diguéssim, gairebé fiscals, de què vol dir aquest «més aviat», és a dir, això vol dir aviat, dins d'aquest exercici..., etcètera. Jo recordo que en el Pressupost d'enguany vam aprovar 350 milions —si no ho recordo malament— de la partida d'inversions, precisament per a aquest Teatre Nacional de Catalunya, i que se'ns havia assegurat que en el termini del primer trimestre tindríem ja el projecte. Per tant, en aquest cas, una pregunta, un punt d'interpellació molt concret : quan tindrem a les mans el pla d'aquest Teatre Nacional de Catalunya, les dates de la seva posada en marxa, què farà, què no farà, quin serà el seu programa..., etcètera, és a dir, amb el màxim de precisions possibles.

Tercer punt : infraestructura de locals teatrals a Catalunya. Arran del Pacte Cultural, signat solemnement al Palau de la Generalitat i que va tenir una mort tan trista, es va elaborar un llistat d'infraestructures teatrals a Catalunya, d'infraestructures culturals generals i, en concret, d'infraestructures teatrals. Jo he tingut ocasió de visitar molts d'aquests locals que, *nominalment*, són teatres. Quants d'aquests teatres, arreu de Catalunya, serveixen per a fer teatre, amb el concepte actual de teatre? Sé que s'hi pot fer, de tant en tant, una intervenció, una acció teatral escolar, totes elles molt dignes, que no requereixin grans complicacions tècniques, però, de veritat, en el sentit estricte del terme, és a dir, que puguin servir com a teatres on s'hi pugui portar una representació que ha estat estrenada en un altre lloc, quants d'aquests teatres hi ha? I, aleshores, la nostra pregunta-petició és : hi ha algun pla per a intensificar —ho repeteixo : intensificar, perquè sé que s'estan fent moltes coses, ja des dels altres Consellers fins a l'actual Conseller— i incrementar les feines que es fan per rehabilitar aquests locals teatrals perquè serveixin, de veritat, per a fer-hi representacions teatrals? I, aleshores, una mica, la pregunta també seria : quin és aquest pla d'aquí al 92?

Finalment : Xarxa de Teatres de Catalunya. Gràcies a la Xarxa de Teatres de Catalunya, en aquests moments hi ha trenta-dos ajuntaments que tenen activitats teatrals d'una

manera estable. La Xarxa de Teatres, que ha tingut —i té, com totes les coses vives— molts problemes —Chesterton ens deia que «només allò que és viu sempre sembla a punt de morir»—, doncs, malgrat tot, en aquests moments, compta amb una subvenció que molts considerem insuficient. Si no estic mal informat, la Xarxa de Teatres de Catalunya rep, per part de la Generalitat, uns 40 milions anuals; aleshores, és una xifra també important, però no oblidem, per exemple, que només el lloguer del Teatre Romea de Barcelona costa 79.100.000 pessetes l'any, que les representacions del Centre Dramàtic són 189 milions, les del Poliorama 175; que, per exemple, al Consorci del Gran Teatre del Liceu hi ha una dotació anual de 350 milions, etcètera. Nosaltres no hem dit mai res contra aquestes xifres —molt en compte!, eh!, no vull fer demagògia dient : «Al Liceu tant i a la Xarxa de Teatres tan poc»—, l'única cosa és la pregunta de si de veritat la Xarxa de Teatre rep una quantitat suficient per la importància que té. Voldria només donar una dada : en un estudi del Col·lectiu de la Xarxa de Teatres Públics de Catalunya se'ns diu que, en el finançament d'una butaca de teatre, els ajuntaments hi participen amb un 56,9%, els taquillatges amb un 23,3%, la Generalitat amb un 9,2%, les diputacions amb un 7,4%, i altres —que són empreses comercials, *sponsors*, etcètera— amb un 3,2%. Nosaltres creiem que és una aportació molt petita, per part de la Generalitat, si en aquests moments vol recollir una cosa que és òbvia, i és una estranya i persistent, gairebé mil·lenària, vocació teatral de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo procuraré respondre, senyor Diputat, les preguntes que vostè ha fet —no sé si ho faré amb el mateix ordre i de la manera que vostè desitjaria. Efectivament, vostè ha tingut l'amabilitat de fer un resum d'una nota de premsa en la qual expressava declaracions que jo havia fet i que, fonamentalment, subscric —i em fa l'efecte que moltes persones a Catalunya subscriuen. Una, molt important, és aquesta millora constant i permanent de l'oferta teatral a Catalunya, i em sembla que un dels motius, i precisament perquè això és l'esforç de moltes companyies i de tot un procés, em fa l'efecte que ens en podem sentir col·lectivament satisfets, perquè, en tot cas, el mèrit correspon a aquest conjunt de circumstàncies que ho han fet possible, però la realitat —i el senyor Diputat es referia a algunes d'aquestes companyies—, l'oferta teatral a Catalunya, en aquests moments, jo crec que està en un nivell com no havia estat mai. Ahir, precisament, m'explicaven que una d'aquestes companyies, Dagoll Dagom, en aquests moments havien passat per la seva sala 240.000 persones. Jo no crec que en tota la història del teatre a Catalunya, mai s'hagi produït un esdeveniment com aquest amb un espectacle musical d'alta qualitat, i que em fa l'efecte que ens fa sentir a tots plegats satisfets, i, d'una manera especial, el mèrit que els correspon a ells, però també la col·laboració institucional que ha fet possible això.

Em parlava el senyor..., em preguntava..., deia que dividia això en quatre apartats, un és del Teatre Lliure. Jo crec que, com deia molt bé el senyor Diputat, el Teatre Lliure és un cas

singular, tant per la qualitat de la seva trajectòria com per la seva estructura, i jo crec que el que es va posar en evidència amb motiu de la sèrie d'actuacions, d'incidents i de la protesta a què es referia el senyor Diputat, en primer lloc va ser una cosa que jo vaig referir en aquell moment, és a dir, que el Teatre Lliure sempre havia disposat del suport de les institucions, i com, ja en aquell moment, les institucions estaven disposades a prosseguir aquest suport. Les coses que en aquell moment es van parlar i les que es van dir, jo crec que després s'han anat complint: en aquests moments, el Teatre Lliure disposa de la presència de les dues institucions dins de la seva Fundació i, per tant, jo crec que aquest és un teatre i una companyia de la qual ens podem sentir satisfets, i de la qual ens podem sentir, en tot cas, convençuts de la seva necessitat i de la seva continuïtat.

Es referia al Teatre Nacional de Catalunya. Efectivament, jo crec que el Teatre Nacional de Catalunya és una infraestructura teatral absolutament necessària i important per a nosaltres, i jo crec que està ben enfocada la qüestió; crec que, fins i tot, la persona que està destinada a ser-ne el primer director artístic, Josep M. Flotats, reuneix totes les característiques per a fer-ho i per a fer-ho bé, crec que ha aixecat el nivell del teatre català a un nivell molt alt, i crec que amb la seva presència a Catalunya ha contribuït precisament també a aquesta dignificació qualitativa del teatre.

Hi ha dos aspectes al Teatre Nacional: un és el de les obres; el projecte està realitzat; i quan jo deia que això es faria molt aviat és perquè, en definitiva, estem esperant una cessió de terreny, una cessió de terreny que està en l'àrea de la plaça de les Glòries. Aleshores, nosaltres hem insistit a l'Ajuntament perquè formalitzés aquesta cessió; hi havia un problema d'una energia que passava per allà; jo crec, em diuen que, en aquest moment, allò està salvat; nosaltres ara, fa uns dies, hem rebut un esborrany o un avantprojecte de l'acord que hauriem de signar, i quan jo dic que espero que es formalitzi molt aviat és que espero que —ara ho estan examinant els del gabinet jurídic— això estigui d'acord, que puguem acceptar aquesta cessió de terreny i que es puguin endegar de manera immediata les obres, que, tal com el senyor Diputat deia, disposen d'un pressupost previst perquè es puguin iniciar amb força i amb una bona empenta aquest any.

Paral·lelament a això, jo crec que en el moment que es pugui formalitzar aquest inici d'obres, jo crec que aleshores és el moment que ens plantejem, d'una manera seriosa i amb tota la previsió de temporalitat i de temps, el projecte del Teatre Nacional, i aleshores, jo crec que estarem en condicions i estarem en el moment adequat, quan podrem establir el moment del començament, el moment de l'inici de les obres i podrà correspondre tots els elements de preparació amb tot el projecte del Teatre Nacional. Que això és un element generador d'infraestructura teatral? Efectivament, jo em referia a infraestructura teatral en el sentit més ampli. Jo crec que les dues sales del Teatre Nacional, amb totes les característiques que han de tenir, això ha de permetre que no només la influència del Teatre Nacional es circumscriuï a Barcelona, sinó que això ha de tenir influència a comarques, ha de possibilitar que algunes de les companyies que actuen en el teatre comercial es desplacin després a la resta de Catalunya, i pel mateix procediment han de poder venir companyies de la resta de Catalunya a

actuar al Teatre Nacional.

Per tant, jo crec que això és generador d'aquest tipus d'estructura, d'infraestructura teatral, que és un element potenciador, quan aquest element està ben orientat, està ben qualificat i és capaç de generar aquesta dinàmica que pot generar un teatre de les característiques de les que s'han previst per al Teatre Nacional de Catalunya.

Em parla el senyor Conseller de la infraestructura de teatres de Catalunya, què es fa amb això. Bé, en això vostè sap que hi ha una sèrie d'ajuts per a la reconversió de locals i d'equipaments. Això —ha sortit ja publicada una Ordre en el *Diari Oficial de la Generalitat*—, aquests ajuts estan destinats als ajuntaments que tenen projectes d'adequació de teatres municipals, i també a les entitats que progressivament van millorant les seves estructures. A aquest concepte, en el Pressupost de l'any 89, hi ha destinats 120 milions de pessetes. Però, a part d'això, hi ha previst també —i en això hi ha hagut una elaboració i una col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona—, i per la seva importància s'ha elaborat un Pla de Teatres de Barcelona. Aquest Pla de Teatres de Barcelona, la quantitat necessària i previsible seria més elevada —s'elevaria a 500 milions de pessetes—, i en això estem disposats a obrir una negociació, no només les dues entitats que hi estem d'acord, sinó també, amb una primera conversa, que hi pogués haver una aportació del Ministeri de Cultura. Jo també voldria remarcar les aportacions de quantitats en això que s'ha fet al Teatre de la Passió, d'Olesa; al Teatre de la Passió, d'Esparreguera; al Teatre Fortuny, de Reus, etcètera. És a dir que per a la creació d'aquesta infraestructura hi ha aquests ajuts, que és per a la reconversió de locals, tant d'entitats dels ajuntaments com també pel que fa referència a les entitats privades.

En relació amb la xarxa de teatres públics de Catalunya; el senyor Diputat ho explicava molt bé. En això hi ha més d'una trentena d'ajuntaments —trenta-dos, deia ell, aproximadament això deu anar per aquí, però és més d'una trentena— que configuren aquesta xarxa, la qual cosa vol dir que fan més de tres-centes representacions l'any; és un nombre important. L'objectiu de l'ajut és proporcionar un ajut als municipis de la programació de teatre professional al llarg de tot l'any. Al costat d'aquest aspecte —després li contestaré l'última pregunta que em feia—, jo voldria remarcar, per la seva importància, l'especial intensitat i l'especial increment que té el teatre *amateur*. A Catalunya disposem, aproximadament, de set-cents grups de teatre *amateur*. Aquests grups estan..., han fet una federació de grups *amateurs* de teatre, i aquesta federació ha ajudat a muntar una roda de teatre intercomarcal i organitza una sèrie de tallers de direcció teatral, etcètera, és a dir, jo crec que un dels elements positius de l'actual situació del teatre és, precisament, també, que al costat d'un teatre professional considerable i que actua amb qualitat i actua amb criteris d'internacionalització, però, al costat d'això, tenim aquests set-cents grups de teatre *amateur*, que això permet pensar que la revitalització del teatre a Catalunya és una realitat.

Jo voldria simplement, abans d'acabar, explicar com també s'està actuant en aspectes que fan referència a la creació teatral. Aquest conveni, que va fer el Centre Dramàtic de la Generalitat amb Catalunya Ràdio, per a la coproducció de textos teatrals d'autors catalans —dels quals ja se'n disposa d'alguns—, jo crec que també és una cosa remarcable. La necessitat que hi

hagi autors teatrals és imprescindible, i, si no hi ha un element estimulador per fer-ho, aleshores ens trobem que l'element, no de casa, sinó d'autors estrangers, configura una bona part de la nostra programació.

Em pregunta finalment el senyor Diputat si crec que aquests diners són suficients, i fa referència a uns percentatges. Miri, senyor Diputat, els diners per a cultura mai són suficients; és a dir, si nosaltres tinguéssim molts més diners, nosaltres podríem fer moltes més coses. Si els ajuts fossin més importants, es podrien aconseguir també increments en altres aspectes. El que passa és que nosaltres ens movem en una precarietat presupostària i, sobre aquesta base que actuem nosaltres, hem de mantenir centres propis —la qual cosa em fa l'efecte que no és dubtós que s'hauria de fer—, ajudar també el teatre professional i ajudar el teatre *amateur*, però, a més, fer aquesta diversitat d'ajuts, que hi ha ajuts a companyies, que hi ha ajuts a sales, que hi ha ajuts a projectes. És a dir, la diversificació de l'ajut comporta una minoració de les quantitats, però pensem —i en això hi hem donat moltes voltes, i hem reflexionat profundament— que és més adequada aquesta diversitat d'ajuts, perquè permet de fer un abast més ampli quant a l'increment i quant a la promoció teatral, que no, probablement, concentrar els ajuts en quantitats més importants, que probablement tindrien alguns efectes beneficiosos en aquest sentit, però, en canvi, probablement no podríem cobrir l'abast de les necessitats teatrals. És a dir, jo crec que estem aplicant els recursos que tenim amb criteris de bona administració i amb criteris, sobretot, de procurar que el principal beneficiat d'això sigui el teatre, en favor també d'una culturalització del país i d'un increment i millora en la qualitat i en la quantitat de l'oferta teatral a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Ignasi Riera disposa d'un torn de rèplica.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President, i primer una remarca de tipus tècnic : l'Honorable senyor Conseller m'ha anomenat «Conseller» en un moment, suposo que és un error, o és un nomenament? (*Remor de veus i rialles.*) D'acord, bé, no, ho deia perquè, per si de cas, per donar la notícia posteriorment als amics... (*Remor de veus i rialles.*) Em diu el President que correspon a la nova majoria..., ens n'alegrem.

Bé, jo, unes notes, en alguns casos, de suport al que ha dit el Conseller, però també d'explicació d'una preocupació. En el tema del Teatre Nacional de Catalunya. És clar, es fa el Teatre Nacional de Catalunya just en un país que, malgrat les seves limitacions d'espai i d'habitants, té grups, en aquests moments, d'importància cabdal i d'una gran professionalitat; dient-los només de memòria : el Lliure, el Dagoll Dagom —absolutament d'acord—, la Fura dels Baus, els Joglars, la Companyia Josep Maria Flotats, els Comediants, i un llarg etcètera. És clar, vol dir, per tant, que la configuració d'aquest Teatre Nacional ha de ser, segurament, sobre la base de totes aquestes experiències acumulades, no sobre la base d'una d'aquestes soles experiències, i amb possibilitat de lubricar tots aquests conjunts i de fer que aquesta explosió teatral sigui de veritat.

D'acord també amb un altre tema, que és el del teatre *amateur*. Catalunya té expressions de teatre *amateur* que agafen tot un poble; el cas concret d'Olesa, d'Esparreguera. No oblidem

que, després, de llocs com Esparreguera surten actrius tan importants com la Lizaran, per exemple, i que és normal que un poble que tot ell viu a l'entorn del teatre, acabi necessitant teatre. És per això que nosaltres insistíem en aquest Pla —i em penso que és un dels punts en què ens ha dit les quantitats destinades—, la importància d'insistir en aquest Pla de recuperació de teatres a Catalunya. Ho repeteixo, tots els que hi ha en llista és impossible recuperar-los ni en dos ni en tres anys; no seríem nosaltres tan suïcides de creure que tot el Pressupost de Cultura ha d'anar per aquí, però sí que seria interessant conèixer com anirà, no, ho repeteixo, no en aquesta sessió, sinó més endavant, la possibilitat de saber que aquest programa és un programa que s'anirà contemplant d'una manera creixent en els propers pressupostos.

Un aspecte especial i una gran remarca : la importància del teatre infantil. En altres intervencions parlamentàries anteriors en Comissió de Cultura hem insistit, per exemple, en el suport a grups com Rialles, cicles com Cavall Fort... En aquest cas concret em permeto dir que, no solament com a element de formació, sinó també com a element d'integració : puc assegurar-los —els que vivim en zones considerades com a perifèriques— que el teatre infantil és un element d'integració a la realitat cultural catalana notabilíssima, i que mai a la vida un grup de teatre infantil ha trobat respostes agressives per una qüestió de vehicle lingüístic, per exemple. No hi ha res més fàcil que introduir la llengua, molt sovint, a través d'una proposta teatral i d'una proposta engrescadora com és la d'aquests grups.

La importància també del suport a manifestacions teatrals descentralitzades. Si en algun lloc es pot dir que el teatre no es fa només a Barcelona és a Catalunya. Jo recordo, per exemple, que a Catalunya hi ha, d'una manera periòdica, manifestacions teatrals importantíssimes —a Tàrraga, Granollers, a Sitges, a Cornellà de Llobregat, a Terrassa, a Vic, etcètera—, i que, a més de l'Institut del Teatre de Barcelona, hi ha, per exemple, dos centres dramàtics, com el d'Osona i el del Vallès, que estan produint constantment nous espectacles que després, justament, són els que permeten que teatres de Barcelona —aquesta setmana hi ha alguna estrena d'una proposta del Centre Dramàtic del Vallès— justament es forneixin amb aquestes propostes teatrals.

En aquest sentit, insistir també en la importància de la descentralització. No diem res contra els 500 milions per acord amb l'Ajuntament de Barcelona, però que potser sí que contrasten amb els 120 milions per a la resta de Catalunya; ho repeteixo, no sóc, per sistema, antibarceloní, potser perquè vaig néixer també a Barcelona, però penso que en aquest cas concret els serveis a la persona tenen aquesta necessitat de ser serveis cada vegada més localitzats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller vol fer contrarèplica?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : No, només unes poques paraules, en primer lloc per..., bé, em sembla que hi ha un nivell elevat de coincidència amb el que deia el senyor Riera, i, per tant, no voldria afegir gaires coses més. Dir-li, simplement, que en la coincidència i en la discrepància, els consells del senyor Riera sempre són ben rebuts, potser per això m'hi referia com a «Conseller».

La segona cosa és que parlava de les experiències, de les experiències acumulades, que n'ha de sortir, en definitiva, un element afavoridor del Teatre Nacional, jo crec que efectivament, totes les experiències que s'estan produint ara, i els treballs i les realitats jo crec que han de ser tinguts en compte, contemplats i incorporats al futur Teatre Nacional. Per tant, jo crec que tot aquest recull de bones companyies i de bones actuacions, jo crec que això serveix per configurar un Teatre Nacional, que jo crec que ara es pot establir amb més característiques d'èxit que un temps enrere, on aquesta situació no s'havia produït.

I, finalment, coincidir amb ell en la importància de la descentralització. Tant aquesta xarxa de teatres de Catalunya com totes les iniciatives que s'han emprès en aquests darrers temps en relació amb la revitalització de teatres; fins ara no n'hi havia cap que s'hagués fet de la mateixa ciutat de Barcelona, la major part de les actuacions sobre sales eren de fora de la ciutat, però jo crec que, tot i que Barcelona necessita una actuació quant a sales, també ho necessita la resta de Catalunya. Per tant, coincidència en la descentralització.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és : interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ordenació del litoral català, que formularà el Diputat Il·lustre senyor *Don Joan Saura*. (*Remor de veus.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ordenació del litoral català

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'objecte d'aquesta interpellació és saber quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política d'ordenació del litoral, especialment la construcció de nous ports esportius, i també les polítiques de regeneració de les platges catalanes.

El nostre Grup ha presentat aquesta interpellació preocupat per la creixent i progressiva degradació de les platges catalanes, degradació deguda, fonamentalment, a la proliferació de ports esportius, lligats —en molts casos— a operacions especulatives.

A més a més, presentem aquesta interpellació perquè creiem que el Consell Executiu està afavorint, assumint, de vegades per passiva, altres per activa, aquest procés de degradació de les platges catalanes, afirmació aquesta que pot semblar dura, però que respon al que és avui la política del Consell Executiu.

El litoral català, com tots vostès saben, està força degradat. El litoral català es pot malmetre irreversiblement per l'especulació i per la no-intervenció de l'Administració de Catalunya. Perquè, què és el que està passant? El que passa és que a Catalunya hi ha un dèficit de llocs d'estacionament nàutics, hi ha un dèficit d'amarratges, i estem en un moment en què Catalunya està incrementant el nombre d'embarcacions. En un estudi de fa cinc o sis anys es deia que en aquests moments existeixen d'onze a dotze mil llocs d'amarratge i que està previst que l'any 2000 hi hagi unes necessitats, aproximadament, de vint o vint-i-quatre mil amarratges. I, davant d'aquesta demanda, estem assistint a l'aparició de nous projectes esportius, im-

pulsats, fonamentalment, per promotors privats amb interessos únicament especulatius, i sense tenir en compte el perjudici que s'ocasiona a les platges catalanes. Així, podem veure que, en una comarca com el Maresme, en aquests moments, sobre la taula dels ajuntaments hi ha diversos projectes de construcció de nous ports : a Cabrera de Mar, a Vilassar de Mar, a Montgat, a Sant Pol, a Calella, a Malgrat... Vull assenyalar que la distància entre aquests ports és la següent : entre el Masnou i Premià, 4,6 quilòmetres; entre Premià i Vilassar, 1,5 quilòmetres; entre Vilassar i Cabrera, 1,7 quilòmetres; entre Cabrera i Mataró, 5,5 quilòmetres. Si tots aquests projectes tressin endavant, el Maresme es convertiria en un immens port esportiu, i nosaltres diem que, al Maresme, amb el port esportiu de Mataró, n'hi ha prou.

Però no és només el Maresme. El Maresme potser és el lloc especialment greu, però hem vist com s'han autoritzat ports esportius a zones entre Tossa i Sant Feliu —a Cala Giberola, per a nosaltres una veritable aberració—, que hi ha antics projectes, com el de Port Lligat, el famós projecte que va quedar mig aturat, de Pals, però que possiblement té alguna cosa a veure amb la desaparició o amb la no-inclusió de determinades zones dels aiguamolls de Pals cap a una possible operació d'un port esportiu i d'una urbanització en els aiguamolls de Pals... O podríem dir coses semblants de Roda de Berà, de Torredembarra o d'altres indrets de Catalunya.

I, miri, nosaltres diem que, al darrere de tots aquests projectes hi acostuma a haver capital especulatiu; hi ha, sovint tècnics, i de vegades polítics, darrere de tots aquests projectes; hi ha també operacions urbanístiques lligades, en el territori immediat al port, que revaloritzen els terrenys —urbanitzacions de segona residència, nous centres recreatius, pèrdues importants de sòls agrícoles, com és al Maresme, o sòls d'interès natural, com serien els aiguamolls de Pals.

Però els ports esportius tenen, a més a més, dos efectes importants sobre el litoral. Primera, privatització d'una part important d'espais públics, privatització d'una part important d'espais públics —l'altre dia, parlant amb una comissió de veïns de Vilassar..., si es fes el port esportiu de Vilassar, la tercera part de la platja, exactament 850 metres, es privatitzaria, Vilassar perdria la tercera part de l'espai públic de platja. Però, a part aquest efecte negatiu, n'hi ha un altre : jo ara els estalviaré una explicació tècnica dels temporals, de la sorra, però estic segur que tothom sap que els ports esportius signifiquen la desaparició de la sorra de les platges que estan al sud d'on es fan els ports esportius, i, així, se sap que el port d'Arenys, que es va fer l'any 54, ha significat, en trenta anys —però en trenta anys—, que, de 300 hectàrees de sorra a les platges del sud d'Arenys de Mar, en aquests moments, no hi hagi més de 100 hectàrees.

Per tant, senyores i senyors diputats, fer ports esportius cada cinc quilòmetres o cada sis quilòmetres és incompatible amb el fet de mantenir i recuperar les platges, i el que volem dir és que és possible afrontar les necessitats d'amarratge amb altres mètodes, amb altres procediments, que es pot fer d'altres maneres, i que fins i tot l'any 83, en el que va ser l'estudi del Pla de Ports Esportius —estudi rigorós, seriós, important—, que ja va ser producte d'una proposició no de llei aprovada en aquest Parlament, que instava que el Consell Executiu no donés més autoritzacions de nous ports esportius, de tot allò que es va fer

en aquell estudi, veiem que, pràcticament, no s'ha complert res, pràcticament no s'ha complert res.

I, quines eren les propostes que es feien en aquell Pla de Ports Esportius? Se'n feien cinc, per afrontar el que ja es veia que serien necessitats d'amarratge a Catalunya. Primera, reordenar les instal·lacions existents : cal fer plans de reordenació dels ports esportius existents. Segona, ampliar les instal·lacions saturades : és millor ampliar un port esportiu, fer-lo més gran —quan, a més, els ports esportius, a Catalunya, són molt petits—, perquè aquest port esportiu que ja existeix ja té efectes negatius, que fer un altre port esportiu. Tercera consideració : augmentar la capacitat de les instal·lacions actuals a terra, cosa que a la majoria de ports europeus s'està fent, en aquests moments. Quarta consideració : impulsar la construcció d'instal·lacions nàutiques lleugeres, les bases nàutiques, que significa no fer obra marítima, i que són instal·lacions reversibles. I, en últim cas —en últim cas—, la construcció de noves instal·lacions portuàries; en últim cas, en aquest Pla d'Estudis de Ports Esportius, es deia «la instal·lació de nous ports esportius». Fins i tot els vull llegir un parell de paràgrafs molt curts d'aquest estudi, on diu clarament que no es poden fer tants ports esportius. Un d'ells diu que l'experiència de països amb una costa de característiques similars a la nostra indica que no es pot fer ús d'aquesta alternativa indefinidament i indiscriminadament; des del punt de vista ecològic-ambiental és aconsellable millorar l'aprofitament dels ports existents per al seu ús esportiu, redissenyant el perfil anterior». Aquesta era la política que es va definir en aquest Pla de Ports Esportius, però, a més a més, en aquest Pla de Ports Esportius es definien determinats instruments; es deia : «Cal fer programes d'actuació quadriennals, on s'emmarqui l'actuació pública i l'actuació privada», en funció d'aquests objectius que abans he dit; es deia que calia tenir iniciativa legislativa en els temes de les instal·lacions nàutiques lleugeres. Pràcticament res, o molt poc, de tot això, s'ha fet.

Estem —ho vàrem dir en el debat de Pressupostos, en l'esmena de Política Territorial—, un cop més, davant d'un buit de política territorial. Estem, un cop més, davant d'una manca de política de l'Administració, que omple la iniciativa privada amb operacions que perjudiquen els paratges del litoral català. Creiem —creiem— que en aquests moments, que en aquests propers anys es decidirà definitivament com serà el litoral català. És en aquest sentit que li volem preguntar, que volem interpellar el Conseller, i preguntar-li quina és la política en relació amb els nous ports esportius, quina és la política en relació amb el fet d'afrontar els dèficits d'amarratges de Catalunya, quina és la política del Consell Executiu —malgrat que no sigui competència total seva— en relació amb els temes de la regeneració de les platges. En tot cas, vull dir que el nostre Grup creu que, en aquests moments, la manca de política del Consell Executiu està portant irreversiblement a una degradació greu el litoral català.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, Il·lustre Diputat interpellant, podria comen-

çar la meua intervenció dient-li, a la pregunta última que feia —quina és la política del Govern de la Generalitat referent als ports esportius—, dient-li : «La que vostè acaba de definir». La que vostè acaba de definir, perquè ha llegit fil per randa el programa de ports esportius del Govern de la Generalitat, el que conté el Pla de Ports, aprovat per ordre i descripció d'aquest Parlament al seu dia. Amb això, probablement, ja acabàriem; és exactament la que vostè ha definit, i és així com s'estan fent les coses, senyor Diputat.

En el moment de rebre els traspassos, la Generalitat havia de donar les alternatives necessàries per compatibilitzar els diferents usos, superar el dèficit de punts d'amarrament que es pot preveure en el futur de les instal·lacions nàutiques i, alhora, dur a terme una política de protecció i recuperació del litoral per assegurar i garantir el manteniment del turisme i les activitats del lleure.

El Pla de Ports Esportius no solament tenia aquests objectius generals, sinó també el mandat de la Proposició no de Llei de la Comissió de Política Territorial del Parlament de Catalunya, del 15 de maig del 1981, a iniciativa del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. El Pla va estudiar la importància econòmica de la nàutica esportiva; va efectuar un inventari de les instal·lacions, i també es va procedir a una estimació del parc de la flota per diversos mètodes, i es va programar un model matemàtic per a la previsió de la demanda; es varen estudiar les característiques ecològiques de la costa per tal de valorar l'impacte de les obres portuàries, tant pel que fa a la dinàmica litoral com als ecosistemes; partint dels conceptes de vulnerabilitat física i biològica que es defineixen en el Pla, es va zonificar la costa d'acord amb quatre nivells de protecció...

Senyor Diputat, segur que vostè ho coneix; no ho ha explicat, i val la pena dir-ho. La costa està zonificada en quatre nivells de protecció : en trams amb un nivell de protecció P1 no es permet la construcció de ports esportius, i aquests trams coincideixen amb el sistema de parcs naturals litorals; en les zones qualificades amb un nivell de protecció P2, cal aprofundir al màxim en l'estudi de l'impacte ecològic, mentre que en el nivell P3 s'ha d'estudiar detalladament la dinàmica sedimentària, i en el nivell P4 la construcció dels ports no presenta problemes especials. Els diversos nivells de protecció abasten les longituds següents : nivell de protecció P1, 220 quilòmetres de zona costanera, la qual cosa vol dir el 38% de la nostra zona litoral total —P1, recordem-ho, no es permet la construcció de ports esportius, en el 38% de la zona costanera; P2, protecció específica, aprofundiment de l'estudi d'impacte ecològic : 75 quilòmetres, 12,9% de la zona costanera; P3, 110 quilòmetres, 19% de la zona; P4, no presenta problemes especials, la ubicació de ports esportius, al llarg de 175 quilòmetres de zona costanera, 30% de la longitud total.

Els objectius... Per tant, hi ha planificació, hi ha aquestes zones : en el 38% de la costa no es poden fer ports; en un 30% no presenten problemes especials; en un 13% i en un 19%, amb precaucions.

Els objectius generals del Pla van més enllà d'un programa d'acció d'infraestructures portuàries; comprèn també ordenació del litoral, aprofitament racional de l'espai costaner, foment de la nàutica, preservació del patrimoni... Quant als objectius concrets, cal assenyalar : aprofundir en el coneixement de les in-

frastructures; definir de manera flexible la política del sistema portuari esportiu, etcètera. El Consell Executiu va aprovar el Pla en el ple de la sessió del dia 29 de març de 1984, després d'una consulta institucional, per un període hàbil de dos mesos, a 110 organismes i resultaren favorables 32 dels 33 informes rebuts. Breument exposaré els criteris bàsics que precedeixen la selecció de les alternatives per a la ubicació dels ports esportius —vostè, senyor Diputat, ja ho ha fet, i és exactament aquesta, la que s'utilitza— : respectar la zonificació establerta en el mapa de protecció del Pla de Ports Esportius —és a dir, ja no s'accepten ni a tramitació les que pretenguessin d'establir-se en la zona P1; de fet, les propostes, ja cap inclou aquesta zona—; segon, evitar la ubicació de ports al bell mig de les platges, evitar barreres i aprofitar els extrems dels caps rocosos; tercera, en cas necessari, preveu les instal·lacions del *bypassing* de sorres; quarta, donar prioritat a un port de gran capacitat davant d'un conjunt de ports : vostè ho ha esmentat; cinquena, extremar l'atenció en la ubicació de les marines-ports interiors, per tal d'evitar problemes de salinització del subalvi. Aquests criteris es resumeixen en el fet de minimitzar l'impacte ambiental i aprofitar l'economia d'escala, de cara a la gestió i explotació.

Parlaré tot seguit dels plans especials dels ports i del seu finançament. És evident la incidència d'un port en l'ordenació urbana pel transport, les activitats i els serveis. De les interrelacions port-ciutat es deriven problemes ambientals, de trànsit i de seguretat. La Generalitat, per planificar els ports, utilitza la figura urbanística del pla especial. Aquesta eina facilita la recerca de l'equilibri del port i de la ciutat, i tant la ciutat com el port en resulten beneficiats. A la pràctica, es constitueix una comissió mixta, amb representants de la Direcció General i dels ajuntaments de cada cas. S'ha aconseguit de superar les dificultats que significaven per a alguns ports l'impacte paisatgístic, ecològic, l'alteració del front marítim, accessibilitat, la integració del port a la ciutat, etcètera. S'han consensuat els plans especials del port de l'Estartit, d'Arenys de Mar, Vilanova i la Geltrú i Cambrils. Aquests plans es troben ara en fase de redacció, i faig notar a l'Il·lustre senyor Diputat que aquests —Estartit, Arenys, Vilanova i la Geltrú i Cambrils— són ports preexistents on s'han fet dàrsenes esportives, la tècnica que porta endavant el Pla.

Altres plans que s'estan redactant són el del port de l'Escala, l'Ametlla de Mar, de l'Ampolla i de Sant Carles de la Ràpita. Properament s'iniciarà el pla especial del port de les Cases d'Alcanar.

En la documentació exigida als projectes i avantprojectes referits, que en tot moment s'han d'adaptar al Pla de ports esportius —existeix planificació—, hi figuren tant un estudi d'impacte ambiental adaptat a la legislació vigent com un de dinàmica de litoral redactat per un centre oficial, per tal de garantir l'estabilitat de les platges pròximes. El dèficit de punts d'amarrament en l'escenari de l'any 2000 serà, segons un estudi recent, de 18.194 punts d'amarrament; dèficit que s'absorbirà per les previsions existents. La dotació d'embarcacions a Catalunya per cada mil habitants és, en aquests moments, de sis, aproximadament, xifra sensiblement inferior a la de països de l'àrea mediterrània, com França o Itàlia, en els quals, l'any 80, l'esmentat índex era de deu i de sis, respectivament. I aquesta dotació continua creixent.

Des de l'any 82 fins al dia d'avui s'han construït 3.220 punts d'amarrament als ports del Port de la Selva, l'Hospitalet-Vandellòs, Sant Carles de la Ràpita, Blanes, Sitges, Port-Ginesta, Vilanova, Torroella-l'Estartit, i, a les palanques instal·lades per la Comissió de Ports de Catalunya directament, en el Port de la Selva i Vilanova i la Geltrú, i estan en construcció altres 2.873, corresponents als ports de Llançà, Mataró, Calafat, port olímpic, Marina de Port d'Aro i Garraf. En l'actualitat es tramiten per la Direcció General de Ports i Costes divuit sol·licituds; algunes a nivell d'avantprojecte, de concessió per a la construcció de nous ports esportius o ampliació d'existents als municipis de Colera, Palamós, Calonge, Tossa de Mar, Sant Pol, Cabrera de Mar, Sant Andreu de Llavaneres, Vilassar de Mar, Premià de Mar, el Masnou, Sitges, Coma-ruga, Roda de Berà, Torredembarra i el Perelló-l'Ampolla.

El senyor Diputat s'ha interessat, molt particularment, pels ports, els possibles ports a la zona del Maresme. Els criteris bàsics pels quals es guiarà la Direcció General de Ports en les resolucions que fan referència als ports esportius en la zona del Maresme són els següents : primer, és millor ports de gran capacitat que un reguitzell de ports petits. Segon... —és que coincideix fil per randa amb el que vós dèieu, senyor Diputat—, segon, és preferible ampliar la capacitat dels ports existents abans de construir-ne de nous. Resum, sobre la base a aquestes prioritats : primer, és factible construir el port de Badalona i ampliar els ports del Masnou, Premià de Mar, el Balís i Arenys de Mar. Amb més maduració també serà possible, probablement, l'ampliació de la dàrsena esportiva de Blanes, sense afectar, òbviament, la punta de Santa Anna. Segon, els informes preceptius i vinculants de dinàmica del litoral del Ministeri d'Obres Públiques o Urbanisme dels ports de Vilassar de Mar i Sant Pol són desfavorables, i, per tant, no es podran atorgar ni s'atorgaran les concessions respectives : Vilassar de Mar, Cabrera de Mar i Sant Pol. Tercer, el tram de Premià de Mar a Mataró, amb la petició dels ports de Vilassar i Cabrera —acabo de seguida, senyor President—, per les distàncies entre les instal·lacions portuàries i l'afectació de les platges podrien crear una sèrie de problemes greus, i, per tant, cal pensar amb molta profunditat els projectes —abans de prendre una decisió al respecte—, els projectes de port de Vilassar de Mar i Cabrera de Mar, que, per altra banda, tenen aquests informes negatius de dinàmica del litoral.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Saura vol fer torn de rèplica? Té la paraula.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Jo també podria acabar dient que si coincidim tant, podria estalviar-me la intervenció, però no me l'estalvio, no me l'estalvio.

En primer lloc per dir que, fonamentalment, senyor Conseller, vostè m'ha llegit el que és el Pla de Ports Esportius, però això ja ho he llegit, vull dir, millor o pitjor; vostè ha explicat coses importants..., jo ja ho he llegit això. Però jo el que li deia és que li preguntava, més en concret, per l'acció de Govern des de l'any 83 fins ara, o des de l'any 84. Vostè m'ha dit algunes coses que, pràcticament, ja estaven començades a fer des de l'any 84, però hi ha altres de què no m'ha dit res perquè no han fet res; altres importants dels cinc punts que jo li he dit.

Per exemple, senyor Conseller : de les cinc propostes que es

feien per solucionar el dèficit de llocs d'amarratge, es deia : «Impuls de la construcció d'instal·lacions nàutiques lleugeres ». Jo li pregunto : quantes n'han fet, quantes n'han fet? Es deia també —i tot això previ a la construcció de nous ports esportius— : «Augment de la capacitat de les instal·lacions actuals quant als serveis de magatzems a terra». La pregunta és : quantes se n'han fet?, perquè tampoc se n'han fet. I les obres d'ampliació que vostè ha dit, pràcticament totes estaven previstes.

M'alegro molt que el senyor Conseller digui..., ens ha dit que el MOPU ha denegat el permís; no ha dit què hauria fet la Generalitat, és a dir, el senyor Conseller ens ha dit que el MOPU ha denegat... No, ho dic perquè, en un butlletí municipal de Vilassar de Mar, en paraules del Director General de Ports i Costes de la Generalitat es diu, textualment —i el tinc aquí, el butlletí municipal—, que : «La franja costanera entre Barcelona i Tordera està considerada com a zona preferencial per a la ubicació dels nous ports esportius». Això, ho diu el Director General de Ports i Costes de fa dos mesos. I hi ha l'opinió de tots els partits polítics; i ja sé que, evidentment, l'opinió de Convergència Democràtica local de Vilassar no influirà molt en el Consell Executiu, però diu, clarament, l'opinió de Convergència Democràtica de Vilassar de Mar diu, clarament : «En aquest sentit, l'agrupació local, reunida en l'Assemblea celebrada el dia 7 d'octubre d'enguany, s'ha manifestat, en principi, favorable a donar suport a la iniciativa de construir un nou port a Vilassar de Mar». Coses semblants els podria llegir de pràcticament la majoria de grups municipals que són del mateix partit que és la majoria d'aquí.

Però és més : en aquests dies hi ha hagut una polèmica —de què tampoc el senyor Conseller ha dit res, tot i que jo li ho he demanat específicament— amb el tema de la regeneració de costes, el tema de les sorres del MOPU i com cal regenerar les costes o si cal fer ports esportius. I en aquest sentit —tot i que avui el senyor Conseller diu que coincideix totalment amb el que jo he dit i amb el que estava en el Pla de Ports Esportius—, les manifestacions del Consell Executiu, entorn d'aquest tema, han estat —o no han existit o ambigües— : és cert, és cert que el MOPU ha estat dos anys tirant diners, que possiblement —possiblement— no tenia altra possibilitat, i que el Pla de Ports Esportius deia que calia portar sorra artificial; això, ho deia el Pla aprovat per aquest Parlament. El que s'ha demostrat, al cap de dos anys, és que, aquesta sorra, el mar se l'emporta. I la pregunta és : què en pensa el Consell Executiu? Quina és la seva proposta, quina és la seva política per regenerar la sorra que s'emporta el mar, independentment que el MOPU ho hagi de fer?

Però, senyor Conseller, jo li he dit que en aquest Pla de Ports Esportius es deia que calia fer una programa d'actuació quadriennal. La pregunta és : on està? Què és el que fem aquest any? Què farem l'any que ve? On està? No existeix cap marc d'actuació més enllà dels criteris generals del Pla esportiu. O, és més : en el Pla de Ports Esportius es deia —hi insisteixo— : «Amb la importància de les instal·lacions nàutiques lleugeres», i, fins i tot, en els annexos hi havia propostes ja redactades de què s'havia de fer. Per què no s'ha fet res de tot això, senyor Conseller? Evidentment que vostès han ampliat algunes coses, però el desplegament i l'aplicació concreta no s'ha fet; paral·lelament, funcionaris o persones de confiança

política important de la seva Conselleria han dit al contrari, i el més preocupant és que Convergència Democràtica, els grups municipals i la majoria d'alcaldes d'aquestes zones defensen les posicions que ens portarien a la degradació del litoral.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. Honorable Conseller, pot fer un torn de contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Disculpi, senyor Diputat. Certament, m'he deixat el tema de la regeneració, i en parlarem ara, com disculpin també —i, particularment vostè, senyor President, pel retard, en la meua presència, a l'inici d'aquesta interpellació; s'ha substituït una interpellació i la meua informació era que no se substituïa, i pensava que, per entremig, abans de la dotze aniria l'onze; disculpin-me.

Vostè ha dit, en la primera intervenció ha dit que no hi ha planificació i que el Govern no ha planificat. Jo li he intentat demostrar que hi ha planificació, perquè el Pla de costes és planificar, és planificar el territori; és dir a quines zones del territori es poden fer ports i a quines no, i això, aquí i a tot arreu, és planificació; això és planificar, és dir a quines zones del territori es poden fer ports i en quines zones no es poden fer ports. I, certament, el Maresme està qualificat com a zona P-4, i, per tant, una zona útil per fer-se els ports esportius.

Estic segur, senyor Diputat, que vostè no és dels que creu que el que hem de fer és no deixar que hi hagi embarcacions. Les embarcacions hi són, i els hem de buscar el punt d'amarratge que sigui menys costós, des del punt de vista ecològic, per a tots nosaltres. Perquè el que no podem fer és dir que no volem ports esportius, i després que les embarcacions es posin sobre la sorra, que és el que passa, perquè les embarcacions hi són, senyor Diputat! Avui tenim a Catalunya 25.000 embarcacions i 12.000 punts d'amarratge l'any 82, que avui ja són 19.000. On són aquestes embarcacions? Es posen sobre la sorra, i, aleshores, no fan mal. O és que és més ecològic les barques sobre la sorra que un port esportiu. Cal estudiar, òbviament, els efectes que el port esportiu té sobre la dinàmica del litoral. No li estranyi!, la Llei de Costes diu que, els estudis de dinàmica del litoral, els fa el MOPU; no els pot fer el Govern de la Generalitat. Els pot fer a més a més, però els estudis de dinàmica del litoral i l'informe preceptiu i d'obligat compliment és del MOPU; per això li he esmentat l'informe de dinàmica del litoral del MOPU. La Generalitat no pot donar una concessió d'un port esportiu sense rebre abans l'informe preceptiu del MOPU sobre dinàmica del litoral. Per això el que li he esmentat era l'informe de dinàmica del litoral del MOPU sobre el port de Vilassar.

Diu que no hem fet res. Sí que hem fet : s'han fet instal·lacions nàutiques lleugeres; no en tinc ara la relació; la hi faré arribar, senyor Diputat. S'ha fet... Senyor Diputat, vostè ha preguntat sobre les ampliacions, sobre la dinàmica d'ampliació de ports o nous ports. Tot, pràcticament, el que li he esmentat, era pràcticament tot, en nombre d'amarratges, molt més en ampliacions de ports actualment existents que en nous ports esportius.

I, precisament, respecte a l'ampliació dels ports actualment existents, en molts casos, en dàrsenes interiors esportives dels ports que són sobre els quals nosaltres tenim una directa actuació, els ports que són competència de la Comissió de Ports

de Catalunya. I aquesta és la política que tira endavant, després d'haver planificat el territori el Departament.

Ha fet esment al tema de la regeneració de costes. Continuant amb la política d'ordenació del litoral —i li ho lleigeixo; ho tenia ja per escrit— i, més concretament, sobre les polítiques de les regeneracions de les platges catalanes : «L'ordenació de les platges s'ha convertit en una eina fonamental per a una distribució racional dels diferents usos i serveis que s'hi han d'establir. La Direcció General de Ports i Costes va iniciar, l'any 82, un conjunt d'actuacions en aquest sentit; més del 80% dels municipis costaners compten, avui dia, amb el pla d'ordenació de platges redactat, i que es preveu contemplar l'esmentada ordenació en un futur immediat. Molts d'aquests plans d'ordenació de platges comprenen obres de regeneració : Portbou, Llançà, Roses, Calonge, Santa Susanna, Sant Pol de Mar, Arenys de Mar, Caldes d'Estrac, Sant Vicenç de Montalt, Mataró, Premià de Mar, el Masnou, Montgat, Badalona, Sant Adrià de Besòs, Barcelona, Vilanova i la Geltrú, Cubelles, Cunit, Altafulla, Cambrils, Mont-roig del Camp, l'Ametlla de Mar i l'Alcanar. La major part d'aquests plans tenen incorporat un estudi de dinàmica redactat pel centre oficial preceptiu.»

Referint-me a la regeneració de les platges del Maresme, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques mai ha qüestionat la necessitat de la regeneració; però sí que es tenen seriosos dubtes pels mètodes emprats en no poder assegurar l'estabilitat de les platges i, per tant, la inversió. La Direcció General de Ports i Costes, amb els plans d'ordenació esmentats anteriorment, tenia previstos uns espigons perpendiculars i paral·lels a la costa per estabilitzar la platja, avalats pels informes del Centro de Estudios y Experimentación de Puertos Ramón Irribarren. Aquesta solució no fou estimada favorable pel MOPU i es va decidir per l'abocament de sorra, sense cap tipus d'obra de contenció d'escullera amb un resultat, per tots conegut, prou negatiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al punt tretzè de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la discriminació de la dona treballadora, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Saura. (*Remor de veus.*) No? La fa la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabián.

Interpellació al Consell Executiu sobre la discriminació de la dona treballadora a Catalunya

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, des d'aquesta tribuna hem dit moltes vegades que la igualtat formal i la igualtat real són dues coses molt diferents : que la igualtat formal és una cosa ja conquerida amb la Carta Magna d'aquest país; que de la igualtat real estem molt lluny encara, i la discriminació de la dona en el món del treball es dona en dues formes fonamentals : una, dita «discriminació directa», que és aquells casos on les dones són directament discriminades en les mateixes empreses, ja que, en igualtat de condicions laborals, en igualtat de llocs de treball, reben un salari diferent o tenen unes condicions de treball discriminatòries. Un cas exemplar és el cas de la Jaeger Ibérica, que m'agrada que aquesta interpellació hagi sortit avui perquè coincideix amb el dia que les treballadores de Jaeger han guanyat per

quarta vegada la Sentència pendent del Tribunal Central de Treball, que ha sortit avui i que, per quarta vegada, ha donat la raó a les treballadores. Des d'aquí voldria felicitar-les, i també li voldria dir, al senyor Conseller de Treball, que, aquest tema, l'havien guanyat ja les treballadores per la via de la vaga, ja que dilluns havien pactat amb l'empresa el cobrament dels endarreriments, la posada al dia de la igualtat, del plus discriminatori, i, a més, havien aconseguit una altra cosa important, que era que l'empresa retirés l'expedient contradictori previ a l'acomiadament dels membres del comitè d'empresa i el compromís de l'empresa que no hi hauria cap mena de sanció ni per al comitè ni per a cap altra de les treballadores que s'havien sumat a la vaga. Des d'aquí, insisteixo, vull felicitar les dones de Jaeger, perquè van guanyar el tema dilluns, per una via, i avui han guanyat per una altra via.

El que voldria dir també és que ha estat una llàstima que les autoritats, l'autoritat i els poders públics catalans, no hagin estat capaços de fer complir abans, a l'empresa, la llei. I voldria dir-li, senyor Conseller, que quan l'empresa li va dir que si les treballadores continuaven donant la guerra marxaria, treurien l'empresa de Catalunya, vull dir-li, des de l'experiència d'aquesta Diputada, que fa molts anys que es dedica al laboralisme, que mai una empresa ha tancat per aquests motius; les empreses tanquen per motius de rendibilitat, és a dir, una empresa que guanya molts diners, com els està guanyant avui la Jaeger, no tanca les seves instal·lacions; una empresa que no és rendible, que no guanya diners, encara que els seus treballadors no facin guerra, que siguin molt bons, tanca. Per tant, les empreses funcionen per interessos econòmics, no per com són de bones les plantilles que les formen. Jo crec, senyor Conseller, que aquí es va deixar vostè portar per un criteri que, des del meu punt de vista, és equivocat.

Seguint amb temes més amplis, volia dir que el tema de Jaeger ens explica molt bé com és la discriminació directa : discriminació salarial —els homes i les dones no cobraven el mateix fent la mateixa feina—, però, en canvi, hi ha altres formes més subtils, que és la dita «discriminació indirecta», que és quan són sistemes d'organització del treball, pretesament tècnics, des d'on es reserven llocs masculins i femenins del treball. Sobre el paper no es diu que estaran ocupats per homes o per dones, però estan pensats per ser ocupats per diferents sexes, i, evidentment, la valoració, la ponderació dels mèrits de cada lloc de treball és superior per a aquells que estan pensats per a ser ocupats per homes i estan valorats de forma menor per a aquells que estan pensats per a les dones.

També, quant als ascensos i promoció dels treballadors en l'empresa, cada dia, en el món laboral, les dones estan patint una seriosa discriminació. Creiem que, des de la Inspecció del Treball, des de l'autoritat laboral, s'hauria de tenir una major cura en aquests temes. En principi, perquè una cosa tan senzilla com llegir els convenis, quan tenen la competència d'homologar-los, hauria evitat, segurament, el cas de Jaeger, perquè mai hauria d'haver homologat, la Generalitat, un conveni en el qual existís una clàusula que deia que les dones, per ser dones, cobraven menys que els homes. Per tant, llegir els convenis hauria estat una bona mesura, perquè aquest conflicte potser no s'hauria produït, però s'homologuen d'una manera directa, sense entrar en el fons del tema, sense llegir-los, i després, doncs, resulta que passa el que passa.

Segurament, si en els conflictes col·lectius, quan les treballadores i els treballadors no accepten organitzacions, formes d'organització del treball per discriminatòries, la Inspecció del Treball fos sensible a aquests temes, segurament, senyor Conseller, també s'evitarien moltes formes de discriminació indirecta.

A Catalunya, i especialment a Barcelona, jo crec que estem en una excel·lent disposició per a evitar-ho, ja que tenim la plantilla més alta de dones inspectores de treball, i algunes d'elles molt sensibilitzades en aquests temes —algunes vegades les hem tingut entre nosaltres—, i, per tant, seria bo que hi hagués una circular de la Conselleria de Treball demanant una especial dedicació als temes de discriminació de la dona. I també ens sembla a nosaltres que seria bo, segurament, dedicar una dona especialment als temes de denúncies de discriminació.

Fins ara estàvem parlant de la discriminació d'aquelles dones que tenen treball, que tenen feina, que tenen un contracte laboral, però també es discrimina molt les dones en un altre tipus d'ocupació i de tipus de treball: la dona està ocupant, en aquests moments, una part important de l'economia submergida. Se'ns pot dir que, fins i tot, moltes vegades ha anat la dona a la submergida d'una manera quasi voluntària, i dic «quasi» expressament, senyor Conseller, perquè moltes vegades els empresaris han pressionat les dones de les seves plantilles perquè acceptessin com a indemnització màquines que elles mateixes estaven fent servir a les empreses per fer aquella feina a casa seva, prometent-los que els passarien feina i que, pel mateix salari, estarien més còmodes i, a més, podrien fer l'altra feina fonamental que dintre de la nostra cultura té encarregada la dona, que és les feines de reproducció: les dones participem en la producció però els homes encara no participen en la reproducció. (*Remor de veus.*)

Per tant, el control d'aquest tipus d'economia, senyor Conseller, segurament també seria una bona mesura per evitar una forma de subcontractació —si es pot dir «subcontractació», perquè no hi ha contracte—, sinó una forma de treball illegal, que està majoritàriament ocupat per les dones. També l'ocupació en precari és una forma de contractació fonamentalment dedicada a les dones. Fent tota aquesta anàlisi, les dones treballadores fa temps vam elaborar la dita «Carta dels drets de la dona treballadora», que va ser assumida per les centrals sindicals i per diferents grups de dones de Catalunya. Aquesta Carta no ha perdut avui la seva vigència i, a mi, m'agradaria explicar-la al Consell Executiu de la Generalitat, més enllà del mateix Conseller de Treball, perquè no es limita i no es circumscriu només a l'àmbit de la Conselleria de Treball.

Aquesta Carta de la dona treballadora consta de dos grans blocs: un, dirigit a l'eliminació de totes les formes de discriminació legal encara existents, i assenyala que és necessari que es desenvolupin mesures d'acció positiva que contribueixin a contrarestar les diferències en oportunitats entre ambdós sexes; de la manera següent: elaboració d'una legislació anti-discriminatòria i antisexista, que no suposi solament la revisió de totes les lleis i normes discriminatòries, sinó que n'estableixi d'altres que potencin la igualtat entre homes i dones; igualtat de prestacions en la Seguretat Social; igualtat salarial efectiva; eliminació de les categories explícitament o implícitament femenines; canvi en la legislació fiscal: en un futur ha

de tendir-se a considerar l'individu, no la família, com a unitat fiscal —des del nostre punt de vista, senyor Conseller—; eliminació del concepte «responsabilitats familiars» en el repartiment de l'ocupació, de les prestacions per desocupació i de l'ocupació comunitària; seguiment de l'aplicació de la regulació laboral del servei domèstic.

L'altre gran bloc de mesures serien aquelles que potencien la igualtat de tracte i oportunitat entre homes i dones, i aquestes serien: una acció exemplificadora, per part de les diferents administracions, quant al manteniment de percentatges determinats de dones a les plantilles de l'Administració, empreses públiques o sectors que tenen qualsevol mena de finançament públic —aquesta acció ha d'estendre's als criteris de classificació i promoció laboral d'aquestes—; programes específics de contractació per a aquells col·lectius de dones que han hagut d'abandonar o no han pogut ingressar en el mercat de treball; control de l'ocupació clandestina, protagonitzada especialment per dones; pas a formes de contractació legal i integració dins de la negociació col·lectiva; modificació de l'educació bàsica i formació professional, per fer desaparèixer els aspectes que orienten i limiten el futur laboral femení a determinades professions i sectors; programes específics de formació professional per a dones que vulguin ingressar o reintegrar-se, després de períodes de separació de l'activitat laboral, al mercat de treball; consideració de les responsabilitats familiars com a simètriques i compartides pels dos sexes, han d'implantar-se mesures que permetin compatibilitzar el dret al treball amb la maternitat/paternitat; creació de serveis a la col·lectivitat, com guarderies amb horaris laborals, serveis d'assistència a domicili per a la cura de malalts, nens i vells; centres d'informació sexual, anticoncepció i assistència ginecològica a tots els barris, com a les zones rurals, integrats a la xarxa pública, i avortament lliure i gratuït a càrrec de la Seguretat Social; creació, dins de l'Administració, d'un òrgan amb participació de sindicats i del moviment feminista que controli l'aplicació d'aquestes mesures i que tingui capacitat de propostes afirmatives, com de sanció en casos de discriminació per raó de sexe. Amb aquestes mesures és fonamental que acabin tota mena d'agressions sexuals a les dones. Igualment, és important la valoració social del treball domèstic i la seva inclusió als indicadors econòmics, que serveixen de base a la política econòmica, al Producte Interior Brut, a les estadístiques d'ocupació, etcètera.

Per fer realitat totes aquestes propostes, és imprescindible que s'adoptin mesures per promoure, mitjançant la informació i l'educació, una gran consciència social del principi d'igualtat entre homes i dones. Em podrà dir, senyor Conseller, que en algunes de les mesures que jo he citat, el Govern de la Generalitat no hi té competències; en tot cas, en d'altres sí. En l'àmbit del treball, creiem que un bon seguiment del compliment de normes laborals —en què sí que tenen competències— i una especial atenció de la Inspecció del Treball en temes de discriminació i una aplicació del Reglament de Sancions —no com va passar en el cas de Jaeger, que davant d'una discriminació es va optar per la multa més petita; es podia multar l'empresa entre 500.000 i 15 milions de pessetes, i es va multar amb 500.000 pessetes—: si comencéssim a posar les multes, en aquests casos de drets humans tan clars, per les quantitats més altes, segurament seria una bona norma; en casos com els de

Jaeger, hauria estat bo que, d'ofici, s'hagués passat el tema al Ministeri Fiscal, perquè ens sembla que hauria estat una bona mesura didàctica per a altres empresaris.

Tenim competències plenes en l'àmbit de serveis socials, tenim competències en educació, tenim competències en l'àmbit sanitari, i, per tant, el que demanàriem és que el Consell Executiu elaborés un pla de mesures per aconseguir una progressiva però ràpida eliminació de les formes de discriminació, directes i indirectes, en el món laboral i en la societat espanyola i catalana.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. L'Honorable Conseller senyor Farreras té la paraula en nom del Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras) : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, jo tenia el dubte si sortiria el cas Jaeger, i ha sortit; jo no el volia treure, però venia preparat, i pensava que, a la millor, no sortiria perquè, sortosament, s'ha resolt.

Però jo crec que amb les seves paraules, senyora Diputada, vostè és, com a mínim, injusta, fortament injusta, encara que una part pugui ser per desconeixement del que s'ha fet.

Sobre Jaeger —i dic per endavant que m'alegro molt que s'hagi resolt positivament—, m'acabo d'assabentar ara de la sentència —no de l'acabament de la vaga, que me'n vaig assabentar, el text del qual tinc aquí, el text que es va escriure, de la vaga i de tot l'acord a què es va arribar. Però li vull dir que, objectivant les seves paraules, són injustes, primer perquè aquesta empresa, en el seu moment, va ser multada... En una pregunta que em va fer mesos enrere, en aquell moment estava en procediment i no li vaig poder dir la sanció, perquè en aquell moment la sanció estava imposada però hi havia possibilitat de recórrer-hi.

Però, posteriorment, a instàncies precisament de vostè i de la Presidenta de la Comissió de Política Social —diputada d'aquest Parlament, també—, vaig rebre tot el Comitè d'empresa i, en funció d'això, vam fer una sèrie de gestions amb l'empresa, vam fer una mediació que, en principi, ens va fer veure la duresa empresarial sobre la qüestió, però que no va fer caure el nostre ànim i la nostra intenció d'actuar sobre el tema. El que passa és que a vegades a l'Administració, el que ens interessa —i ho dic, almenys, per a mi— és l'eficàcia de la gestió i, en tot cas, no l'espectacularitat o la publicitat de l'acció. I en aquest moment —ja que vostè ho ha esmentat—, jo li he de dir que no vull cometre la petulància que això sigui a causa de la meua actuació, però que una mica pot haver ajudat en aquesta solució que hi ha hagut —dic, satisfactòria, molt satisfactòria—, doncs, l'escrit que jo he fet al senyor Nicolàs Pinilla, gerent administrador de Jaeger Ibérica, que va sortir el dia 24 a les set de la tarda —jo signava aquest document i va sortir certificat— i jo li puc dir que el dia següent a mig matí —vaig quedar sorprès perquè això anava a Barberà del Vallès— se'm demanava visita urgent per parlar d'aquest tema per part de l'empresa; tant és així que em pensava que es referien a alguna actuació anterior, perquè vaig dir : «no tenen temps d'haver-la rebut». Els vaig donar visita. En aquesta visita van venir quatre representants de l'empresa, entre ells —al cap de dos dies va ser donat tot això— l'advocat de la multinacional; o sigui, a part de l'advocat..., l'advocat de la multinacional. I jo no sé si li havia mani-

festat a vostè, parlant d'aquest tema, que la meua intenció seria fer una escalada progressiva d'intervencions a nivell de l'empresa i, per sobre de l'empresa, aniria al *holding*, i la meua intenció era escriure a ells si..., o a qui correspongués, a un altre, si la gestió a nivell d'empresa no corresponia.

La resposta de l'empresa va ser fulminant; va venir l'advocat de l'empresa d'aquí, més l'advocat de la multinacional, més dos directius més, que no és el cas. Jo només li vull dir que en aquell moment jo vaig apellar perquè no vaig voler entrar en el fons de la qüestió; perquè una cosa que està *sub iudice* el Conseller de Treball no hi ha d'entrar, i per no llegir-los tota la carta, li he de dir que posava : «Hi ha el risc que aquest conflicte es converteixi en una mena de pedra d'escàndol que centri tota l'animadversió social contra les discriminacions anticonstitucionals; per això m'adreço a vostès per demanar-los que facin un esforç de bona voluntat i d'imaginació per tal de trobar una solució pactada entre ambdues parts, que rebaixi la tensió actual i eviti futurs enfrontaments» —abans he fet tota una sèrie de consideracions... Bé, aquesta és l'actuació. I li puc dir que als pocs dies... Jo li deia en aquell moment que sé que està anunciada una vaga indefinida —en aquell moment que jo signava, la vaga ja estava en marxa o s'havia concedit— però no ho vaig voler retardar més per tornar a fer un nou text, etcètera, i, per tant, el tema estava altament endurit, ja estaven en situació de vaga indefinida. La solució ha estat aquesta. Jo el que vull dir, senzillament, és que aquest tema no ha estat descuidat, he estat en estret contacte amb la Comissió Interdepartamental de la Dona, també perquè han estat constantment interessats sobre el tema, i, per tant, m'alegro, en gran manera, que s'hagi arribat a aquesta solució, però fóra injust dir que no hem actuat sobre el tema.

Concretament, passat el cas concret, vostè m'està parlant de la situació, o m'ha fet una interpellació sobre, en general, el problema de la discriminació de la dona en el treball, i sobre el tema aquest haig de dir-li : primer, vostè sap perfectament que la legislació laboral es regeix pel principi de no-discriminació per raó del sexe dins del món laboral, i també dins del principi d'igualtat consagrat a l'article 14 de la Constitució, encara que matisat pel Tribunal Constitucional, quan diu que «també les discriminacions favorables són contràries al principi d'igualtat». Dic això perquè una cosa és impedir a una dona, pel fet de ser dona, que exerceixi determinada professió : «Vostè no pot fer de minera», això és negatiu, està prohibit, segons aquesta interpretació del Tribunal Constitucional; una altra cosa és la política que estem seguint, que són les accions, no les prohibicions, les accions de tipus positiu per compensar les situacions de desigualtat.

Concretament, quant a les actuacions de la Generalitat, ja sap que les nostres competències són d'execució, i les exclusives de promoció de la dona i, en aquest sentit, la Generalitat vetlla perquè no es produeixin, a la pràctica, discriminacions, situacions contràries a la igualtat d'ambdós sexes. Ara bé, en cas que es produeixin, altres accions són dirigides a detectar aquestes situacions i aconseguir que, progressivament, s'aconsegueixi l'objectiu : que la realitat s'ajusti a la legalitat.

Específicament, com a accions a través o en col·laboració amb la Comissió Interdepartamental de la Dona, aquesta acaba d'elaborar un pla d'actuació per a la igualtat d'oportunitats de les dones a portar a terme en el període 89-92.

He d'assenyalar també el conveni-marc que ha signat el Ministeri de Treball i Seguretat Social amb el Ministeri de Asuntos Sociales per al desenvolupament del Pla per a la igualtat d'oportunitats de les dones en matèria d'ocupació i relacions laborals —Pla 88-90. Aquest Pla té una finalitat, o aquest conveni de col·laboració, té per finalitat el control de la normativa aplicable en totes les qüestions de tipus laboral, i el Govern de la Generalitat no és absent d'aquesta qüestió —no li ho dic perquè sí, sinó perquè per a nosaltres és responsabilitat el seguiment de totes les normes de tipus laboral i, per tant, aquest acord, nosaltres haurem de fer-lo complir aquí. El seguiment aquest es porta per part de la Inspecció de Treball, que depèn funcionament del Departament de Treball —com sap vostè—, després de l'acord que hi va haver de col·laboració, d'assistència i suport mutu en la inspecció.

Altres actuacions concretes en el camp de la discriminació de la dona en el món del treball són les matèries objecte de control i possible sanció, actuacions de control i possibles sancions sobre els diferents aspectes següents : sobre maternitat i cura dels fills, es controla la correcta concessió dels períodes de descans per aquesta causa i també el compliment de la normativa vigent en els supòsits d'excedència per la cura dels fills i assegurar o vetllar l'efectiva reincorporació de la dona quan, una vegada ha acabat l'excedència, vol reincorporar-se al treball; s'efectua el control, també, de les reduccions de jornada per lactància i cura de fills, i també el compliment de la normativa vigent en matèria de seguretat i higiene en el treball relativa a la dona embarassada o en període de lactància.

Pel que fa a l'accés a l'ocupació, l'accés als llocs de treball, es controlen les ofertes d'ocupació i la seva publicitat, i també l'activitat de les agències de selecció en la matèria, les agències privades de col·locació, i també les empreses temporals de serveis, especialitzades en la col·locació de determinats col·lectius de dones treballadores.

Sobre condicions de treball. Sobre condicions de treball es vetlla la possible discriminació de la dona en matèria salarial, d'ascensos, mobilitat funcional dins de l'empresa i la possible discriminació de la dona amb motiu de trasllats i cessament en el treball.

Eliminació de continguts sexistes en les relacions laborals. Aquí es fa la revisió —com vostè feia referència abans— de tots els convenis col·lectius. I jo, doncs, voldria fer l'esment també —i tornant al cas Jaeger, que em pensava que no hi hauria de tornar— que, en el cas Jaeger, la discriminació en el conveni no estava gens clara, perquè allà senzillament estava camuflada, en tot cas, sota una presumpta clàusula d'un plus d'assiduitat, si no ho recordo malament —en aquest moment estic parlant purament de memòria, però era un plus d'assiduitat, no era que les dones no cobrin, etcètera, vull dir—; o sigui, sobre la lletra escrita, en principi, no —en tot cas, la realitat és la que mana. Jo, a pesar de tot, li puc dir que aquesta revisió dels convenis s'està fent, contínuament; encara no fa una setmana estàvem amb els caps de servei, reunits —periòdicament ens veiem—, fèiem un repàs d'aquesta qüestió, i encara la Maria Jesús, Cap dels Serveis Territorials de Tarragona, em deia que aquests mesos passats havien localitzat dos convenis amb clàusules discriminatòries.

I la pregunta és : com és que encara es poden produir convenis amb clàusules discriminatòries? Doncs perquè, com vostè

sap, hi ha convenis..., la majoria dels convenis no es negocien, no es revisen tots els articles, sinó certs aspectes —el salarial, el d'horaris, etcètera—, i això, normalment, el que es pacta a la pràctica és la modificació de determinats articles. Llavors, per fer la feina ben feta cal agafar tots els articles de la totalitat del conveni, que potser ve d'anys enrere, i allà s'hi trobarà una clàusula que pugui ser discriminatòria. I això és el que succeïa, per exemple, en aquests casos, que hi havia una clàusula a efectes de dona. Però la feina s'està fent, i li estic dient casos concrets.

A aquesta revisió es procedeix, per tant, en tots els convenis, tant d'empresa, com provincials, com interprovincials, que es fan a Catalunya, evitant i suprimint les clàusules discriminatòries que puguin contenir, ja siguin referides tant a relacions i condicions de treball en general, salarial i de tipus sexista... Quan s'observa una discriminació, s'envia a les parts signants perquè procedixin a corregir-ho, de mutu acord; si no procedeixen a aquesta correcció, es procedeix a enviar-ho a la jurisdicció de l'ordre social, amb l'objecte que siguin declarades clàusules il·legals.

Sobre persecució sexual. Respecte al tractament jurídic de les persecucions sexuals, la Llei 32/89, del 3 de març, ha modificat l'article 4.2.e) —ho dèiem també en una pregunta que se'm va fer— de l'Estatut dels Treballadors, ampliant o incloent el dret a la protecció davant de les ofenses verbals o físiques de naturalesa sexual, i dins del concepte d'un dels drets bàsics dels treballadors, com és el del respecte a la seva intimitat i a la consideració deguda a la seva dignitat.

Veig que el temps s'acaba, m'assenyala la Presidència, i, per tant, no li puc parlar de subvencions a guarderies infantils, on també s'actua, sobre programes de promoció laboral de la dona —que, també..., en tot cas, en la rèplica li'n parlaria—, sobre els programes de promoció laboral de la dona, sobre altre conjunt d'activitats i sobre formació ocupacional, com a actuacions específiques per atacar el problema de la discriminació de la dona en el treball.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Fabián vol fer torn de rèplica? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula per un període de cinc minuts.

La Sra. FABIÁN : Senyor Conseller, les dones de Jaeger van estar quatre anys sense conveni perquè l'empresa es negava a treure una clàusula d'aquest conveni que deia : «Les dones cobren un plus d'assiduitat per 1.900 pessetes; els homes, per 12.000». Això, és discriminació. Com que les dones no volien firmar aquesta clàusula, no es va firmar conveni fins a la tardor passada. El conveni, si l'hagués llegit l'autoritat laboral, mai hauria d'haver estat homologat, perquè era un conveni que anava contra la Constitució. Per tant, el conveni —i si es llegeix les sentències que han sortit, les dues sentències de Magistratura, veurà que els tribunals ho han tingut claríssim— era discriminatori.

Segon punt respecte a Jaeger : mentre el senyor Conseller, el dia 24 d'abril, escrivia una carta a l'empresa, dues diputades d'aquest Parlament, que no som conselleres —algun dia potser sí—, vam arribar al Consell General del Poder Judicial per demanar que el Tribunal Central del Treball emetés sentència al més ràpidament possible, i ho hem aconseguit —en tres setma-

nes hem tingut sobre la taula una sentència que, normalment, hauria trigat mesos—; el senyor Conseller de Treball no va fer aquesta gestió.

Aquestes diputades —que no som conselleres, com li deia— vam anar a la Direcció General de Treball del Ministeri de Madrid, que va demanar una mediació directament amb l'empresa, i l'empresa no va voler negociar amb vostè i no va voler negociar tampoc a Madrid, i es van fer gestions amb el representant..., i vam demanar que es fessin gestions amb el representant de la FIAT a Espanya —per tant, des del Ministeri de Treball també s'ha pressionat el representant de la FIAT a Espanya. I aquesta diputada ha aconseguit també que es fes una gestió directament a l'empresa mare, amb la FIAT, a Itàlia i a Torino, a través de la senadora del Partit Comunista Italià que va estar aquí en l'estada del Secretari General d'aquest partit, la companya Aureliana Albericchi, que ha arribat a l'empresa mare i ha aconseguit també fer una gestió perquè aquest tema es resolgués.

Per tant, senyor Conseller, em sembla que no sóc injusta quan dic que estic queixosa dels poders de la Generalitat, perquè vostè ens ha dit que entre tot aquest temps només ha escrit una carta. Permeti'm que li digui que em sembla que és poc.

Per altra banda, també li haig de dir que no ens ha comunicat a les dues diputades aquesta gestió, quan aquestes diputades aquest matí sí que li han comunicat al seu Director General de Relacions Laborals que havia sortit ja la sentència del Tribunal Central de Treball. Lamento que no li hagi explicat, però nosaltres sí que ho hem fet.

Per tant, entenc que, des de la nostra modèstia i des de la nostra..., essent simplement dues diputades, em sembla que hem pogut anar molt més enllà i penso que realment el tema s'ha resolt perquè hi havia tres-centes nou dones molt valentes i molt dures fent una vaga, i dues diputades, humils diputades, que han pogut arribar fins a on han pogut perquè, com a mínim, hi insisteixo, una resolució que hauria trigat mesos, en tres setmanes estigui sobre la taula.

Per altra banda, i tornant als temes més generals, teníem notícia —perquè havíem estat, en el tema de Jaeger, en la Dirección General de Trabajo i en l'Instituto de la Mujer—, de l'existència d'aquesta circular interna del Ministeri de Treball, sobre el control de normes laborals, especialment en el tema de la discriminació. Ens sembla molt bé, encara ens hauria agradat més també que la iniciativa naixés de Catalunya, però ens sembla bé que el Govern de la Generalitat assumeixi aquesta circular i la faci complir; només fan que complir el seu deure, em sembla a mi; vull dir, jo diria que això no és una iniciativa pròpia, això, ens sembla, ens ho va dir la Dirección General de Trabajo, que havia sortit d'allà mateix.

En el que jo insisteixo, i li ho demano, senyor Conseller, és que sigui vostè..., sensibilitzi els funcionaris que estan sota les seves ordres en el tema de la no-discriminació de la dona en el món laboral. Vostè ho deia molt clarament: «és que no es llegeixen totes les clàusules del conveni», és que jo el que li demano és que demani que es llegeixin aquelles clàusules que poden tenir discriminacions, específicament aquestes, perquè sabem que això socialment s'està donant, i com que sabem que especialment s'està donant, especialment seria molt bo que vostè dediqués els seus funcionaris a buscar aquestes

clàusules que produeixen desigualtat en el món laboral. Justament el que li demanem és això, que es dediqui a buscar la discriminació i que la penalitzi, i que la penalitzi amb les multes més grans. Aquesta Diputada entén que hem de tenir amb els empresaris..., perquè, en realitat, nosaltres estem demanant i continuarem demanant a l'Administració mesures per evitar la discriminació, però és evident que hi ha un paper important, que és el paper dels empresaris. Si els empresaris volen discriminar les dones, realment serà difícil, és difícil que no es produeixi la discriminació, per tant, volem accions exemplaritzants davant els empresaris, i això passa per posar les multes grosses en lloc de les petites. Ja sé, senyor Conseller, que a la Jaeger li van posar una multa, però, hi insisteixo, la Llei 8/88, que és el reglament de sancions, assenyalava que les multes per discriminació de la dona en el treball són faltes molt greus, que van de cinc-centes mil a quinze milions de pessetes, i vostè la van multar amb cinc-centes mil, no amb quinze milions. Em sembla que una bona acció —exemplaritzant per a altres empresaris— hauria estat imposar la multa més alta, i això és el que li demano.

I, en aquests casos on hi ha una actitud claríssima, quan l'empresa va assenyalar, fins i tot als mitjans de comunicació, que mentre l'empresa fóra l'empresa, en el seu lloc de treball, en el seu àmbit de treball, els homes i les dones no cobrarien el mateix, això ho va dir el senyor Pinilla als mitjans de comunicació, per la ràdio, en aquests casos fóra bo enviar aquests temes al Ministeri Fiscal, perquè això és obstrucció de la justícia, perquè aquesta empresa estava fent obstrucció de la justícia, i perquè estava impeding un dret humà i un dret de la persona, que és el dret a no ser discriminat en el lloc de treball. Senyor Conseller, això ho demanem i ho demanem amb tota la força; per favor, que hi ha mitjans, que hi ha eines per poder evitar aquest tipus de discriminacions i és responsabilitat del Consell Executiu fer complir la Llei i utilitzar aquestes eines per evitar la discriminació de les dones en el lloc de treball.

Així mateix, demanem al Consell Executiu un pla generalitzat, perquè és evident que, a més del tema purament discriminatori, hi ha un tema que fa que les dones estiguin en una posició social d'inferioritat, que és el tema de la doble jornada, i des d'aquest punt de vista entenem que s'han d'arbitrar una sèrie de mesures que ajudin les dones per poder treballar en millors condicions, ser més rendibles i, per tant, possibilitar que siguin contractades en igualtat de condicions que els homes.

Si visquéssim en una societat on la reproducció de persones fos millor considerada que la producció de béns, segurament, senyor Conseller, les dones seríem millor mirades.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. Honorable Conseller, pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Des de l'escó mateix, senyor President. Senyora Diputada, no és la meua intenció, senyora Diputada, treure-li cap mèrit, d'aquests mèrits, que vostè ha dit modestos, que han fet les dues diputades, jo només li he volgut dir, i ara sí que li ho repeteixo, que nosaltres hem dedicat moltes desenes, per no dir centenars d'hores, els senyors..., el Conseller, perquè ja n'he fet referència, el senyor Ortiz, Director General; el senyor Juega, el senyor Joaquim Ferrer, en reunions, en mediacions, a parlar del tema, el que passa és que jo li recordo que ens movem dins del principi de la legalitat. Jo no li he volgut treure cap mèrit, no li vull treure

cap mèrit, jo li he dit que hem fet tot el que és dins de les nostres mans, ens ha semblat, després de moltes anàlisis, de rebuts, immediatament que ens han demanat visita, uns i altres; hem estat amatents immediatament a fer tot el possible. Per tant, aquí no es tracta de rebaixar en absolut la seva participació, sinó, senzillament, restablir que hem fet tot el bonament possible.

Una altra cosa. Escolti, el tema, quan està *sub iudice* no el posem encara en mans penals. O sigui, el tema —i vostès ho deien el dia que van acompanyar els del comitè d'empresa—

estava que havia sortit un *auto*, etcètera, però estava en procediment, i, a partir d'ara, a partir d'ara que hi ha una sentència ferma, se sabrà si l'empresa en tot cas complirà o no complirà, i a partir d'ara seria el moment en el qual hi hauria un incompliment, diguem-ne, evident d'unes disposicions determinades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

Fins demà a les deu del matí. Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de vuit del vespre i set minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

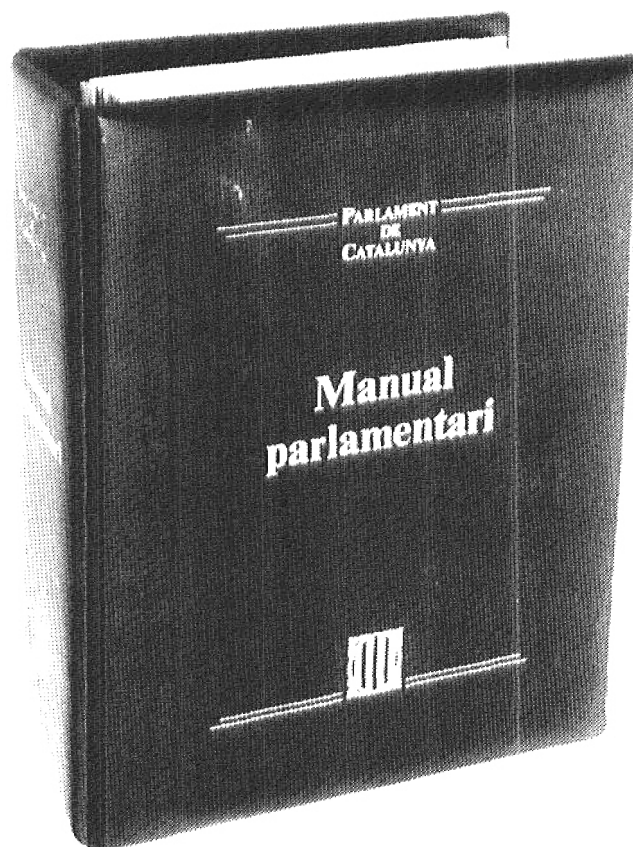
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(per / veu al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona